

КРАЛТЕ НА ТРИЛЪРА®

МАТЮ РАЙЛИ

БИТКАТА

ПРАВИЛАТА СА ПРОСТИ: СЕДМИНА ЩЕ ВЛЯЗАТ, НО САМО ЕДИН ЩЕ ИЗЛЕЗЕ!

Матю Райли

Битката

Смея ли да обезпокоя вселената?

Т. С. Елиот

От автора относно „Битката“

Здравейте. Аз съм Матю Райли.

Преди да започнете да се забавлявате с книгата бих искал, ако ми позволите, да споделя с вас някои тайни относно „Битката“.

Преди всичко, някои от вас сигурно знаят, че „Битката“ беше моята първа книга. Историята за това как я публикувах сам, след като всички по-големи издателства в Сидни я отхвърлиха, е достатъчно добре документирана другаде, затова тук няма да се впускам в подробности. Само ще кажа, че бяха издадени едва 1000 екземпляра от книгата, всичките платени от моя милост.

След това се появи „Експлозивно“.

Много хора отделиха от времето си, за да ми кажат какво удоволствие е била за тях „Експлозивно“. Подобни коментари ме радват неимоверно, защото именно това беше и замисълът на книгата – едно шеметно удоволствие върху хартия.

Малко хора знаят обаче, че когато започнах да пиша „Експлозивно“, аз имах една-единствена цел – да надмина „Битката“.

„Битката“ е книгата, която проправи път на „Експлозивно“, а по-късно и на „Храмът на инките“. Ако тя не е толкова мащабна, колкото последвалите я две книги, то е защото бе първата. Тя беше прототипът, по който бяха създадени те; прототипът за един различен вид книга – свръхшеметен, абсолютно нонстоп трилъър. Всеки започва отнякъде. Аз започнах с „Битката“.

След като казах всичко това, смятам, че историята в „Битката“ лесно може да се определи като най-шеметната от всички мои книги. Тя е като спортна кола, оголена до основните си части – колела, шаси, двигател. Без лъскава боя, без тапицерия – просто чиста нонстоп енергия.

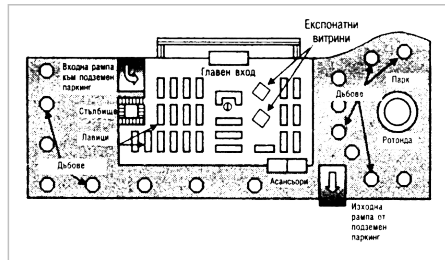
Както всички писатели знаят, има само една първа книга. И тази първа книга винаги заема особено място в сърцето ти. „Битката“ е тази книга за мен. Тя беше първата и сега, когато поглеждам назад, виждам без съмнение, че тя е определила духа на всичко последващо.

Искрено се надявам да ви е толкова забавно да я четете, колкото на мен ми беше да я напиша.

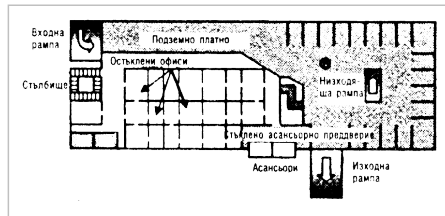
Матю Райли
Ноември 2000

Ньюйоркска градска библиотека

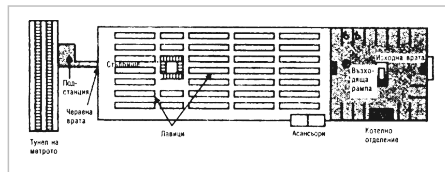
Приземан етаж Справочна литература: CD-ROM

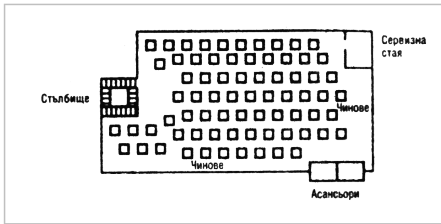
Подниво 1 Офиси и паркинг

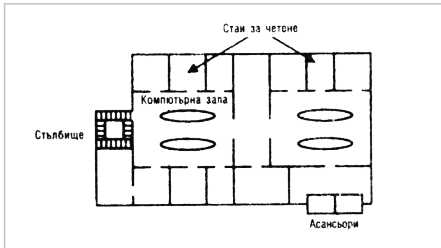
Подниво 2 Хранилище

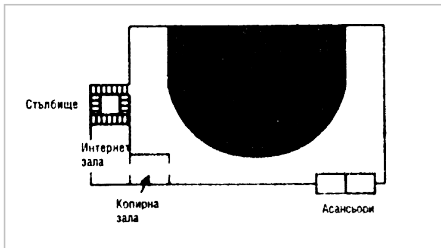
Трети етаж Читалня

Втори етаж
Работни зали

Първи етаж
Мецанин; Интернет зала

Въведение

Из: Шейн Хоър
Светоний¹: Описание на Рим
(Ню Йорк, „Адвантидж Прес“, 1979)

ГЛАВА СЕДМА: ПЪРВИ ВЕК ОТ НАШАТА ЕРА

„... в крайна сметка именно класическата творба на Светоний «За царете» ни дава най-ясна представа за дворцовия живот в имперски Рим. Това четиво до голяма степен напомня на съвременна сапунена опера, като се имат предвид описаните от Светоний страсти, жестокости, интриги и многобройни *insidiae* – т.е. заговори, които са доминирали живота в присъствието на императора...“ (стр. 98)

„... немаловажен сред тях е бил Домициан², който, макар да е бил добре известен със своите спонтанни екзекуции на продажни метреси, ни дава може би най-бруталния пример на римска интрига – историята с Квинт Аврелий.

Знаменит бивш капитан от римската армия, който се издигнал в Сената при владението на Домициан, Аврелий явно загубил благоразположението на императора през 87 година от нашата ера. Първоначално назначен от Домициан да му помага във военните дела, Аврелий бил също и плодовит писател, който не само съветвал Домициан по въпроси от военната стратегия, но и чинно записвал тези съвети в собствените си дневници. По-голямата част от тези ръкописи са оцелели до наши дни непокътнати със съответните дати по тях.

През 87 година от нашата ера писанията на Аврелий обаче изведнъж спират.

Всякаква кореспонденция между сенатора и императора е прекратена. В личните дневници на Аврелий няма повече бележки. От тази година нататък в документите на Сената въобще не се споменава за Аврелий.

Квинт Аврелий изчезва.

---

1. Гай Светоний Транквил – римски историк и писател (ок. 70–140). – Б.пр.
2. Домициан Флавий – римски император от 81 до 96 година. – Б.пр.

Някои историци са на мнение, че Аврелий – който се появявал в Сената в пълно бойно снаряжение – просто е изгубил благо-разположението на Домициан, докато други предполагат, че Аврелий е бил разкрит да заговорничи...“ (стр. 103)

Из: Доналд Фриър

От Средновековието до съвременността: Европа 1010–1810
(Лондон, „У. М. Лори & Ко“, 1963)

„... при това житните въстания в Корнуол са дребно вълнение в сравнение с размириците, които обхванали едно малко земеделско общество в Уест Хампшир през пролетта на 1092 година.

Историците отдавна търсят обяснение за съдбата на сър Алфред Хейс, господаря на Палмърстън, чието изчезване през 1092 година нарушило цялото феодално равновесие в неговото малко аграрно стопанство в Уест Хампшир...“ (стр. 45)

„... Най-загадъчният аспект от цялата история е, че ако Хейс е умрял внезапно (да речем от холера или от каквото е върлувало тогава по тези места), защо неговата смърт не е записана в регистъра на местната църква, както се прави винаги? Един толкова изтъкнат с бойните си подвизи воин и човек с такова обществено положение не може да не бъде вписан в регистъра. Тъжният факт е, че тъй като не било намерено тяло, не била вписана и смъртта.

Пишейки след изчезването на своя господар, абатът на Уест Хампшир отбелязва, че освен при наложителните военни походи сър Алфред никога не напуснал Уест Хампшир и че в дните непосредствено преди изчезването си бил забелязан да си върши работата, както обикновено. Странно е, пише абатът, че тук имаме един човек, за който е записано, че е роден, но който официално никога не е умирал.

Като оставим настрана всички средновековни легенди за вещици и намеса на нечисти сили, фактите са доста ясни: през пролетта на 1092 година сър Алфред Хейс просто е изчезнал от лицето на земята.“ (стр. 46)

ПРОЛОГ
Ню Йорк
30 ноември, 02:01

Майк Фрейзър се притисна до черната стена на тунела и стисна клепачи. Мотрисата на метрото с тътен профучаваше пред него. Мръсотията и прахта, вдигнати от летящия влак, набодоха лицето му като стоици иглички. Болеше го, но той не обръщаше внимание. Беше почти стигнал.

И изведнъж, също толкова бързо, както се бе появил, влакът изчезна и гръмовният му тътен заглъхна в тъмнината на тунела. Фрейзър отвори очи. На фона на тъмната стена бялото на очите му беше единственото, което можеше да се види. Той изтупа мръсотията, която се беше набила по дрехите му. Черните му дрехи.

Беше два през нощта и докато останалата част от Ню Йорк спеше, Майк Фрейзър отиваше да поработи. Тихо и чевръсто той продължи пътя си в тунела на метрото, докато не намери това, което търсеше.

Стара дървена врата в стената на тунела, заключена с един-единствен катинар. На вратата пишеше:

НЕ ВЛИЗАЙ – ПОДСТАНЦИЯ.
ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ
САМО ЗА СЛУЖИТЕЛИ НА „КОНСОЛИДЕЙТИД ЕДИСЪН“

Фрейзър огледа катинара. Неръждаема стомана, секретно заключване, чисто нов. След това провери пантите на вратата. Да, доста полесно.

Подпъхна лоста плътно зад пантите. *Щрак.*

* * *

Проверка на състоянието:

Инициализиране на програмните системи.

Служителите, отговорни за третия елемент,

Моля, потвърдете доставка.

* * *

Вратата се откачи от касата и увисна на катинара, после тихо падна в очакващите ръце на Фрейзър.

Той се взря във входа, окачи лоста на колана си и влезе.

По стените на подстанцията бяха разположени огромни четвъртити електромери. Дебели черни кабели се извиваха по тавана. В другия край имаше врата и Фрейзър тръгна право към нея.

Мина през подстанцията, тръгна по тесен, слабо осветен коридор и стигна до малка червена врата.

Тя се отвори лесно и когато погледна през нея, Фрейзър се усмихна.

Безкрайни редове лавици – всяка от пода до тавана – се простираха, докдето поглед стига. Стари избледнели флуоресцентни лампи ограждаха пътеките, но светеше само всяка трета. Самите лампи бяха толкова стари, че тръбите им имаха жълтеникав цвят, а флуоресцентният им прах беше изпопадал отвътре. Бледата светлина придаваше на най-долния етаж на Нюйоркската градска библиотека малко призрачен вид.

Нюйоркската градска библиотека. Едновековен безмълвен храм на историята и познанието – а също така притежател на дванайсет чисто нови компютри Pentium, чиито хард дискове скоро щяха да се озоват в апартамента на Майк Фрейзър.

Фрейзър провери бравата.

Беше секретна.

От страната на подстанцията не се отваряше с ключ, но от страната на библиотеката – да. Автоматично затваряща се врата, проектирана да държи любопитните навън, но да не заключат случайно електротехниците вътре.

Фрейзър се замисли. Ако трябваше да бяга, нямаше да има време да я отключи.

„Това ще свърши работа“ – помисли си той, когато погледът му попадна върху най-близката лавица. После грабна първата книга, която му попадна, и я пхна между вратата и касата.

След като се подсигури по този начин, Фрейзър забърза по най-близката пътека. Скоро малката червена врата с надпис ПОДСТАНЦИЯ – ВХОД ЗАБРАНЕН се виждаше само като малко правоъгълниче. Майк Фрейзър дори не забеляза това – той знаеше точно къде отива.

Тери Райън за пореден път си погледна часовника.

Беше 2:15 след полунощ. Четири минути, откакто бе погледнал за

последен път. Райън въздъхна. Господи, времето течеше толкова бавно.

* * *

*Проверка на състоянието:
Служителите, отговорни за третия елемент,
потвърждават завършване на доставката.*

* * *

Райън разсеяно погледна през масивните витринни прозорци на входната зала на Нюйоркската градска библиотека. Навън беше пусто и безлюдно.

Той докосна пистолета на хълбока си и се засмя. Охрана в библиотека – библиотека, за бога! Но пък нямаше разлика в заплащането и докато това беше така, Тери Райън не го беше грижа какво го карат да пази.

Продължи да се разхожда из фойайето, като тихо си подсвиркуваше. Нещо изтропа и той замръзна.

И пак.

Райън затаи дъх. Шумът бе дошъл някъде отляво. Той извади пистолета си.

Скрит зад гише „Информация“, Майк Фрейзър тихо изруга, докато вдигаше отвертката си от земята. Надникна над гишето.

Нямаше никой отляво. Нито отдясно. Въздъхна с облекчение. Никой не беше...

– Стой!

Фрейзър рязко се извърна. Бързо прецени ситуацията. Охрана. Пистолет. Може би на около петнадесет, най-много двадесет метра. Нямаше голям избор.

– Казах: „Стой!“ – изкрещя Тери Райън.

Но крадецът вече беше побягнал. Райън се спусна след него.

Книгите по лавиците бяха само размазани цветове. Фрейзър тичаше стремглаво по тясната пътека. Сърцето му биеше лудо. И изведнъж видя вратата. И надписа: „СТЪЛБИ“

Хвърли се към стълбите, сграбчи парапета и се плъзна до първата площадка. Пазачът връхлетя след две секунди – вземаше стъпалата по три наведнъж.

Площадка след площадка Фрейзър летеше надолу по стълбите, като

се придържаше за парапета и се плъзваше по него на всеки завой. Видя вратата в дъното. Скочи от последното стъпало и се засили към нея с пълна скорост. Вратата се отвори лесно – твърде лесно – и Фрейзър се просна по лице на твърдия дървен под.

Чу тежки стъпки да трополят по стъпалата зад него.

Посегна към най-близката лавица, за да се изправи, и усети пронизваща болка в дясната ръка. Китката му бе поела цялата тежест при падането и очевидно беше счупена.

Фрейзър стисна зъби и понечи да се изправи с помощта на здравата си ръка, и тъкмо бе успял да стане, когато чу:

– Не мърдай.

Гласът беше тих и уверен.

Фрейзър бавно се обърна.

На вратата зад него стоеше пазачът с пистолет, насочен към главата му.

Райън извади белезниците и ги хвърли на крадеца.

– Сложи ги.

Фрейзър затвори очи отвратен.

– Защо не си... – започна той.

И като озверяло животно се хвърли върху пазача.

Без дори да трепне, Райън вдигна пистолета и стреля във въздуха над главата му.

Изстрелът отекна в тишината на библиотеката.

Фрейзър се залепи на пода. Парченца бяла мазилка се посипаха по главата му.

Райън пристъпи напред, хвана още по-здраво пистолета и отново се прицели в главата на Фрейзър.

– Казах „Сложи ги.“ Значи, сло... – Райън извърна поглед наляво. – Какво е това?

Фрейзър също го чу.

И отново – същият зловещ звук.

Дълго, провлачено ръмжене. Като грухтене на прасе, но по-силно. Много по-силно.

– Какво е това, по дяволите? – попита и Фрейзър.

Бум! Силен, тъп звук.

Подът се разтресе.

– Какво е това? – повтори Фрейзър.

Отново „Бум!“

Двамата стояха вцепенени.

Райън погледна пътеката между рафтовете. Тя се простираше сякаш безкрайно и чезнеше в мрака.

Тишина.

Мъртва тишина.

Дървеният под бе застинал.

– Да се махаме! – изсъска Фрейзър.

– Шшшт!

– Тук има нещо! – възкликна Фрейзър.

Бум!

Подът отново се разклати.

Една книга падна на пода.

– Да се махаме! – извика Фрейзър.

Бум! Бум! Бум!

Още книги започнаха да падат от лавиците. Много книги.

Райън се наведе и сграбчи Фрейзър за яката.

– Млъкни, за бога! – прошепна той. – Каквото и да е това, то чува гласа ти. И ако не млъкнеш...

И внезапно спря и се взря във Фрейзър. Младият крадец се беше ококорил, долната му устна трепереше, лицето му бе ужасено.

Кръвта на Райън се смръзна.

Фрейзър гледаше зад него!

Каквото и да беше това, то отново изгрухтя и Райън усети вълна топли въздух да го лъхва по врата.

То беше зад него.

Точно зад него!

Райън полетя към тавана и изпусна пистолета. Фрейзър се сви на пода, втрещен в огромното черно нещо.

Райън пищеше и напразно се бореше да се освободи от мощните лапи на незнайното същество. То изрева и го запрати през най-близката лавица. Посипаха се книги, когато тялото на Райън се сгъна на две и с трясък мина през старата дървена етажерка.

Огромното черно нещо тромаво заобиколи лавицата и затърси тялото от другата страна. На слабата жълта светлина Фрейзър видя дълга черна козина, покриваща високо прегърбено тяло с демонично остри уши и яки мускулести крайници, зърна фитили черна коса и остри като бръснач гигантски нокти.

Каквото и да беше това нещо, то вдигна тялото на Райън като

парцалена кукла и го довлачи до пътеката, където седеше Фрейзър.

Ударът в лавицата навярно беше счупил гръбнака на Райън, но пазачът все още не беше мъртъв – Фрейзър го чуваше как стене. Съществото го вдигна към тавана.

Райън изпищя.

Пронизителен, нечовешки писък.

За свой най-голям ужас Фрейзър разбра какво ще се случи и вдигна ръка, за да закрие лицето си. Чу противния звук от трошене на кости и миг по-късно усети топла кръв да залива тялото му.

Писъкът на Райън секна. Съществото изрева за последен път, след което се чу грохот от трошене на дървени лавици.

И след това нищо.

Тишина.

Абсолютна, пълна тишина.

Фрейзър бавно свали ръка от лицето си.

Звяра го нямаше. Тялото на пазача, смазано и обезобразено, лежеше неподвижно пред него. Една от лавиците вдясно бе откачена от тавана. Всичко бе потънало в кръв.

Фрейзър не помръдна – не можеше да помръдне.

Просто седеше сам в студената празнота на Нюйоркската градска библиотека.

ПЪРВИ ХОД 30 ноември, 15:27

Слънцето грееше ярко. Беше обяд и групички деца играеха на обширната тревна площ на основно училище „Норууд“.

* * *

*Проверка на състоянието:
Инициализиране на електризиращите системи.*

* * *

Норууд беше сред водещите частни основни училища в Кънектикът. Впечатляващите му постижения и солидните му спонсори го правеха едно от най-търсените учебни заведения от заможните семейства.

В дъното на тревната площ се беше скупчила групичка деца. А в центъра на групичката стоеше Холи Суейн и се караше с Томас Джейкъбс.

– Не е, Томи.

– Напротив, убиец е!

Децата около двамата ахнаха, щом чуха думата.

Холи се опита да запази спокойствие. Бялата дантелена якичка на униформата ѝ започна да я стяга около врата, но тя бе твърдо решена да не го показва. Поклати тъжно глава, вирна носле.

– Държиш се като малко дете, Томи. Като бебе.

Момиченцата зад нея се разсмяха доволно.

– Ти си бебе. Ти си още в трети клас! – отвърна Томи. От групичката зад него се чува одобрителни възгласи.

– Не бъди толкова незрял – рече Холи и си помисли: „Хубава дума намерих“.

Томи се запъна.

– Тъ... все пак той е убиец.

– Не е.

– Убил е човек, нали?

– Да, но...

– Значи е убиец. – Томи се огледа за подкрепа. – Убиец!

Убиец! Убиец!

Групичката зад него се присъедини:

– Убиец! Убиец! Убиец!

Холи стисна юмруци и усети как якичката я стяга все повече. Спомни си думите на баща си: „Бъди дама. Трябва да си дама.“

Врътна глава и заметна русата си опашка през рамо. Момиченцата около нея клатеха недоволно глави на подигравките на момчетата. Холи пое дълбоко дъх и се усмихна на приятелките си. „Трябва да си дама.“

Момчетата продължаваха:

– Убиец! Убиец! Убиец!

Накрая Томи се провикна над хора:

– Щом баща й е убиец, тя сигурно също ще стане убиец!

– Да! Да! Ще стане! – продължи да подстрекава групичката.

Усмивката на Холи застина.

Бавно, много бавно, тя се обърна към Томи. Всички притихнаха.

Холи пристъпи напред. Томи се изкиска и погледна приятелите си. Само че сега поддръжниците му мълчаха.

– Сега вече прекали – рече Холи спокойно. – Мисля, че трябва да си вземеш думите назад. Ще го направиш ли?

Томи се подсмихна, наведе се към нея и каза:

– Не.

– Добре тогава – каза тя и се усмихна мило. После погледна надолу и приглади полата си.

И го удари.

Силно.

Болницата се бе превърнала в бойно поле.

Навсякъде хвърчаха стъкла, епруветките се разбиваха една след друга в стените. Сестрите се пазеха да не попаднат в мелето и същевременно бързаха да изтеглят скъпото оборудване встрани от огневата линия.

Доктор Стивън Суейн излетя от кабинета си и незабавно се зае да успокоява виновничката за разразилата се буря – петдесет и седем годишната и сто и двадесет килограмова пациентка на „Сейнт Люк“ Розмари Педърмън. Беше тук заради едно малко отклонение в мозъка й, познато като церебрален аневризъм.

– Госпожо Педърмън! Госпожо Педърмън! – извика Суейн. – Успокойте се! Какво има?

– Какво има ли? – сопна се Розмари Педърмън. – Ами това, млади

човече, че няма да си сложа главата в това... това нещо, докато някой не ми обясни точно какво прави то.

И посочи с брадичка огромния апарат за ядрено-магнитен резонанс в средата на стаята.

– Недейте така, госпожо Педърмън – рече Суейн строго. – Вече говорихме за това.

Роуз Педърмън се нацупи като дете.

– Апаратът е съвсем безвреден...

– Млади човече, как работи това нещо?

Суейн стисна устни.

На трийсет и девет години, той бе най-младият сътрудник в колектива рентгенолози „Борман & Уайт“, и то по една много проста причина – беше добър. Виждаше в рентгеновите и скенерните снимки особености, които не забелязваше никой друг, и неведнъж беше спасявал болни благодарение на тези си способности.

По-възрастните пациенти обаче трудно оценяваха този факт, тъй като Суейн със сламенорусата си коса, гладко избръснато лице, стегнато тяло и яносини очи изглеждаше десетина години по-млад. Ако не беше пресният червен белег, разрязал вертикално долната му устна, който го състаряваше, би могъл да мине за стажант.

– Искате да знаете как работи ли? – попита Суейн сериозно.

Устоя на изкушението да погледне часовника си. Вече трябваше да е на друго място. Но пък Роуз Педърмън бе сменила вече шестима рентгенолози и на това трябваше да се сложи край.

– Да, искам – упорито каза тя.

– Добре, госпожо Педърмън. Процедурата, на която ще ви подложим, се нарича ядрено-магнитен резонанс. Тя, подобно на скенера, ни дава вертикален разрез на черепа ви. Само че вместо фотوماгнитни методи ние ползваме контролирана магнитна енергия, за да пренаредим средата на електростатична проводимост в главата ви и да получим триизмерен образ на черепа ви.

– Моля?

– Магнитът в апарата влияе върху естественото електричество във вашето тяло, госпожо Педърмън, като ни дава идеална картина на това, което е в главата ви.

– А, така ли? Ами... – Убийствената гримаса на госпожа Педърмън преля в лъчезарна майчинска усмивка. – В такъв случай всичко е наред. Просто трябваше да ми обясните, момчето ми.

След час Суейн връхлетя през вратите на хирургическата съблекалня.

– Закъснях ли?

Доктор Джеймс Уилсън, червенокос педиатър, който преди десет години му бе кумувал, му подхвърли куфарчето му.

Четиринайсет на тринайсет за „Джайънтс“. Ако побързаме, може да хванем последните две четвърти в Маккафъртис. Давай да минем през спешното.

– Благодаря, че ме изчака – рече Суейн и забърза след приятеля си.

– Е, това е твоят мач – отвърна Уилсън през рамо.

„Джайънтс“ играеха срещу „Редскинс“ и Уилсън знаеше, че Суейн отдавна чака този мач. Имаше някаква връзка с факта, че Суейн живееше в Ню Йорк, а баща му във Вашингтон.

– Как ти е устната? – попита Уилсън.

– Зараства. – Суейн докосна вертикалния белег на долната си устна.

– Но още е много чувствителна. Махнаха ми конците миналата седмица.

Уилсън се извърна и каза с усмивка:

– Така си още по-грозен.

– Благодаря.

Уилсън стигна до вратата на спешното отделение, отвори я... и се озова лице в лице с красивата Ема Джонсън, една от приходящите сестри в „Сейнт Люк“.

Двамата мъже спряха.

– Здравей, Стив, как си? – Ема гледаше само Суейн.

– Горещо-долу – отвърна той. – А ти?

Тя вирна кокетно глава.

– Добре съм.

– И аз съм добре – намеси се Джим Уилсън. – Не че някой го интересува...

Ема все така гледаше Суейн.

– Нали искаше да ти напомня за срещата ти с детектив Диксън за... инцидента. Не забравяй, че уговорката ти е за пет часа.

– Благодаря. – Суейн кимна и несъзнателно докосна белега на долната си устна. – Ще отида да го видя след мача.

– А, щях да забравя – добави Ема. – Имаш още едно съобщение. Преди десетина минути се обадиха от „Норууд“. Питат дали можеш да отидеш там веднага. Холи пак се е сбила.

Суейн въздъхна:

– Пак ли? „Веднага“ ли казаха?

– Веднага.

Суейн се обърна към Уилсън:

– Защо точно днес?

– А защо не? – рече Уилсън ехидно.

– Ще дават ли мача на запис?

– Мисля, че да – отвърна Уилсън.

Суейн отново въздъхна.

– Ще ти се обадя.

Стивън Суейн спря рейндж роувъра на светофара и погледна вдясно. Холи седеше с наведена глава и ръце в скута, краката ѝ стърчаха хоризонтално от седалката, защото не достигаха до пода. Обикновено весело се люлееха нагоре-надолу, но не и този път.

В колата беше тихо.

– Как си? – попита Суейн нежно.

– Добре.

Суейн я погледна и каза тихо:

– Недей. – Взе една кърпичка и попи сълзите по бузите ѝ.

Бе стигнал в училището тъкмо когато Холи излизаше от кабинета на заместник-директора. Очите ѝ бяха зачервени от плач. Не биваше да се карат толкова грубо на едно осемгодишно дете.

– Няма нищо – каза той. – Всичко е наред.

Холи вдигна глава. Очите ѝ бяха зачервени. Преглътна.

– Съжалявам, татко. Опитях се.

– Какво се опита?

– Да съм дама. Наистина се опитах. Наистина.

Суейн се усмихна:

– Опитва се значи, а? – Взе друга кърпичка. – Госпожа Тикнър не ми каза защо си се била. Каза само, че по обяд учителят те заварил да налагаш жестоко едно момче.

– Госпожа Тикнър не искаше да ме слуша. Само повтаряше, че каквото и да е станало, не е редно една дама да се бие.

Светофарът светна зелено и Суейн потегли.

– Е, какво се случи всъщност?

Холи се поколеба за миг, после изхлипа:

– Томи Джейкъбс каза, че си убиец.

Суейн присви очи.

– Така ли?

– Да.

– И затова ти го наби?

– Да.

– Задето ме е нарекъл убиец?

– Ами да де.

– Благодаря ти – каза той сериозно.

Холи се усмихна през сълзи. Суейн отново погледна напред.

– Колко реда ти дадоха?

– Да напиша сто пъти „Не бива да се бия, защото не подхожда на дама“.

– Е, тъй като отчасти и аз съм виновен, какво ще кажеш ти да напишеш петдесет, а аз да напиша останалите петдесет с твоя почерк?

Холи се усмихна.

– Ще бъде чудесно, татко. – Очите й светнаха.

– Добре – кимна Суейн. – Само че другия път опитай да не се биеш. Ако можеш, пробвай да измислиш как да избегнеш боя. Ще се учудиш колко по-големи поражения можеш да нанесеш с ума си, отколкото с юмруците си. А и си оставаш дама, нали така?

Суейн намали и погледна дъщеря си:

– Боят не решава проблемите. Бий се само ако нямаш никакъв друг избор.

– Както направи ти ли, татко?

– Да – каза Суейн. – Както направих аз.

Холи погледна през прозореца и попита:

– Къде сме?

– Трябва да отида до полицията.

– Пак ли си загазил, татко?

– Не, мила, не съм загазил.

– Да? – надвика глъчката дежурният.

Суейн и Холи стояха във фойето на 14-о полицейско управление. Цареше обичайната суматоха. Полицаи влачеха наркопласьори нанякъде, звъняха телефони, крещяха хора. Една проститутка в ъгъла многозначително намигна на Суейн.

– Казвам се Стивън Суейн. Имам среща с детектив Диксън. За пет часа е, но понеже имам малко време, реших, че...

– Няма проблем, има ви в списъка. Той е в кабинета си. Може веднага да се качите. Стая 209.

* * *

*Проверка на състоянието:
Електризиращите системи готови.*

* * *

Суейн тръгна към стълбището в дъното на оживеното помещение. Холи подскочаше до него, хванала го за ръка. Суейн погледна как русата ѝ опашка се люшка. С широко отворени очи и нескрит интерес Холи попиваше хаоса на полицейския участък с любопитството на изследовател. Беше умно дете и с русата си коса, сините очи, чипото носле и пронизателния си поглед с всеки изминал ден все повече заприличваше на майка си...

„Престани – каза си Суейн. – Не започвай пак. Не сега...“

На втория етаж стигнаха до врата с надпис „209, Отдел убийства“. Суейн чу познат глас да крещи отвътре:

– Не ме интересува какъв ви е проблемът! Искам тази сграда да се затвори, ясно ли е?

– Но, сър...

– Стига, Джон. Чуй ме какво ти казвам. Пазачът е намерен мъртъв на пода, забележи – на две парчета! – а до него седи някакъв дребен крадец. Да, точно така, просто седи там, когато нашите хора пристигат.

– И въпросният крадец – не преставаше гласът зад вратата – е целият облян в кръв. В кръвта на пазача. Нямам представа какво се е случило. Ти ми кажи. Смяташ ли, че този крадец е някакъв луд сектант, който просто отива, накълзва пазача, омазва се целия с кръвта му, а след това успява да преобърне няколко триметрови лавици с книги?

Гласът спря за миг; събеседникът му измърмори нещо.

– Джон, нищо не знаем. И докато не открием нещо повече, тази библиотека ще стои затворена. Ясно ли е?

– Да, сержант – примири се другият глас.

– Добре. – Първият глас отново бе спокоен. – Сега иди там, сложи полицейска лента около всички входове и изходи и остави няколко от нашите вътре за през нощта.

Вратата се отвори и Суейн отстъпи да направи път на един дребничък полицай, който излезе от стаята, усмихна му се механично и тръгна

към стълбището.

* * *

*Проверка на състоянието:
Електризацията започва след два часа.
Земно време: шест час следобед.*

* * *

Суейн почука на вратата и надникна в стаята.

С изключение на едно бюро, поставено до прозореца, тя беше празна. На въртящ се стол зад него, с гръб към вратата, седеше широкоплещест мъж. Гледаше през прозореца, отпиваше от кафето си и като че ли се наслаждаваше на рядък момент тишина.

Суейн почука пак.

– Да, влезте – рече мъжът, без да се обръща.

Суейн се поколеба.

– Хм, детектив...

Капитан Хенри Диксън се завъртя на стола си.

– О, извинявайте, очаквах друг.

Той бързо стана, мина през стаята и се здрависа със Суейн.

– Как сте, доктор Суейн?

– Горещо-долу – отвърна Суейн. – Имах малко време и реших да мина да свършим онази работа, ако е възможно.

Диксън ги заведе до бюрото си, бръкна в едно чекмедже и извади някаква папка.

– Разбира се, няма проблем. – Зарови в папката. – И без това няма да ни отнеме повече от няколко минути. Момент да го намеря.

Суейн и Холи зачакаха.

– Ето го – рече Диксън най-сетне и извади един лист. – Това са показанията ви в нощта на инцидента. Искаме да ги включим в доклада на отдела, но по закон не можем да го направим без вашето писмено съгласие. Имате ли нещо против?

– Не, разбира се.

– Добре тогава, ще ви прочета показанията, за да сме сигурни, че всичко е наред, след което ще ги подпишете и приключваме.

* * *

Проверка на състоянието:

Служителите от всяка система докладват готовност на телепортите.

Очакваме изпращане координатите на лабиринта.

* * *

Диксън седна и каза:

– Да започваме тогава. – Зачете показанията: – „Около 8:30 вечерта на 2 октомври 2000 година работех в приемната на спешното отделение на болницата «Сейнт Люк» в Ню Йорк. Бяха ме извикали за рентгенова консултация на полицай с огнестрелна рана. Направихме рентген, гръбначно изследване и скенер и тъкмо се бях върнал в спешното отделение със снимките, когато петима млади латиноамериканци, вероятно улична банда, влетяха през главния вход на спешното отделение и почнаха да стрелят.

Присъстващите в отделението се хвърлиха на пода. Вълната от куршуми помиташе всичко по пътя си.

Гангстерите закрепяха: «Намерете го и го убийте!» Двама от тях размахваха пушки, а останалите трима бяха с пистолети.“

Суейн мълчаливо слушаше. По-късно му бяха казали, че раненият полицай е от нравствения отдел на полицията. Работел под прикритие в Куинс с банда наркопласъори и бил разкрит при неуспешна акция на полицията. Бил ранен по време на операцията и гангстерите, вбесени от ролята му в удара, дошли да го довършат.

Диксън продължаваше да чете:

– „Когато петимата мъже нахлуха в болницата, аз бях точно пред стаята на ранения полицай. Цареше суматоха – крещяха хора, гърмяха пистолети и пушки – и аз се свих зад най-близкия ъгъл.

После изведнъж видях, че един от бандитите с пистолет се насочва към стаята на ранения полицай. Не знам защо го направих, но когато го видях как стига до вратата, отваря я, вижда полицаия вътре и... се усмихва, скочих и го повалих на земята.

Претърколихме се през вратата и той ме удари с лакът в устата, при което ми сцели устната и насочи пистолета си към мен.

Хванах китката му и тъкмо отместих пистолета встрани, когато дойде друг член на бандата.

Той вдигна пистолета си към мен, но без да пускам първия бандит, с другата си ръка ударих втория младеж по китката и той изпусна пистолета. След това го ударих в лицето и той изпадна в несвяст.

В този момент първият бандит натисна спусъка на пистолета си,

макар че все още го държах за ръката, и куршумите надупчиха стените.

Блъснах го на пода, претърколихме се, сграбчих ръката му с пистолета – младежът продължаваше да стреля – и...

И изведнъж главата на младежа буквално експлодира.“

Суейн нямаше нужда да слуша Диксън повече. Картината бе пред очите му. Ясно си спомняше фонтана кръв, залял вратата. И усещаше как тялото на младежа се отпуска безжизнено в ръцете му.

Диксън продължаваше да чете показанията:

– „... щом видяха мъртвия си приятел, останалите членове на бандата побягнаха. Мисля, че тогава съм припаднал. Показанията са дадени на 3.10.2000, 1:55 след полунощ, подпис, доктор Стивън Суейн.“

Диксън вдигна поглед от листа.

Суейн въздъхна:

– Така е. Това са моите показания.

– Добре – Диксън му подаде листа. – Подпишете и приключваме, доктор Суейн. И, ако ми позволите, бих искал още веднъж от името на Нюйоркската полиция да ви изкажа благодарността си.

* * *

Проверка на състоянието:

Координатите на лабиринта ще бъдат изпратени до всички системи при електризация.

* * *

– Значи ще се видим сутринта – каза полицай Пол Хокинс, докато минаваше през огромните прозрачни стъклени врати на Нюйоркската градска библиотека.

– До утре – отвърна лейтенантът и затвори вратите отвън.

Хокинс кимна на партньорката си Паркър и тя приближи с тежката връзка ключове. Докато заключваше първата от четирите ключалки на огромните прозрачни врати, Хокинс гледаше размития силует на лейтенанта, който поставяше яркожълтата полицейска лента пред входа.

Той погледна часовника си.

Беше 17:15.

„Не е зле“ – помисли си той. Беше им отнело само двайсет минути да обходят сградата и да запечатат всички входове и изходи.

Паркър заключи и последната ключалка и каза:

– Готово.

Кристин Паркър беше три години по-възрастна от него и едва ли можеше да се нарече красива, а още по-малко дребна. Имаше огромни ръце, мургаво лице със строги черти и усет към оръжията. За жалост, не бяха в нейна полза и слуховете за пословичната ѝ студенина. Хокинс сви рамене. Какво пък, щом си разбираше от работата, другото нямаше значение.

– Добре – отвърна той и се обърна да огледа огромното фоайе на библиотеката. – Знаеш ли какво се е случило? Мен ме извикаха чак следобед.

– Някакъв крадец влязъл с взлом и разсякъл пазача. Грозна картина – отговори Паркър небрежно.

– С взлом ли? – Хокинс се намръщи. – Никъде не видях следи от взлом.

* * *

*Проверка на състоянието:
0:44:16 до електризация.*

* * *

Паркър пусна ключовете в джоба си и сви рамене.

– Не знам. Знам само, че още не са открили откъде е влязъл. Утре идват експерти да открият мястото. Сигурно е разбил ключалката на някое от складовите помещения. Тия ключалки са поне на четиридесет години. – И добави безучастно: – Лари от Оперативния отдел ми каза, че цял ден едва са го изчистили.

Отиде до гише „Информация“, седна, качи крака на бюрото и продължи:

– Във всеки случай никак не е зле. Нямам нищо против да ми платят двойно за една нощ престой в библиотеката.

– Побързай, татко! – рече Холи припряно. – Ще изпусна „Покемон“!

– Добре, добре – отвърна Суейн и отвори външната врата. Холи профуча покрай него и се шумгуна в къщата.

Суейн извади ключа от ключалката и извика след нея:

– Не се пързалай по килима!

Докато пристъпи прага, Холи изхвърча от кухнята с пакет бисквити в едната ръка и кутия кола в другата и пресече пътя му, отправяйки се

директно към телевизора.

Без да сваля поглед от нея, Суейн остави куфарчето си на пода, скръсти ръце и се облегна на барплота, разделящ кухнята от дневната. Както и очакваше, Холи тупна на земята и елегантно се плъзна по килима, като спря на сантиметри от телевизора.

– Хей! Какво ти казах?

Холи му хвърли подкупваща усмивка.

– Без да искам. – И пусна телевизора.

Суейн поклати глава. Непрекъснато ѝ казваше да не се пързала по килима, но въпреки това тя винаги го правеше. Беше им нещо като ритуал. Хелън също винаги ѝ го казваше и тя също никога не я слушаше. Всъщност това беше един хубав начин да си я спомнят.

Бяха изтекли вече две години, откакто съпругата на Суейн бе убита от пиян шофьор, минал на червено. Случило се бе една късна августовска вечер към единайсет и половина. Бяха свършили млякото и Хелън бе решила да отскочи до магазина.

Така и не се върна.

По-късно извикаха Суейн да разпознае тялото ѝ в моргата. Като го видя потрошено и кърваво, едва не припадна. Целият ѝ живот, същността ѝ, личността ѝ – всичко, което я беше правило неговата Хелън – бе изсмукано от нея. Очите ѝ бяха широко отворени, изцъклени и безжизнени.

Смъртта бе нанесла удара си бързо, жестоко и неочаквано. Хелън просто беше излязла за мляко и изведнъж вече я нямаше. Нямаше я.

И сега бяха само той и Холи и някак си продължаваха живота си без нея. Суейн се улавяше, че дори и сега, след две години, понякога се визира с празен поглед в прозореца и я чака, а сълзите се стичат по лицето му.

Отвори хладилника и си взе кола. Телефонът извъня. Беше Джим Уилсън.

– Изпусна страхотен мач.

Суейн въздъхна:

– Знам...

– Трябваше да го гледаш. Резултатът е...

– Чакай! Не ми казвай!

Уилсън гръмко се разсмя от другата страна на жицата:

– Че смея ли да го направя?

– Не и ако ти е мил животът. Искаш ли да дойдеш и да го гледаш пак с мен?

– Да, защо не? Ще съм при теб след десетина минути – рече Уилсън и затвори телефона.

* * *

*Проверка на състоянието:
0:14:38 до електризация.*

* * *

Суейн хвърли поглед към микровълновата печка. Електронният часовник показваше 17:45.

Погледна Холи, настанила се удобно на педа пред телевизора. На екрана танцуваха някакви шарени човечета.

Суейн взе пиетето си, отиде в дневната и я попита:

– Какво гледаш?

– Покемоните – отвърна Холи, без да отглежда поглед от екрана, като същевременно намери пипнешком пакета бисквити до себе си и си взе една.

– Интересно ли е?

Тя се извърна към него и сбръчка носле.

– Не. Мю не е в този епизод. Ще видя какво дават по другите канали.

– Чакай! – рече Суейн и взе дистанционното. – Спортът е на...

Каналът се смени и на екрана се появи говорителят:

– ... Футбола. Феновете в столицата не бяха разочаровани, когато „Редскинс“ разгроми „Джайантс“ с 24 на 21 в един надхвърлил редовното време трилър. В същия час в Далас се играха...

Суейн затвори очи и се отпусна на стола:

– О, боже...

– Чу ли, татко? Вашингтон са победили. На дядо ще му хареса – нали живее във Вашингтон.

Суейн тихо се разсмя:

– Да, скъпа, чух, чух.

* * *

*Проверка на състоянието:
Служителите, отговорни за земния участник,
изчакайте специални инструкции за телепортирането.*

* * *

Пол Хокинс се разхождаше безцелно из фоайето на библиотеката.

Стъпките му глухо отекваха в застиналата тишина.

Залата беше огромна и като се вземеше предвид ограденият с парапет балкон, който обикаляше долния етаж под формата на подкова, таванът всъщност се извисяваше над два етажа. В сумрака на падащия здрач залата изглеждаше почти като пещера.

В полумрака се извисяваха триметрови лавици с книги. С падането на нощта, освен от ярката бяла светлина, идваща откъм гише „Информация“, където Паркър седеше и четеше някаква латинска книга, която била чела в училище, огромната зала се осветяваше единствено от косата синкава светлина на уличните лампи.

* * *

Проверка на състоянието:

0:03:04 до електризация.

Служителите от телепорта в готовност.

* * *

„Господи, тук е ужасно тихо“ – помисли си той.

* * *

Проверка на състоянието:

0:01:41 до електризация.

* * *

Проверка на състоянието:

Служителите на Земята,

потвърдете получаването на специалните инструкции.

Останете в готовност.

* * *

Телефонът отново извънтя. Холи скочи от пода и грабна слушалката.

– Ало, Холи Суейн на телефона – каза тя. – Да, тук е.

После опря слушалката до гърдите си и извика с пълно гърло:

– Таткоо! Търсят те!

Суейн излезе от спалнята в дъното на коридора с висящ на дънките колан, чиста риза, която тъкмо закопчаваше, и още влажна от душа

коса.

– Трябва ли целият квартал да разбере, че ме търсят по телефона? – рече той привидно сърдито и взе слушалката.

Холи сви рамене и тръгна с танцова стъпка към хладилника.

– Ало? – каза Суейн.

– Пак съм аз. – Беше Уилсън.

Суейн погледна часовника на микровълновата.

– Какво става? Къде си? Почти шест е.

– Още съм вкъщи.

* * *

Проверка на състоянието:

0:00:46 до електризация.

* * *

– Вкъщи ли?

– Колата пак не ще да запали – рече Уилсън покрусен.

Суейн само се разсмя.

Хокинс скучаеше.

За да се разсее, отиде до централното стълбище на библиотеката и светна тежкото полицейско фенерче. Белите мраморни стълби, оградени от двете страни с масивен дъбов парапет, се виеха на широка спирала, чезнеща в мрака.

Хокинс кимна. Трябваше да им се признае на тези стари сгради, че са здраво построени.

* * *

Проверка на състоянието:

0:00:15 до електризация.

* * *

Паркър стана, огледа лениво залата и подвижна:

– Какво правиш?

– Нищо. Разглеждам.

* * *

Проверка на състоянието:

0:00:09 до електризация.

Готовност.

* * *

Паркър отиде при Хокинс. Той стоеше до стълбището с фенерчето в ръка и се взираше нагоре.

* * *

:06

* * *

Тя застана до него.

– Хубава сграда – отбеляза Хокинс.

– Да – съгласи се Паркър. – Хубава е.

* * *

:04

:03

:02

:01

Готовност...

Електризация инициализирана.

* * *

Яркосини искри облизаха главния вход на библиотеката. Синя електрическа дъга прескочи между огромните стъклени врати, съскащи електрически езици обърнаха касата.

Прозорците на библиотеката се разтресоха, по стъклата им заискриха миниатюрни сини светкавици. По страничните входи жълтата полицейска лента стана на мехурчета, стопена от горещината на електричеството, което течеше по вратите.

После изведнъж всичко спря.

Всички врати и прозорци на библиотеката изведнъж застинаха.

Отново се възцари тишина.

Старата тъмна сграда се издигаше мрачно в здрача на Ню Йорк. На лунната светлина великолепните ѝ стъклени врати имаха сивкав отгънък. За случайния минавач те изглеждаха внушителни и грандиозни, както винаги.

Едва при по-старателно вглеждане човек можеше да забележи миниатюрните сини светкавици, които прескачаха между двете огромни врати на всеки няколко секунди.

Същото ставаше на всеки друг вход на библиотеката.

* * *

*Проверка на състоянието:
Електризирането завършено.
Изпращане координатите на лабиринта.
Начало на телепортацията.*

* * *

Холи се хвана за крака на баща си и той закачливо го разклати, без да спира да говори по телефона:

– И без това изненадата се развали. Вече чух резултата.

– Така ли?

Суейн намръщено погледна Холи, която бъркаше в джоба на дънките му.

– Да, за съжаление така стана.

Холи измъкна ръката си от джоба му и смръщи вежди.

– Татко, какво е това?

Суейн я погледна изненадано.

– Я ми го дай.

Холи му го даде – малка сребърна запалка.

– Какво става? – попита Уилсън.

Суейн погледна запалката в ръката си.

– Ами... може би вие ще ми кажете, доктор Уилсън. Може би имате обяснение защо дъщеря ми току-що извади запалка зипо от джоба на дънките ми. Моите дънки, които ви бях заел за вашето малко приключение през уикенда.

Уилсън се забави с отговора няколко секунди и после рече:

– Изобщо нямам представа как се е озовала там.

– Защо ли не ти вярвам?

– Добре, добре, не започвай пак – отвърна Уилсън. – Какви са шансовете ми да си получа запалката?

Суейн пусна запалката в джоба си и каза:

– Не знам. Може би шейсет на четиридесет.

* * *

*Проверка на състоянието:
Поредицата от телепортации инициализирана.*

* * *

– Шейсет на четиридесет!
Холи си взе още една кола от хладилника.
Суейн затисна слушалката с рамото си, наведе се да я вдигне и изпъшка:

– Господи, колко си тежка!

* * *

*Проверка на състоянието:
Инициализиране на телепортация: Земя.*

* * *

– Татко, вече съм на осем.
– И си твърде голяма да те гушкам, а? Добре тога...
В този момент стаята започна да просветлява. Странно бяло сияние изпълни кухнята.

– Татко... – Холи се притисна до него.

Суейн бавно се обвърна, взрян като омагьосан в меката бяла светлина, която сияеше около него, сияеше и... се усилваше.

Усилваше се.

В кухнята ставаше все по-светло. Светлината ставаше все по-ярка.

Мекото бяло сияние се превърна в ослепително бяла светлина, която като че ли струеше отвсякъде.

Той вдигна ръка да закрие очите си.

– Какво става, татко?

Суейн притисна главата ѝ към гърдите си, за да я предпази от светлината, и примижа. Очите му се опитваха да пробият ослепителната стена от белота около тях в търсене на източника ѝ.

После неволно погледна към краката си – и видя идеална окръжност от бяла светлина, описана около маратонките му.

И разбра.

Той беше в центъра на светлината.

Той беше източникът!

В кухнята задуха вятър. Прах и хартии се извиха над главата на Суейн. Той притисна Холи към себе си още по-силно и затвори очи в опит

да устои на свистенето на вятъра.

И тогава, незнайно как, сред воя на вятъра, чу глас. Тих, слаб, настоятелен глас, който казваше:

– Стив? Стивън, чуваш ли ме?

Отне му секунда да разбере, че гласът идва от телефона. Уилсън не беше затворил. Суейн бе забравил, че все още държи телефонната слушалка.

– Стивън, какво става? Сти...

Телефонът замлъкна.

Проехтя оглушителен гръм и Суейн потъна в пълен мрак.

ВТОРИ ХОД 30 ноември, 18:04

Популярно схващане е, че страхът от тъмното е присъщ основно на децата.

Детето се страхува от тъмното, защото си мисли, че там няма нищо. Но както Стивън Суейн добре знаеше, страхът от тъмното се среща и при много възрастни. Действително при някои хора човешката потребност да виждат е толкова насъщна, колкото и потребността от храна.

Озовал се в непрогледна тъмнина, без ни най-малка представа къде се намира, Стивън Суейн се зачуди защо мислите му се връщат към студентските му изследвания на човешкото поведение. Спомни си една лекция: „Човешките страхове са много често ирационални творения на мозъка. Как иначе да обясним факта, че жена, висока метър и осемдесет, се смразява само при вида на малко бяло мишле – същество, което едва достига няколко сантиметра?“

Но никой страх не се приема като по-ирационален или по-присъщ на човека както страхът от тъмното. Учени теоретици и изнурени родители от векове повтарят, че в тъмното няма нищо, което да не е било там и на светло...

„Обзалагам се обаче, че не им се е случвало нищо такова“ – помисли си Суейн, докато се взираше в непрогледния мрак около себе си.

„Къде сме, за бога?...“

Сърцето му биеше като лудо. Усети как бавно го обзема паника. Не, не биваше да се паникьосва. Трябваше да остане спокоен, с трезв разсъдък, за да пази Холи.

Тя се бе притиснала в него и трепереше от страх.

– Татко...

Ако можеше да види поне нещо, за да овладее собствения си нарастващ страх. Процеп в тъмнината, искрица светлина, каквото и да е.

Погледна вляво, после вдясно. Нищо.

Само мрак. Безкраен непрогледен мрак.

Сега страхът от тъмното не му изглеждаше толкова ирационален.

– Татко, какво става?

Усещаше главата на Холи сгушена плътно на рамото му.

– Не знам, скъпа – отвърна той и замислено сви устни. И изведнъж се сети.

– Чакай малко – рече той и подпхна ръка под Холи, за да бръкне в джоба си. Въздъхна с облекчение, когато напипа студения хлъзгав метал на запалката.

Отвори я и я шракна. Изскочи искра, но пламък не се появи. Суейн опита отново. Пак искра, но пак без пламък.

– По дяволите! – възмути се гласно той. – И това ми било пушач.

– Татко...

– Само се дръж здраво, скъпа – рече Суейн, прибра запалката в джоба си и отново се вгледа в тъмнината. – Да видим дали ще намерим врата.

Вдигна крак и плахо направи стъпка напред. И докато го спускаше надолу, разбра защо някои хора толкова се страхуват от мрака. Самата безпомощност от това, че не знаеш какво има пред теб, бе ужасяваща.

Кракът му докосна пода. Стъпи. Беше твърд. Студен. Като плочки или мрамор.

Направи още една стъпка напред. Но този път не докосна под. Само празно пространство.

Паниката се надигна отново. Къде беше, по дяволите? Дали не стоеше на ръба на скала? Ако бе така, колко дълбока беше пропастта? Дали беше навсякъде около него?

По дяволите!

Суейн бавно спусна крака си още по-надолу.

Нищо.

Бавно. Още по-надолу. Пак нищо.

После кракът му докосна нещо. Нещо твърдо, не много по-надолу от мястото, където стоеше.

Пак пристъпи напред и надолу. Пак твърдо. Той се усмихна в тъмното с облекчение.

Стъпала.

Здраво гушнал Холи, Суейн предпазливо заслиза по стъпалата.

– Къде сме, татко?

Суейн спря. Макар наоколо да цареше пълен мрак, той можеше да различи чертите на лицето ѝ. Вдлъбнатината на очите ѝ, сянката на носа върху бузата...

– Не знам – отвърна той.

Тъкмо щеше отново да пристъпи напред, когато нещо го накара рязко да се обърне и отново да погледне Холи. Вдлъбнатината на очите ѝ, сянката на носа върху бузата...

Сянката...

Значи някъде имаше светлина.

Суейн внимателно се вгледа в лицето ѝ, особено в сянката на носа и изведнъж... я видя – меко зелено сияние, толкова слабо, че другите ѝ черти едва се различаваха. Суейн се наведе по-близо и – хоп! – мекото сияние изчезна.

– По дяволите!

Той бавно дръпна глава назад и – също толкова бавно – сиянието се върна и покри наполовина лицето на Холи.

Очите му се разшириха. Неговата собствена сянка покриваше лицето на дъщеря му.

Източникът на светлината бе някъде зад него.

Суейн се обърна.

И там, в пелената от тъмнина пред себе си, я видя. На нивото на очите му, зареяна в тъмнината и все пак абсолютно неподвижна – слаба зелена светлинка.

Беше на около два метра и светеше като индикатор на видео. Суейн се втренчи в нея.

И чу глас:

– Здравей, боецо.

Гласът идваше откъм зелената светлина.

Звучеше спокоен и учтив. Но същевременно беше малко тънък, като че ли говореше джудже.

Чу се отново:

– Здравей, боецо. Добре дошъл в лабиринта.

Суейн силно притисна Холи.

– Кой си ти? Къде си?

– Аз съм тук. Не ме ли виждаш?

Гласът не беше заплашителен. Беше по-скоро любезен.

– Не, не те виждам. Много е тъмно.

– О, да. Хм. – Гласът прозвуча обезсърчено. – Един момент.

Зелената светлинка отскочи вляво от Суейн, подскочи нагоре-надолу и спря.

– А, ето.

Чу се щракване и няколко флуоресцентни лампи над главите им светнаха.

На това осветление Суейн видя, че се намира наред широки мраморни стълби с парапет от тъмно полирано дърво. Стълбите се виеха на

спирала няколко етажа надолу и се губеха в мрака.

Суейн заключи, че се намира в горния край на стълбището, тъй като нямаше стъпала, водещи към площадката над него. Виждаше се само една тежка дървена врата.

Погледът му се плъзна вляво от вратата и... той видя кой говори.

До ключа за осветлението стоеше човек, висок около метър и двадесет, облечен в бяло.

Бели обувки, бели дрехи, бели ръкавици.

Държеше нещо в едната си ръка. Приличаше на сив ръчен часовник. Суейн забеляза, че зелената светлинка, която бе видял преди малко, е на циферблата.

Дребосъкът носеше и странно бяло кепе, което покриваше цялата му глава без лицето.

– Татко, тази шапчица прилича на черупка от яйце – прошепна Холи.

– Шшт.

Белият дребосък пристъпи напред и застана на ръба на площадката, така че главата му беше малко над тази на Суейн. Говореше идеален английски без никаква следа от акцент.

– Здравейте. Добре дошли в лабиринта. Аз се казвам Селексин и съм вашият водач. – Той протегна малката си бяла ръка. – Приятно ми е.

Суейн – продължаваше да гледа невярващо белия дребосък – машинално протегна ръка. Дребосъкът вирна глава.

– Имаш интересно оръжие. – Имаше предвид телефонната слушалка в ръката на Суейн.

Суейн погледна слушалката. Спираловидният кабел, излизащ от телефонния апарат, бе срязан на няколко сантиметра от нея. Не беше осъзнал, че все още я държи. Бързо я подаде на Холи и непохватно се здрависа с човечето в бяло.

– Как си? – попита Селексин като тържествено сведе глава.

– Горедолу – отвърна Суейн несигурно. – А ти?

Бялото човече се усмихна енергично и учтиво кимна.

– О, да. Благодаря. И аз съм горедолу.

Суейн се поколеба.

– Слушай, не знам кой си или какво си, но...

Холи не ги слушаше. Бе се втренчила в телефонната слушалка. Без апарата към нея тя изглеждаше като мобилен телефон.

Заразглежда скъсения кабел. Краят му изглеждаше като че някой го бе срязал с изключително остра ножица. Беше гладко отрязан. Идеално

гладко. Жиците в кабела дори не бяха разръфани.

Холи сви рамене и пхна слушалката в джоба на униформата си. Вече и тя си имаше мобилен телефон, макар и да не работеше.

Отново погледна дребосъка в бяло. Той говореше на баща й.

– Нямам намерение да те наранявам – тъкмо казваше човечето.

– Така ли?

– Да. – Селексин спря за миг. – Е, поне не аз.

– Тогава, ако не възразяваш, би ли ни казал къде се намираме и как, по дяволите, да излезем оттук? – рече Суейн и пристъпи едно стъпало към площадката.

Дребосъкът изглеждаше стъписан.

– Да излезете ли? – рече озадачено той. – Никой не може да излезе оттук. Още не.

– Какво означава „никой не може да излезе“? Къде сме?

– Вие сте в лабиринта.

Суейн огледа стълбите.

– И къде е този лабиринт?

– Е, боето, това все пак е Земята.

Суейн въздъхна:

– Слушай, ъ...

– Селексин.

– Да. Селексин. – Суейн вяло се усмихна. – Селексин, ако нямаш нищо против, аз и дъщеря ми бихме искали да излезем от твоя лабиринт. Не знам за какво си тук и какво възнамеряваш да правиш, но ние няма да участваме в него.

Суейн се изкачи по стълбите и тръгна към вратата. Тъкмо посягаше към дръжката, когато Селексин сграбчи ръката му.

– Недей!

Държеше ръката на Суейн далеч от тежката дървена врата.

– Както вече казах, никой не може да излезе... все още. Лабиринтът е запечатан. Погледни.

И посочи процепа между вратата и масивната каса.

– Виждаш ли?

Суейн погледна процепа и не видя нищо.

– Не – рече той безразлично.

– Вгледай се по-внимателно.

Суейн се наведе и щателно заглежда вътрешността на касата.

И тогава видя.

Малко синьо електрическо езиче облиза процепа между вратата и

касата.

Само го мерна, но нямаше съмнение, че внезапният син проблясък е от електричество. Суейн плъзна поглед нагоре по вратата. На всеки няколко сантиметра между вратата и касата ясно проблясваха сините електрически искри.

Същото беше и по останалите страни на вратата.

Суейн бавно отстъпи на площадката и тихо попита:

– За какво, по дяволите, си тук?

Полицай Пол Хокинс крачеше напред-назад пред гишето за информация.

– Казвам ти, видях я – повтори той.

Паркър седеше с крака бюрото, дъвчеше шоколадово блокче и щастливо разгръщаше старо издание на „Космополитън“.

– Да бе, видял си – отвърна тя, без дори да вдига поглед от списанието.

Хокинс се ядоса.

– Казвам ти, наистина я видях.

– Тогава иди и провери – рече Паркър и го отпрати с ръка.

За нея Хокинс беше новобранец. Твърде млад, твърде нов в професията и твърде ентузиазизиран. И като всеки новак, все си мислеше, че престъплението на века се случва точно под носа му.

Хокинс се отправя към лавиците с книги близо до стълбището, като мърмореше нещо.

– Какво каза? – вяло попита Паркър иззад четивото си.

– Нищо – отвърна Хокинс и гордо продължи пътя си. – Ще видя дали ще се случи пак.

Паркър вдигна очи над списанието и видя как Хокинс изчезва през вратите към стълбището. После поклати глава.

– Новобранец.

Хокинс бавно се заизкачва по широките мраморни стълби като се вглеждаше внимателно на всеки завой. Наведе се над парапета и вдигна поглед към шахтата нагоре.

Тъй като лампите на стълбите не светеха, едва ли щеше да види подалеч от първата площадка, но...

Имаше светлина!

Точно на върха.

Една от флуоресцентните лампи точно на върха на стълбището светеше – а преди беше угасена. Хокинс изтръпна.

Тук имаше някой!

Какво да направи? Да повика Паркър? Да, подкрепление – не беше лошо да имаш подкрепление. Не, почакай. Тя нямаше да му повярва. Както преди малко.

Хокинс отново погледна нагоре към светлината. Плахо изкачи още едно стъпало.

И тогава се случи.

Поток ослепително бяла светлина изригна в централната шахта на стълбището, озарявайки за миг всичко, и Хокинс мигновено отскочи от парапета.

Хилядите пращинки, които танцуваха из кухата сърцевина на стълбището, изведнъж се оживиха, поразени от лъча, който мигом ги превърна във вертикална колона ослепително бяла светлина.

Хокинс го гледаше онемял. Точно това бе видял и преди – ярък поток бяла светлина да се излива в шахтата на стълбището.

И все пак този път беше някак си различно.

Източникът беше различен. Този път светлината не струеше някъде отгоре на стълбището. Не, този път идваше отдолу.

Хокинс бавно се надвеси над парапета и погледна надолу.

Светлината сякаш идваше изпод една от площадките под него. Единственото, което можеше да различи, беше краят на нещо, което приличаше на огромна сияйна сфера от чиста белота...

Изгасна.

Не избледня. Не премигна. Просто изчезна, превръщайки се в мрак. Също както и предния път.

И изведнъж Хокинс отново се озова наред пустото стълбище, чиято куха шахта не беше нищо повече от безмълвна, зейнала яма тъмнина.

Той хвърли поглед към фоайето. Отвъд лавиците с книги можа да види краката на Паркър, спокойно вдигнати върху бюрото. Понечи да я повика, но после се отказа.

Обърна се отново към тъмното стълбище.

Преглътна и изведнъж съвсем забрави за флуоресцентната лампа, която светеше на горния етаж.

Хокинс откачи от колана си полицейското фенерче и светна.

После заслиза в тъмнината.

Селексин продължаваше да държи сивата гривна. Тя изглеждаше тежка заради дебелите метални пластини, служещи да се закопчее върху ръката на притежателя си.

Селексин погледна циферблата. Той беше правоъгълен, като на електронен часовник. Зелената индикаторна светлинка в горния край на циферблата ярко светеше. До нея имаше друг индикатор, малко по-голям и тъмночервен. В момента не светеше.

„Хубаво“ – помисли си Селексин.

Под двата индикатора имаше тесен овален дисплей, който показваше:

НЕЗАВЪРШЕН – 1

Селексин вдигна поглед от циферблата. Суейн и Холи бяха застанали до един прозорец и гледаха навън, като и двамата стояха на безопасно разстояние от електризираните стъкла.

Селексин изсумтя, поклати тъжно глава и отново погледна гривната. Надписът премигна:

НЕЗАВЪРШЕН – 1

После за момент думите изчезнаха. Когато отново се появиха, не бяха същите. Сега надписът гласеше:

НЕЗАВЪРШЕН – 2

И вече не мигаше.

Селексин отиде до Суейн и попита:

– Сега вече разбираш ли?

Суейн продължаваше да се взира през прозореца.

След като беше видял електризираната врата в горния край на стълбището, незабавно бе слязъл до първата площадка и бе отворил най-близката врата – голяма огнеупорна врата, маркирана с едно червено „3“.

Зад нея имаше невероятно обширна стая с нисък таван, широка поне четиридесет и пет метра и пълна с множество странно изглеждащи чинове с метални рамки.

В задния край на всеки бе прикрепена преграда с формата на буква L, чийто долен край служеше за писалище. Стотици такива чинове, групирани по четири, покриваха обширния под.

Сега, докато наблюдаваше през прозореца познатия градски парк, заобиколен от тъмните нийоркски улици, Суейн започна да разбира.

– Къде сме, татко?

Погледът на Суейн отново се плъзна по множеството чинове. В близкия ъгъл на стаята имаше масивна сервизна врата, до която висеше надпис:

МОЛЯ, ТИШИНА.
ТАЗИ СТАЯ Е САМО ЗА ИНДИВИДУАЛНО ЧЕТЕНЕ.
НЕ СЕ РАЗРЕШАВА ЛИЧЕН БАГАЖ.

Читалня.

Суейн се извърна с лице към Селексин.

– В библиотеката сме, скъпа – каза той. – Градската библиотека.

Селексин кимна.

– Това – рече той – е лабиринтът.

– Това – поправи го Суейн – е библиотека.

– Може и такова да е – сви рамене Селексин, – но сега това не би трябвало да те интересува.

– Напротив, много ме интересува – рече Суейн. – Бих искал да знам ти за какво си тук и какво искаш от нас?

– Преди всичко – започна дребосъкът – не сте ни нужни и двамата.

– Той погледна Суейн. – Всъщност трябваш ни само ти.

– Тогава защо доведохте и дъщеря ми?

– Станало е неволно, уверявам те. На бойците не се разрешава никаква помощ. Сигурно е влязла в полето непосредствено преди да те телепортират.

– Да ме телепортират ли?

– Да, боецо – въздъхна Селексин тъжно. – Да те телепортират. И трябва да си много благодарен, че е била цялата в полето по това време. Ако е била само частично вътре, можеше да е...

Отвън се чу силен гръмотевичен тътен. Суейн погледна през прозореца и видя тъмни буреносни облаци да забулват луната. Сега навън бе съвсем тъмно. Първите пръски дъжд нашариха стъклото.

Той се извърна.

– Бялата светлина.

– Да – рече Селексин, – полето. Всичко, което се намира в полето по време на инициализирането на системите, се телепортира.

– Като телефона например – рече Суейн.

– Да.

– Но само слушалката е с нас.

– Защото само слушалката е била в полето – рече Селексин. – В най-елементарната си форма полето е просто една сферична дупка в пространството. По време на телепортацията всичко в тази сфера се вдига и се премества другаде, независимо дали е прикрепено към нещо, или не.

– А вие определяте къде да отидем. Така ли? – рече Суейн.

– Да. А сега, боецо...

Суейн вдигна ръка.

– Чакай малко. Защо непрестанно ме наричаш така?

– Как?

– Боец. Защо все ме наричаш боец?

– Защото си такъв, защото за това си доведен тук – отвърна Селексин, като че ли това беше най-очевидното нещо на света. – Да се биеш. Да се биеш в Седмия президиън.

– Президиън ли?

Селексин се намръщи.

– Да. – Гласът му се стегна. – Хм, подозирах, че нещо подобно може да се случи.

После дълбоко въздъхна и нетърпеливо погледна металната гривна в ръката си. Зеленият индикатор все още светеше и дисплеят все още показваше:

НЕЗАВЪРШЕН – 2

Селексин вдигна поглед и рече:

– Понеже има още време, ще ти кажа.

Холи пристъпи напред, посочи сивия часовник и попита:

– Какво е това?

Селексин я изгледа строго.

– Моля, и до това ще стигнем. Само слушайте.

Холи се дръпна назад и хвана ръката на Суейн.

Селексин дишаше бързо и отривисто, личеше, че е раздразнен. За Суейн беше пределно ясно, че белият дребосък просто не иска да е тук.

– Президиънът – започна Селексин – се е провеждал досега шест пъти. А този – той оглежда читалнята – е седмият. Провежда се приблизително веднъж на всеки хиляда земни години, всеки път на различен свят и във всяка система, освен на Земята, е невероятно престижен.

– „Системи“ ли каза? – попита Суейн.

– Да, боецо, системи. – Тонът на Селексин беше като на отегчен възрастен, говорещ на петгодишно дете. – Други светове. Други интелигентни форми на живот. Общо са седем.

Селексин спря за миг и разтърка с ръка едната си вежда. Изглежда, полагаше огромни усилия да запази спокойствие.

После отново погледна Суейн.

– Не го знаеше, нали?

– Това за другите светове и интелигентните форми на живот ли? Не.

– Мъртъв съм – прошепна Селексин уж на себе си, но Суейн ясно го чу.

– Защо? – попита той невинно. – Защо да си мъртъв? Какъв е този Президиън?

Селексин ядно въздъхна и разпери ръце.

– Ти какво мислиш, че е? – рече той остро, като едва скриваше снизхождението си. – Това е съревнование. Схватка. Битка. Седем участници влизат в лабиринта, но само един излиза. Това е битка до смърт.

Видя недоверието, разляло се по лицето на Суейн, и отчаяно възкликна:

– Ти дори не знаеш за какво си тук! Не разбираш ли?

Забави малко темпото и понижи глас в отчаян опит да се овладее.

– Нека да пробвам отначало – рече той. – Ти бе избран да представяваш твоя вид в най-великата битка на вселената. Една битка, която датира от над шест хиляди години и чийто основен принцип е на светлинни години от всякаква идея за „спорт“, която можеш да си представиш. Това е Президиънът.

– Това е битка – продължи той. – Битка между ловци, атлети, воители; същества от всички краища на вселената, притежаващи умения, смелост и интелигентност, готови да зложат живота си за своите необикновени способности – да преследват, да дебнат и да убиват.

Селексин поклати глава.

– От Президиъна не се излиза със загуба. Няма реванш. Победеният не губи достойнството си, а живота си. Всеки участник, влязъл в лабиринта, приема, че в тази битка единствената алтернатива на безспорната победа е сигурната смърт. Много е просто. Седем ще влязат. По-добрият ще победи, по-слабият ще умре. Докато не остане само един. – Дребосъкът поспря за миг и добави: – Ако, разбира се, успее да оцелее.

– Президиънът не е място за обикновени хора – продължи той. –

Той е турнир за необикновените, за онези, готови да рискуват всичко, за да спечелят всичко. На Земята практикувате игри, в които при поражение не губиш нищо. „Победата не е най-важното – казвате вие. – Няма значение дали си спечелил, или загубил, важното е да играеш добре.“ – Селексин изпъшка с отвращение. – Ако е така, защо въобще дори да се опитваш да победиш? Победата се обезценява, когато поражението не предполага загуба, а човеците просто не могат да възприемат тази идея. Точно както не могат да възприемат и една битка като Президийна, където поражение означава точно това – да загубиш всичко.

Дребосъкът погледна Суейн право в очите.

– Победата е най-важното, когато имаш какво да губиш.

После тихо се изсмя:

– Но вашият вид никога няма да разбере това...

Селексин млъкна, отпусна глава и потъна в собствените си мисли. Суейн стоеше като омагьосан и гледаше недоумяващо човечето пред себе си.

– И затова аз съм мъртъв – рече Селексин, като вдигна глава. – Защото моето оцеляване зависи от твоето оцеляване. Счита се за невероятно голяма чест да си водач на боец по време на Президийна и тази чест е поверена на моя народ, тъй като поради размерите си ние не можем да участваме в турнира. Но когато някой приеме тази чест, той приема също и съдбата на своя боец.

– Така че умреш ли ти, и аз умирам. А както виждам – повиши глас той, – след като ти явно не знаеш нищо за Президийна или пък за неговите тънкости, с положителност мога да кажа, че в момента общите ни шансове за оцеляване са приблизително нула.

Селексин измери Суейн с поглед от главата до петите. Маратонки, дънки, разпасана риза с навити ръкави, леко влажна коса. После поклати глава:

– Погледни се само, дори не си се подготвил за бой!

И закричи насам-натам, като жестикулираше и оплакваше положението си, сякаш забравил за Суейн и Холи.

– Защо аз? Защо така? Защо човекът? Като се има предвид представянето на човеците в Президийна досега...

Суейн наблюдаваше как дребосъкът крачи напред-назад. Холи си гледаше слушалката.

– Ей – рече Суейн и пристъпи напред. Селексин продължаваше да си мърмори.

– Ей!

Селексин спря, обърна се и се втренчи в Суейн.

– Какво? – гневно рече той. В яда си дребосъкът придобиваше сила, която не съответстваше на размерите му.

– Да не би да намекваш, че човеци са участвали в това нещо и преди? В тази битка?

Селексин въздъхна.

– Да. Два пъти. В последните два Президиъна човеците са участвали.

– И какво се случи с тях?

Селексин тъжно се усмихна:

– И в двата случая тях са ги елиминирали първи. Никоой от тях не е имал шанс. – Той повдигна вежда. – Сега разбирам защо.

Погледна часовника. Сега дисплеят показваше:

НЕЗАВЪРШЕН – 3

– И как точно са били подбрани за този турнир? – попита Суейн.

Според обясненията на Селексин, с изключение на една съществена промяна, процедурата за подбор на човек за Седмия президиън не се различавала особено от тази на предхождащите два. От едни същества, неспособни да приемат факта, че във вселената има и други форми на живот, едва ли можело да се очаква сами да изберат свой представител, а още по-малко да оценят идеята на турнира.

В края на краищата допреди две хиляди години човеците дори не били допускани на Президиъна поради неимоверно бавното си развитие.

Останалите шест системи определяли своите представители или чрез вътрешен турнир, или като избирали своя най-добър спортист, ловец или воин. Земята обаче бивала наблюдавана известно време и в резултат на това наблюдение се избирал достоен боец.

– Е, този път не са гледали достатъчно добре – рече Суейн. – Никога през живота си не съм се бил.

– Да, но...

– Аз съм лекар – каза Суейн. – Знаеш ли какво е лекар? Аз не убивам хора. Аз ги...

– Знам какво е лекар и знам точно с какво се занимават лекарите – прекъсна го обидено Селексин. – Но ти забравяш какво ти казах оде: този път в критериите за подбор има една съществена промяна. За последните два турнира изборът на човека боец се основаваше единствено

на неговите бойни качества. Това явно се оказа грешка. След печалното участие на онези двама бойци беше решено, че за този Президиън трябва да се вземат под внимание други, не толкова очевидни качества. Разбира се, ще са необходими и бойни умения, но този път те няма да са решаващи. От нашите наблюдения върху вашата планета забелязахме, че човешките воители могат умело да си служат с изкуствено задвижвани оръжия – пушки, пистолети, ракети и така нататък. Но такива оръжия са забранени на Президиъна. Разрешават се само оръжия, задвижвани от силата на воителя – ножове, ками, саби. Така че, първо, ни трябваше човек, доказал се в ръкопашен бой. Естествено, няколко воители от твоята раса отговаряха на това изискване. Преценихме обаче, че са необходими и други качества – качества, които воиците ви рядко притежават. На първо място беше поставено високото ниво на умствена активност – поспециално способността да се реагира в кризисна ситуация, обективното рационално мислене пред лицето на необяснимото и – най-важното – адаптивен интелект.

– Адаптивен интелект ли?

– Да. Тоест способността да се преценява ситуацията на мига, да се вземат под внимание възможните посоки на развитие, както и наличните в момента решения, и да се действа. Ние често наричаме това реактивно мислене – способността да се разсъждава трезво под напрежение и да се използват всички налични средства за разрешаване на проблема. Като взехме предвид досегашния си опит с хората, решихме, че най-вероятно човекът боец няма да е нападателен, проактивен тип, а по-скоро той или тя ще бъде по-отбранителен тип, реактивен спрямо ситуацията, създадена от някой друг. Затова ни трябваше бързо мислещ, адаптивна личност. Ти.

Суейн поклати глава. Той съвсем не се възприемаше като бързо мислещ адаптивна личност. Гледаше на себе си като на добър лекар, но не блестящ. Можеше да назове безброй други медици, които бяха на километри пред него както по знания, така и по способности. Той просто беше добър в областта си, но чак пък бързо мислещ и адаптивен?

– Не се заблуждавай, боецо, твоите умения като лекар се наблюдават от известно време. Ясна реактивна мисъл под голямо напрежение – не ти ли звучи познато?

– Да, изпитвал съм го много пъти, но въпреки това... Господи, та аз никога не съм се бил...

– Напротив – рече Селексин. – Окончателният избор падна върху теб благодарение на твоето поведение в една животозастрашаваща

бойна ситуация неотдавна, включваща множество врагове.

Животозастрашаваща бойна ситуация, включваща множество врагове. Дали футболът в колежа се броеше за животозастрашаваща ситуация? Господи, цялата тази история повече би подходдала на някой войник или полицаи.

Полициите...

Онази нощ...

Суейн се замисли за онази октомврийска нощ преди месец, когато петимата тежковъоръжени гангстери бяха нахлули в спешното отделение на болницата „Сейнт Люк“. Спомни си схватката с двамата въоръжени младежи – как събори първия, после удари втория по ръката и изби пистолета му, след което отново се бори с първия, падна с него на земята и как накрая чу фаталния изстрел.

Животозастрашаваща ли? Определено.

Внезапно осъзна, че неволно потърква белега на долната си устна.

– Има още нещо – прекъсна мислите му Селексин и подаде на Суейн сивата гривна. – Сложи си я. Ще ти трябва. Особено ако се разделим.

Суейн взе гривната, но не си я сложи.

– Чакай малко – рече той. – Още не съм се съгласил да участвам в това ваше забавление...

Селексин поклати глава.

– Нищо не си разбрал от това, което ти казах. Твоят избор за Президиъна е окончателен. Вече нямаш никакво право на глас.

– И май никога не съм имал.

– Моля те, просто погледни гривната.

Суейн погледна дисплея на часовника под зеления индикатор. Той показваше:

НЕЗАВЪРШЕН – 3

– Виждаш ли това число три? Скоро то ще достигне седем. И когато това стане, ще знаем, че всичките седем участници са телепортирани в лабиринта. А това слага началото на Президиъна. – Той погледна Суейн сериозно. – Ти си тук и независимо дали ти харесва, или не, вече си част от битката.

Посочи гривната.

– А когато това число стане седем, ти ще се превърнеш в плячка за останалите шестима участници, които имат същата цел като твоята. Да

излязат.

– Какво означава това?

– Помниш ли какво ти казах? – рече Селексин. – Седем ще влязат, но само един ще излезе. Лабиринтът е изцяло електризиран. Няма абсолютно никакъв начин да се излезе. Освен чрез телепортиране. А то се инициализира само когато в лабиринта остане един-единствен участник. Това е изходът от лабиринта и само победителят излиза. Ако, разбира се, има победител.

Селексин забави темпото.

– Господин Суейн, останалите участници не се интересуват от това дали приемате статуса си на боец, или не. Те така или иначе ще ви убият. Защото добре знаят, че ако противникът не е мъртъв, никой няма да излезе от лабиринта. Най-важната битка, господин Суейн.

Суейн гледаше дребосъка с недоумение.

– Значи ми казваш – рече той, – че не само сме затворени тук, ами скоро ще дойдат още шестима юнаци, чийто единствен начин да излязат оттук е да ме убият?

– Да. Точно така.

– По дяволите!

Суейн стоеше на стълбището до огнеупорната врата, водеща към читалнята. Холи бе застанала зад него и се държеше за ризата му.

Той погледна дебелията сива гривна, вече здраво закопчана около лявата му китка. Приличаше на металните закопчалки на електрически стол – дебела, масивна, а и тежка. Зелената светлинка продължаваше да свети, а дисплеят да показва:

НЕЗАВЪРШЕН – 3

Суейн се обърна към Селексин:

– Значи само трима от нас са тук. Така ли?

– Да, точно така.

– Това означава ли, че можем безопасно да се разходим?

– Не разбирам.

– Нали още не са дошли всички – рече Суейн. – Да речем, че искам да огледам лабиринта. Какво става, ако се натъкна на друг участник? Той все още не може да ме убие, нали?

– Не, все още не – отвърна Селексин. – Всякакви стълкновения между участниците са строго забранени, докато всичките седем не

влязат в лабиринта. Но все пак не те съветвам да се разхождаш наоколо.

– Защо не? Щом не могат да ни навредят, значи не е опасно да се поразходим и да разгледаме библиотеката.

– Така е, но ако решиш да се разхождаш, рискуваш да бъдеш проследен.

– Това пък какво е?

– Ако се случи да срещнеш друг участник в турнира преди всичките седем да са телепортирани в лабиринта, можеш да си сигурен, че той или тя няма да ти навредят по никакъв начин. Можеш да разговаряш с тях, ако искаш, или напълно да ги пренебрегнеш. – Селексин разпери ръце. – Много е просто.

После вдигна предупредително показалец.

– Обаче ако срещнеш друг участник, нищо не го спира да тръгне след теб и да те следи, докато бъдат телепортирани и останалите участници и Президиънтът не започне. Това се нарича проследяване и досегашните турнири показаха, че е популярна тактика. Всеки участник има пълното право да върви на две педи след теб през цялото време, докато не започне Президиънтът, без да можеш да го докоснеш, защото както той не може да те нарани, така и ти не можеш да му направиш нищо. А пристигне ли и последният участник и гривната покаже „7“, тогава... – Селексин сви рамене. – Трябва да си готов за бой.

– Чудесно – рече Суейн и смръщено погледна дебелата сива гривна на ръката си.

В този момент дисплеят премигна.

Суейн се стресна.

– Какво става?

Селексин погледна гривната. Дисплеят показваше:

НЕЗАВЪРШЕН – 3

После надписът изчезна и когато след миг отново се появи, на екрана се четеше:

НЕЗАВЪРШЕН – 4

– Какво означава това? – попита Суейн.

– Означава отвърна Селексин, – че в лабиринта е пристигнал още един боец.

Полицай Кристин Паркър седеше с широко отворени очи и зяпнала уста.

Беше се втренчила в масивната двуметрова фигура пред себе си – тя стоеше до огромните стъквени врати на библиотеката.

Паркър си спомни как Хокинс преди двайсет минути бе тръгнал да търси някаква бяла светлина, която твърдеше, че бе видял. Спомни си и как му се беше изсмяла, когато ѝ го каза.

Сега не ѝ беше много смешно.

Преди миг пред нея се бе появила идеална сфера от ослепително бяла светлина. Беше поне три метра в диаметър и освети цялото фоайе като огромна крушка.

А после изчезна.

Изгасна.

Нямаше я.

А сега на нейно място стоеше същество, което приличаше малко на човек. Двуметров, идеално сложен мъж с широки яки рамене, които се стесняваха в също толкова як кръст.

Мъжът бе облечен изцяло в черно.

Паркър го гледаше със страхопочитание.

Меката синкава светлина, която се процеждаше през стъклените врати на библиотеката, обгръщаше високата черна фигура пред нея, изрязвайки прекрасен силует, като същевременно подчертаваше една забележителна особеност на човека.

„Човекът“ имаше рога.

Два дълги, изящно заострени рога, които излизаха от двете страни на главата му, продължаваха нагоре и почти се докосваха на около шейсет сантиметра над нея.

Той стоеше абсолютно неподвижно.

Можеше да мине и за статуя, ако не бяха бавните, ритмични повдигания и спускания на мощния му гръден кош. Паркър се вгледа в главата за лице, но тъй като източникът на светлина беше зад него, единственото, което можеше да види под двата островърхи рога, беше празно пространство от зловещо черно.

В силуета обаче имаше нещо нередно.

Нещо върху рамото му, което не беше черно и нарушаваше идеалната симетрия на тялото му. Някаква подутина. Малка бяла подутина на лявото му рамо.

Паркър примижа в тъмното, опитвайки се да види каква е тази подутина. И се отпусна назад в стола с разширени от изненада очи.

И тя изглеждаше като човек...

Мъничък човек. Облечен изцяло в бяло...

И изведнъж отново се появи светлина.

Внезапна ярка светлина. Няколко сфери от ослепително бяла светлина, около метър и двайсет в диаметър и на половината на онази, която бе видяла преди, озариха всичко.

Паркър видя първо две сфери пред себе си... после три... после четири. Листа хартия се разхвърчаха навсякъде около нея, също както бе станало и преди.

Тя опита да зърне високия човек в черно зад тях. Но сред бялата им вихрушка и ослепителната светлина рогатият бе абсолютно неподвижен, необезпокоен от случващото се.

И тогава, в блясъка на светлината, Паркър видя лицето му.

Той я гледаше.

Гледаше!

Беше ужасяващо. Очите им се срещнаха и Паркър изтръпна. Всичко, което виждаше, бяха две дълбоки сини очи на фона на грубо черно лице. Очи, лишени от чувства. Очи, които бяха просто вторачени.

Вторачени право в нея.

Листовете лудо се въртяха около неподвижната му фигура и изведнъж...

И изведнъж отново настана мрак.

Четири сияйни сфери изчезнаха. Вятърът внезапно спря и из цялата зала листовете плавно западаха на пода.

Паркър погледна към мястото, където допреди миг беше една от сферите... и видя как нещо малко се шмугна зад близката лавица – дългата му черна опашка омете най-долния ѝ ред.

Странна тишина изпълни залата.

Огромното пространство отново бе окъпано от меката синкава светлина на уличните лампи.

Паркър гледаше килима от нападали по пода хартии.

В тишината чуваше собственото си тежко дишане.

– *Salve, morituum es!*

Глас – плътен, баритонов глас.

Отекващ ясно в огромната зала.

Паркър вдигна глава. Гласът бе дошъл откъм черния силует.

– *Salve, morituum es!* – повтори той по-високо. Лицето му отново бе потънало в мрак, засенчено от синята светлина зад него. Паркър дори не можа да види дали устните му се движат.

Salve, moriturum es. Думите ѝ се струваха смъртно познати, като нещо, което е учила в училище и отдавна е забравила...

Исполинът направи крачка към нея. Нещо златно проблесна на тъмните му гърди.

Паркър вече можеше да види бялата подутина на рамото му по-ясно. Да, човек беше. Малко човече, което висеше в пожарникарска мешка на рамото на рогатия. Човечето изпъшка, когато исполинът тръгна към гишето за информация.

Паркър бавно и безшумно извади полуавтоматичния си „Глок“ 20 от кобура.

Исполинът проговори:

– Поздрав, противнико. Пред теб стои Белос. Правнук на Тром, победителя в Петия президиън. И като своя праядо и още двама малонийци преди него, Белос ще излезе от тази битка сам, непобеден от никого и ненадвиган от каранадон. Кой си ти, мой достоен и все пак злощастен съпернико?

Настъпи тишина. Мъжът чакаше отговор.

Паркър чу тихо, настоятелно драскане на нокти откъм лавиците вляво.

Мъжът щателно я оглеждаше.

Паркър преглътна с усилие.

– Аз не...

– Къде е твоят водач? – прекъсна я плътният баритон. По-скоро заповед, а не въпрос.

– Водачът ми ли? – На лицето на Паркър се изписа недоумение.

– Да – каза Белос. – Твоят водач. Как ще потвърдиш завоеванията си без водач?

Ръката на Паркър здраво стисна пистолета.

– Нямам водач – каза тя хладнокръвно.

Исполинът килна рога на една страна. Паркър внимателно го наблюдаваше – той явно обмисляше думите ѝ. Мъжът погледна широката метална гривна на ръката си. На нея имаше зелена светлина...

Драскането зад лавицата стана по-ускорено, по-силно.

Нетърпеливо Белос вдигна глава от гривната и погледна Паркър в очите:

– Ти не си участник в Президиъна, нали?

Огледа обширната зала, лавиците с книги отляво и отдясно. После погледна Паркър със злобна искра в очите.

– Хубаво – рече Белос с усмивка. – Катауа!

Атаката дойде отляво на Паркър. Откъм лавиците.

Съществото скочи към нея с ужасяваща бързина.

Удари се тежко в бюрото, сграбчи ръба с двете си хищни предни лапи, оголи два реда дълги, остри като бръснач зъби и нададе силен писък.

Паркър се отдръпна ужасена.

Съществото беше колкото голямо куче, високо около метър и двадесет, с твърда лъскава черна козина. Имаше четири кокалести жилави крайника и дълга черна опашка.

Стъписана, Паркър гледаше как съществото се мъчи да се качи на гишето.

Поддържана от тънък черен врат, главата му бе причудлива. Две безжизнени тъмни очи бяха разположени от двете страни на кръгъл черен череп, чиято единствена цел сякаш беше да поддържа огромните челюсти. Съществото се хвърли към Паркър и щракна остриите си зъби пред лицето ѝ.

Паркър се дръпна възможно по-далеч, вдигна пистолета си и... за миг видя как два черни крайника се плъзват по гишето.

Съществото не се опитваше да се качи върху него – то вече беше там!

Отново се хвърли към нея и пак не успя.

Паркър се стъписа за миг.

Съществото дори не се опитваше да я достигне. Сякаш искаше само да задържи вниманието ѝ...

И изведнъж второ същество я нападна отстрани – хвърли се върху нея, изкара ѝ въздуха и избягна пистолета от ръката ѝ.

Паркър залитна от удара и за части от секундата успя да види какво я нападна – друго същество, досущ като първото.

Трето същество се нахвърли отгоре ѝ откъм гърба и тя политна и падна по лице на пода. Бързо се претърколи по гръб и изведнъж усети как нещо тежко се стоварва на гърдите ѝ.

Силен животински писък проглуши ушите ѝ, два реда дълги остри зъби лъснаха пред очите ѝ.

Съществото стоеше върху нея!

Паркър изпищя, когато то разпори с нокът корема ѝ и зарови главата си вътре.

Докато безпомощно лежеше на пода, неспособна да се противопостави на зъбите на четирите същества, които пируваха върху корема ѝ, полицай Кристин Паркър изведнъж си спомни какво означаваша думите

„Salve moriturum es“.

Бяха на латински и напомняха думите, произнасяни от римските гладиатори пред ликуващата тълпа непосредствено преди боя – „Тези, които ще умрат, те поздравяват“.

Докато лежеше на пода обаче и тежестта върху гърдите ѝ ставаше все по непоносима, Паркър осъзна, че Белос бе променил малко думите.

Salve moriturum es означаваше: „Поздравявам те, теб, който ще умреш“.

– Не мисля, че това е умно – рече Селексин, докато вървеше след Суейн и Холи през огнеупорната врата, а след това към стълбището.

Суейн погледна надолу в шахтата, без да му обръща внимание. Холи обаче се извърна към дребосъка.

– Ако си от друга планета – рече тя, – как така говориш английски толкова добре?

– Азбуката на родния ми език – отвърна Селексин – се състои от седемстотин шейсет и два отделни символа. При положение, че вашата е само с двадесет и шест основни букви, езикът ви е много лесен за учене, ако не броим ужасните идиоми, разбира се.

– Аха, ясно.

Суейн продължаваше да гледа в шахтата.

– Както вече казах – обърна се към него Селексин, – не мисля, че това е умно. С пристигането и на другите участници шансовете за проследяване се увеличават.

Суейн дълго мълча.

– Сигурно си прав – рече накрая той, загледан надолу в тъмната шахта. После се обърна към Селексин. – Но от друга страна, ако ще трябва да бягам из тази библиотека, за да си спася живота, не бих искал това да става в стаи и коридори, които не познавам. Ако поразгледаме, поне може би ще знаем къде можем и къде не можем да отидем в случай, че ни проследят. Не ми се ще да се окажа в задънен край с някакъв надъхан убиец по петите ми. А освен това – Суейн сви рамене – можем дори да намерим местенце, където да се покрием, ако се наложи.

– Да се покрием ли?

– Да, да се покрием. Да се скрием – рече Суейн. – Да останем там, докато останалите се избият.

– Това е малко вероятно – каза Селексин.

– Защо да е малко вероятно? Без съмнение това е най-добрият

начин да оцелееш в тази проклета бъркотия. Просто ще се скрием някъде, ще оставим ония да се избият, а ние...

Селексин не го слушаше. Просто стоеше, гледаше го невярващо и го чакаше да свърши.

– Какво има? – рече Суейн.

Селексин килна глава на една страна.

– Ако си спомниш какво ти казах, ще разбереш.

– Какво? Какво си ми казал?

– Както ти повтарям от самото начало, само един боец напуска лабиринта. Или пък никой.

Суейн кимна.

– Спомням си. Но как е възможно това? Нали ако остане само един участник, той спокойно може да намери изхода и да си тръгне, защото вече няма кой да го убие.

Селексин не отговори.

Суейн въздъхна:

– Освен ако тук няма още нещо.

Селексин кимна.

– Точно така – рече той. – Третият елемент на Президиъна.

– Третият елемент ли? Това пък какво е?

Селексин се върна в читалнята и седна на един от чиновете. Суейн и Холи го последваха.

– Това е – рече той – един външен представител. Една променлива. Едно нещо, което може да промени условията на битката на мига. Нещо, което може да превърне победата в поражение, живота в смърт. В Президиъна третият елемент е звяр, един звяр, познат в галактиката под името каранадон.

Суейн мълчеше.

– Това е един много мощен звяр, няма друг като него – продължи Селексин. – Висок до тавана, широк колкото трима мъже и силен за двайсетима, но това е нищо в сравнение с необузданата му агресивност и...

– Добре, добре – рече Суейн. – Мисля, че схванах картинката. И това нещо е тук, така ли? Затворено като нас?

– Да.

– И какво прави? Просто се разхожда и убива наред?

– Първо – рече Селексин, – то не се разхожда...

Суейн въздъхна с облекчение.

– ... през цялото време.

Суейн изпъшка.

– Но ако бъдеш така добър да погледнеш за миг гривната на ръката си – рече Селексин, – ще ти обясня всичко.

Суейн погледна тежката сива гривна на ръката си. Дисплеят все още показваше:

НЕЗАВЪРШЕН – 4

– Ще си спомниш, надявам се – рече Селексин – че когато ти дадох тази гривна, ти казах, че тя ще е от жизненоважно значение за теб. Нещо повече, без нея нямаш шанс да оцелееш в Президиъна.

– Гривната на ръката ти – продължи Селексин – изпълнява много функции, една от които е да те идентифицира като участник в турнира. Не можеш да спечелиш Президиъна например, ако не носиш гривната – просто ще ти бъде отказан достъп до изходния телепорт, когато бъде отворен. Също така, останалите участници ще те разпознаят по гривната. Това ще те пази от посегателства във времето преди началото на турнира, но ще е и сигнал за другите, че ти все пак си противник, който трябва да се елиминира. В допълнение към това гривната изпълнява и други, по-важни функции. Първо, както сигурно си забелязал, на нея има един зелен индикатор. Този индикатор отговаря на твоя предишен въпрос: „Не, каранадонът не се разхожда из сградата.“ Зелената светлина, която виждаш, означава, че в момента звярът спи, сгущен някъде из лабиринта. Което от своя страна означава, че поне за момента придвижването из лабиринта не е възпрепятствано от каранадона. Затова има и зелена светлина.

– Тоест гривната показва кога звярът спи? – рече Суейн със съмнение в гласа.

– Постига се чрез едно устройство, имплантирано в ларинкса на звяра, което електронно измерва нивото му на дишане. Дишане под определено ниво показва сън, а над него – будно състояние. Това устройство също така позволява и известен контрол над звяра. То може, по заповед на командването, да отдели успокоително вещество, което да приспи звяра или пък да инжектира хормон, който веднага да го разбуди.

– И кога ще се случи това? – попита Суейн – Кога ще поискате да се събуди?

– Когато остане само един участник, разбира се – отвърна Селексин. – Може би ще ти стане по-ясно, ако го обясня по друг начин.

Досега е имало шест Президиъна. Три са били спечелени от малонийци, един от конда и един от кризиец.

– Добре.

Селексин погледна Суейн недоумяващо.

– Ами, това е. Това е идеята.

– Каква е идеята?

– Имало е шест турнира, а само петима победители – въздъхна Селексин. – Това се опитвам да ти кажа: може и да няма победител в Президиъна. Ако един е недостоеен, всички са недостойни. В последния Президиън нямаше победител, защото каранадонът убил последните трима участници, когато те се натъкнали на леговището му по време на боя. В рамките на две минути Президиънът приключил благодарение единствено на звяра.

– Аха, ясно.

Селексин продължи:

– И, както винаги е бивало досега, когато остане само един боец и изходният телепорт се отвори, събуждат каранадона. Боецът има две възможности – или да го избягва в търсене на изхода от лабиринта, или да се опита да го убие, ако смее.

– А някой успявал ли е да го направи досега? – попита Суейн. – Да убие звяра?

Селексин го погледна, сякаш бе задал най-глупавия въпрос на света.

– В Президиън? Не. Никога. Не се е случвало. – Настъпи кратка пауза, след което Селексин продължи: – Но, както ще доживееш, надявам се, да видиш, когато звярът се събуди, червеният индикатор на гривната ти ще светне.

– Аха. А този звяр, този каранадон е бил телепортиран в библиотеката едновременно с мен, така ли?

– Не – отвърна Селексин. – Каранадонът по традиция се телепортира в лабиринта поне един ден преди началото на Президиъна. Но това няма значение, защото той ще спи през цялото време. Освен ако не го събудят, разбира се, но това е малко вероятно.

– Имам още един въпрос – каза Суейн.

– Питай.

– Какво ще стане, ако някой излезе от този ваш лабиринт? Знам, че си мислиш, че не е възможно, но въпреки това какво ще стане, ако някой все пак успее?

– Приписваш ми увереност, която не притежавам – отвърна

Селексин. – Въпросът ти не ме притеснява, защото това може да се случи. Вещност вече е ставало. Познати са случаи, в които бойци са напускали лабиринта или по някакъв замисъл, или по чиста случайност.

– И какво става тогава?

– Тази ситуация отново зависи от гривната – рече Селексин. – Както знаеш, лабиринтът е покрит с електрическо поле. Гривната работи в съответствие с това поле. Ако, по някаква причина, гривната отчете, че вече не е заобиколена от него, тя автоматично включва таймер за самодетонация.

– Самодетонация ли? – рече Суейн. – Искаш да кажеш, че експлодира?

– Не веднага. Има времеви лимит. Имаш на разположение петнайсет мин...

– Господи! Сложил си бомба на ръката ми! Защо не ми каза по-рано?

Суейн не вярваше на ушите си. Започна бързо да бърника нещо по гривната в опит да я свали.

– Няма да се откопчее – рече спокойно Селексин. – Не може да се откопчее, губиш си времето дори само като се опитваш.

– Мамка му! – измърмори Суейн.

– Не псувай – обади се Холи.

– Та исках да кажа – продължи Селексин, – ако по някаква случайност се окажеш извън лабиринта, ще имаш на разположение петнайсет минути да се върнеш в него. Иначе ще настъпи детонация.

Той тъжно погледна Суейн, който продължаваше да ровичка гривната, и каза:

– Детонацията настъпва само ако си извън лабиринта и макар да казах, че това се е случвало, трябва също да призная, че не се случва често. Няма изход. Суейн, крайно време е да разбереш, че накъдето и да погледнеш, отговорът е един. Освен ако не излезеш от тази битка победител, няма да излезеш изобщо.

Хокинс стоеше на площадката. Единствената светлина идваше от лъча на фенерчето му. Надолу нямаше повече стъпала. Нищо освен бетонни стени и една аварийна врата с надпис: „ПОДНИВО 2“

Предпазливо отиде до вратата. Дръжката лесно поддаде и той я отвори. Мушна глава през касата и мигом усети как стомашните сокове се надигат в гърлото му. Върна се на стълбището и повърна.

След няколко секунди, като бършеше уста и кашляше, Хокинс се върна да огледа по-обстойно.

Пред погледа му се ширнаха многобройни редици лавици с книги, които чезнеха в мрака, отвъд обсега на слабата светлина. Но това, което привлече вниманието му, беше лавицата непосредствено пред него.

Лавицата от лявата му страна – висока четири метра и дълга шест – беше откачена от подпорите си на тавана и се бе килнала на лавицата зад нея. Приличаха на две огромни плочки домино: падналата се подпираше на правата съседна. Противоположната лавица – отдясно на Хокинс – бе права. Само дето в средата ѝ зееше дупка, а навсякъде наоколо имаше трески. По неизвестна причина пътеката зад нея бе посипана с книги, сякаш, помисли си Хокинс, сякаш нещо е било хвърлено право през тази лавица...

А пътеката между тях...

Гладката локва кръв, която изпълваше пътеката, бе позасъхнала през последните двама и четири часа, но миризмата все още се усещаше.

Тялото го нямаше, разбира се, но количеството кръв беше поразително. Кръвта бе навсякъде – по пода, по тавана, по цялата врата към стълбището. Книгите, останали по лавиците, бяха опръскани с нея, а падналите на пода бяха придобили кестеняв цвят.

Хокинс преглътна с мъка, докато проследяваше с поглед кървавата следа по пода, обикаляща лавицата с дупка в средата. Като че ли някой бе влачен около тази лавица до пътеката.

Според стандартите на нюйоркската полиция Пол Хокинс беше млад. Двадесет и четири годишен. И този факт, комбиниран с относителната му неопитност, го бе направил очевидния избор за детски задачи като настоящата. Повиквания при домашно насилие, наглеждане на травмирани деца, все неща от този род. Той беше виждал пребити жени и малтретирани непълнолетни, но за шестнайсет месеца служба не бе виждал местопрестъпление на убийство.

Стори му се странно, че по филмите всичко е много по-различно. Дори и най-жестокият филм не можеше успешно да предаде самата грозота на сцената на убийство. „Значи това е то“ – помисли си той, докато гледаше огромната локва засъхнала кръв пред себе си.

Беше грозно. Мръсно, грубо и жестоко. Отново му се повдигна.

Той вдигна поглед към безкрайните редици с книги, изпълващи Подниво Две.

Тук има някой... или нещо...

Вдигна прожектора и бавно, внимателно тръгна по пътеките между лавиците.

– Татко – рече Холи зад гърба на баща си.

– След малко, скъпа – каза Суейн и се обърна към Селексин. – Сигурен ли си, че няма какво повече да ми кажеш преди да продължим нататък? За още някоя бомба може би?

– Татко.

– Ами, има едно нещо... – каза Селексин.

– Таткоо!

Суейн спря.

– Какво има, скъпа?

Холи му подаде телефонната слушалка и му хвърли най-победоносната си усмивка.

– Търсят те.

Суейн се наведе и хвана неработещия телефон. После заговори в слушалката, докато гледаше Холи:

– Ало? А, ти ли си? Здравей, как си?... А, така ли?... Виж, малко съм зает точно сега. Мога ли да ти се обадя по-късно? Чудесно. Дочуване.

Подаде обратно телефона на Холи. Доволна, тя сграбчи ръката на баща си и отново влезе в крачка с него и яйцевидното човече.

– Имаш очарователна дъщеря – тихо каза Селексин.

– Благодаря – отвърна Суейн.

– Но тя създава твърде много рискове за безопасността ти.

– Моля?

– Просто казвам, че ще ти е по-лесно без нея. Може би ще е добре тя да се „покрие“, както се изрази ти. Да се скрие, докато трае Президентът. В случай че оцелееш, ще можеш да се върнеш да я вземеш. Ако държиш на нея толкова много, разбира се.

– Държа.

– И също така – продължи Селексин, – ако те победят, тя няма да загине с теб. Във всеки случай, на каква боеспособност ще разчиташ, ако трябва да защитаваш освен своя и нейния живот? В опит да предпазиш нея може...

– ... да застраша собствения си живот – довърши Суейн. – А следователно и твоя. Това обаче е моята дъщеря. Където съм аз, там е и тя. Не подлежи на обсъждане.

Селексин леко отстъпи.

– И още нещо – добави Суейн. – Ако случайно се разделим, очаквам ти да се грижиш за нея. Не да я покриеш някъде и да се надяваш никой да не я намери, а да направиш всичко възможно нищо, абсолютно нищо да не ѝ се случи. Разбра ли?

Селексин сведе глава и рече:

– Направих грешка и моля за извинение от цялото си сърце. Нямах представа колко си привързан към своето дете. Доколкото е по силите ми, ще положа върховни усилия да изпълня желанията ти в случай на необходимост.

– Благодаря. Ще съм ти много задължен – отвърна Суейн и кимна. – Сега, казваше, че има още нещо. Нещо, което трябва да знам.

– Да – каза Селексин. – Отнася се за битката или по-скоро за края на всяка схватка. Когато един боец победи друг – в открит бой, чрез засада или по някакъв друг начин – победата трябва да бъде потвърдена.

– Добре.

– И тук се намесвам аз – рече Селексин.

– Ти потвърждаваш убийството? Като свидетел? – попита Суейн.

– Не точно. Аз не съм свидетел. Но аз предоставям прозореца за свидетеля.

– Прозорец ли?

Селексин спря на стъпалата и се обърна към Суейн.

– Да. И той може да се инициализира само по твоя заповед. Ако бъдеш така добър, би ли казал, моля те, думата „Инициализиране“?

Суейн вирна глава.

– Инициализиране? Защо...

И изведнъж малка сфера от ярка бяла светлина – около педя в диаметър – лумна над бялата шапчица на Селексин и озари цялото стълбище около тях.

– Какво е това? – попита Суейн.

– Излиза от яйцето... – ахна Холи.

Селексин погледна Холи някак изненадано.

– Права си – рече той. – Моята странно изглеждаща шапка е източникът на този телепорт, макар и толкова малък. А сега, ако обичаш Суейн, кажи „Отказ“ да не би моите шефове да си помислят, че действително си убил някого.

– Ами, добре. Хм... отказ.

Светлината мигом изчезна.

– Твърдиш, че това е телепорт? Както преди? – попита Суейн.

– Да – отвърна Селексин, – точно както преди, просто дупка в пространството. Само че много, много по-малка, разбира се. От другата страна на телепорта има официален представител като мен, който наблюдава. Той е твоят свидетел.

Суейн погледна бялата шапчица на Селексин.

– И тази дупка се получава от това?

– Да.

– Аха – каза Суейн и продължи надолу по стълбите.

Селексин мълчаливо го последва. Накрая се престаши и рече:

– Ако смея да попитам, къде отиваме?

– Надолу – отвърна Холи и поклати глава. – Бррррр.

Селексин се намръщи озадачено.

– Както каза младата дама, надолу – каза Суейн и намигна на Холи, прикривайки собствения си съвсем истински страх, а тя широко му се усмихна, окуражена от този заговорнически жест.

Продължиха надолу по стълбите.

Телефонистката гледаше таблото с недоумение.

„Кога най-сетне ще спре?“

На таблото пред нея два реда непрекъснато мигащи бутони показваха, че ужасно много телефонни позвънявания чакат отговор на оператор.

Тя пое дълбоко дъх, натисна светещото квадратче с номер „9“ и започна:

– Добър вечер, тук „Кон Едисън“, аз съм Санди. С какво мога да ви помогна?

В слушалките на главата ѝ запраща възмутеният глас на поредния недоволен нийоркчанин. Когато най-сетне спря, тя набра кода – 401 – на компютъра пред себе си.

С този ставаша четиринайсет за последния час, само на нейното табло. И всичките идваха от квадрант двеста и дванайсет – централен Манхатън.

Код 401 – прекъснато електрозахранване поради вероятно късо съединение в главната верига. Телефонистката погледна думите, изписани на монитора: „Вероятно късо съединение в главната верига.“ Не ѝ беше много ясно какво означава късо съединение в главната верига, нито какво го причинява. Тя просто знаеше симптомите на прекъснатото електрозахранване или токовия удар и както лекарят разпознава болестта,

така и тя сумираше симптомите и определяше проблема. А какво е довело до този проблем беше нечие чуждо задължение.

Тя сви рамене, наведе се и натисна следващото светещо квадратче, готова да се изправи срещу поредния недоволен клиент.

Най-ниският етаж на Нюйоркската градска библиотека се нарича „Хранилището“. На него няма нито тоалетни, нито офиси, нито чинове за четене или пък компютри. Всъщност на него няма нищо друго освен книги, много, много книги.

Както е в повечето големи библиотеки, градската библиотека на Ню Йорк не се ползва толкова за заемане на книги, колкото като информационна библиотека – основно компютри, Интернет, микрофилми и CD-ROM.

Що се отнася до печатните книги, само най-новите и най-търсените са на показ на приземния етаж. Ако клиент поиска друга книга, тогава служител на библиотеката я намира в хранилището, Подниво Две.

Така че хранилището не е нищо друго освен убежище за няколко милиона книги.

Много книги. На много лавици. Лавици, разположени под формата на голяма правоъгълна решетка.

Двадесет и два реда лавици се простират по дължината на пода, пресечени на всеки шест метра от успоредни коридори, като по този начин създават огромен лабиринт от извивки и завои, задънени ъгли и дълги прави пътеки, които се губят в безкрая.

„Един огромен лабиринт – помисли си полицай Пол Хокинс, докато обхождаше хранилището. – Чудесно.“

Вече няколко минути обикаляше прашните пътеки и досега не беше открил нищо.

„По дяволите“ – изруга наум той и тръгна обратно към стълбите...

Тих шум.

Отдясно.

Ръката на Хокинс се плъзна към автоматичния пистолет на хълбока му. Той напрегна слух.

Не беше дишане. Не. По-скоро... плъзгане. Сякаш някой бавно метеше грубия дървен под. Или по-скоро нещо се плъзгаше по прашния под на Подниво Две.

Хокинс извади пистолета си и отново се вслуша. Шумът определено идваше отдясно, някъде из лабиринта от лавици около него.

Преглътна с мъка.

„Тук има някой.“

Грабна радиостанцията от колана си и изсъска:

– Паркър! Паркър! Чуваш ли ме?

Никакъв отговор.

„Господи.“

– Паркър, къде си?

Изключи станцията и отново огледа редиците лавици, прострели се пред него. Сви устни за момент.

После вдигна пистолета си и тръгна из лабиринта.

С пистолет в едната ръка Хокинс тихо криволичеше между лавиците – промъкваше се пъргаво в търсене на източника на шума.

Спря до една лавица, пълна с прашни книги с твърди корици. Затаи дъх за момент. Чакаше...

Ето го.

Извърна поглед наляво.

И отново. Шумът като от метла.

Ставаше по-ясен – сигурно го приближаваше.

Хокинс тръгна наляво, после надясно, после пак наляво – движеше се плавно по пътеките между лавиците, като спираше на всеки няколко метра в края на всяка. Беше много объркващо – пътеките изглеждаха съвсем еднакви.

Отново спря.

Заслуша се.

Ето пак, тихият бръскащ шум. Сякаш някой метеше прашния дървен под.

Само че сега се чуваше по силно.

По-близо...

Много, много близо.

Хокинс забърза по пътеката, която пресичаше дългите лавици с книги, и изведнъж се оказа пред една масивна лавица, която се простираше и в двете посоки, чезнейки в мрака.

„Стена?“ – помисли си Хокинс. Сигурно бе стигнал края на помещението и сега се намираше до една от дългите страни на огромния правоъгълник.

Шумът отново се чу.

Само че този път дойде откъм... гърба му.

Хокинс се извъртя и вдигна пистолета.

„Какво става, по дяволите?... Да не е завило?“

Внимателно тръгна покрай лавицата.

Пътеката беше тясна. Най-близкият напречен коридор се простираше отдясно – нямаше нищо друго освен плътната стена от лавици от лявата му страна: продължаваше още около шест метра пред него. Тънеше в сянка.

Хокинс бавно пристъпи напред. Сега можеше да види целия коридор.

Той беше различен.

Не беше Т-образен както предишния, а по-скоро бе под формата на буквата L.

Хокинс смръщи вежди, а после прозря ситуацията. Това беше ъгъл – ъгълът на помещението. Не беше забелязал, че е стигнал толкова далеч от стълбището в центъра.

Ослуша се.

Нищо.

Отиде до L-образния коридор и отново се заслуша. Нищо.

Каквото и да беше, си беше отишло.

И тогава Хокинс се замисли. Той бе следил шума, чийто източник по всяка вероятност не знаеше за неговото присъствие. Но последните му няколко хода бяха странни.

Сякаш, който и да беше това, се беше изгубил и бе започнал да обикаля в кръг...

„В кръг“ – помисли си Хокинс.

Никой съзнателно не би тръгнал в кръг, нали? Освен ако не се е загубил или... ако знае, че го следят.

Кръвта на Хокинс се смръзна. Каквото и да беше това, то не просто обикаляше в кръг.

То му устройваше капан!

То знаеше, че е тук!

Хокинс бързо се извърна да погледне пътеката зад себе си и опря гръб в ъгловата лавица.

Нищо.

„По дяволите! – Усещаше как по челото му избиват капчици студена пот. – По дяволите, мамка му!“

Не можеше да повярва. Беше се напъхал право в ъгъла. Право в ъгъла, по дяволите! Две възможности – направо или наляво. „Да ме вземат мъгните – помисли си, – сред лавиците щях да имам четири.“ А сега

беше в капан.

И изведнъж го видя.

На пътеката вляво от него, движеше се бавно и внимателно.

Очите на Хокинс се разшириха.

– Мили боже!

Не приличаше на нищо, което бе виждал.

Голямо и дълго, но ниско като алигатор, съществото изглеждаше почти като динозавър – с черно-зелена кожа на плочки, четири мощни крайника и дълга дебела опашка.

Главата му беше странна. Нямаше очи, нито пък – на пръв поглед – уста. Това, което веднага се забелязваше, бяха две дълги тънки антени, които излизаха от челото му и ритмично се поклащаха.

Беше на около шест метра от Хокинс, когато най-после се появи и краят на опашката. Самата опашка бе сигурно около два метра и половина и се плъзгаше по пода на дълги, бавни извивки, като издаваше бръскащия звук. Бе изострена като игла на върха. Цялото животно бе дълго над четири метра.

Хокинс примижа. Стори му се, че зад опашката вижда човек, дребен човек, облечен целият в бяло...

И тогава главата на съществото леко се вдигна, а гънките на кожата му се дръпнаха назад и разкриха ужасна четвъртита челюст, която се разтвори с тих, смъртоносен съсък. Оголиха се четири реда остри, покрити със слюнка зъби.

– Майко мила! – Хокинс втрещено гледаше съществото.

То тръгна напред.

Към него!

Вниманието му бе привлечено от един от предните крайници на животното. На левия му преден крайник имаше сива метална гривна, на която светеше зелена светлинка.

Съществото приближаваше – с широко отворени челюсти, от които обилно се стичаше слюнка. Очите на Хокинс бяха приковани върху антените на главата му, които се поклащаха като метрономи.

Беше на метър разстояние...

Осемдесет сантиметра...

Хокинс се стегна, за да побегне, но по някаква ужасяваща причина краката му не помръдваха. Опита да вдигне пистолета, но не можа – сякаш всеки мускул по тялото му се бе отпуснал и отказваше да се подчини на волята му. Наблюдаваше безпомощно как, за негов най-голям ужас, пистолетът се изплъзна от ръката му и падна с трясък на пода.

Аntenите продължаваха да се поклашат.

Трийсет сантиметра...

Хокинс се потеше и дишаше на пресекулки. Просто не можеше да откъсне очи от тях. От антените. Те се движеха в съвършен синхрон и плавно описваха хипнотични кръгове...

Той наблюдаваше – абсолютно безпомощно – как зловещата глава на съществото бавно се доближава към коляното му.

„О, Господи! О, Господи! О, Господи!“

И внезапно, както кобра разгъва тялото си от земята, дългата заострена двуметрова опашка на съществото се вдигна от пода и се изви напред, над ниското влечугоподобно тяло, и подобно жилото на скорпион, върхът ѝ се насочи право между очите на Пол Хокинс.

Хокинс видя всичко това и ужасът му премина всякакви граници. Той отчаяно искаше да затвори очи, за да не гледа какво ще се случи, но дори и това не можеше да напра...

– Ей!

Главата на съществото се извърна наляво.

Трансът незабавно се наруши и Хокинс отново можеше да се движи. Вдигна поглед и видя...

... един човек.

Един човек, който стоеше на пътеката. Хокинс дори не беше го видял да идва. Дори не беше го чул. Огледа го. Беше с влажна коса, с дънки и маратонки и бяла незапасана риза.

Човекът се обърна към Хокинс:

– Ела тук. Веднага.

Хокинс боязливо погледна голямото влечуго в краката си. То въобще не му обърна внимание. Само гледаше човека с дънките и не помръдваше.

„Ако има очи – помисли Хокинс, – сега определено гледа кръвнишки.“ От гърлото му се чу глухо заплашително ръмжене.

Хокинс въпросително погледна мъжа. Той само гледаше втрънено съществото.

– Хайде – рече той спокойно, без да откъсва поглед. – Не се навеждай за пистолета и много бавно ела при мен.

Хокинс колебливо направи една крачка.

Съществото в краката му не помръдна. Остана неотменно съсредоточено върху мъжа с дънните.

Мъжът бутна Хокинс зад себе си и бавно заотстъпва, отдалечавайки се от съществото.

Хокинс хвърли поглед зад гърба си и видя на пътеката две фигури – бяха на десетина метра: една малка бяла и още една, също толкова малка, която приличаше на... той примижа... на момиченце.

– Върви – рече Суейн и бутна Хокинс по пътеката. Продължаваше да е с гръб към него.

Суейн държеше погледа си високо, фокусиран някъде в лавиците, настрани от полюшващите се антени на съществото – наблюдаваше го само с периферното си зрение.

Двамата мъже бавно пристъпваха по пътеката, отдалечавайки се от неподвижното животно.

И изведнъж то започна да ги следва, като заобиколи ъгъла със зигзаговидно движение, което не отговаряше на размерите му. После спря.

Суейн отново побутна Хокинс:

– Продължавай да вървиш. Не спирай.

– Какво по дя...

– Просто върви.

Суейн вървеше заднишком, все така с лице към съществото. То отново тръгна, измина около три метра по същия зигзаговиден начин и пак спря, на почтително разстояние от него и Хокинс.

„Предпазливо е“ – помисли си той.

И тогава то атакува.

– О, боже!

Огромното животно се понесе по тясната пътека.

Суейн трескаво се огледа за път за отстъпление. Но най-близкият напречен коридор беше на цели три метра.

Нямаше къде да избяга!

Суейн се подготви за удара. Земята под краката му вибрираше от тежестта на бързо приближаващото се животно. „Господи, сигурно тежи поне двеста килограма.“

Хокинс се обърна и видя какво става.

– Мили боже...

Суейн просто стоеше, широко разкрачен, заел цялата пътека.

Съществото приближаваше. Нямаше намерение да спре.

– Няма да спре! – извика Хокинс.

– Трябва! – изкрещя Суейн. – Трябва да спре!

Съществото продължаваше да се носи напред – връхлиташе върху Суейн като товарен влак и изведнъж, на метър пред него, се изправи на задните си крака и сграбчи лавиците от двете страни с ноктите на предните си крайници, като спря устрема си напред.

Четвъртитата челюст зейна на сантиметри от студеното лице на Суейн.

Съществото яростно изсъска – предизвикваше го. Слюнката му обилно се стичаше по пода пред обувките на Суейн.

Той извърна поглед и се загледа в една от близките лавици – стареше се да избягва люлеещите се антени на животното. Ужасяващото влечугоподобно, сега изправено на задните си крака, се извисяваше над него като мрачно привидение.

Суейн размаха предупредително пръст към разяреното животно:

– Ааа. Без пипане.

И отново тръгна заднишком, побутвайки Хокинс.

Хокинс се запрепъва по пътеката – на всеки няколко секунди се обръщаше да погледне през рамо. Този път съществото не ги последва, поне не веднага.

Стигнаха до дребосъка в бяло и момиченцето и бяха вече на около десет метра от него, когато то отново тръгна към тях.

– Проследяване! Тя ни проследява! – каза дребосъкът.

Мъжът с разпананата риза и дънките погледна Хокинс, вцепенен в изгладената си полицейска униформа.

– Сега няма време да говорим – рече той, – но аз се казвам Стивън Суейн и в момента всички сме здраво загазили. Готов ли си да тичаш?

Хокинс отговори, без да се замисля:

– Да.

Суейн отново погледна огромното подобно на динозавър животно. Шест метра. Вдигна Холи.

– Знаеш ли как да стигнем до стълбището? – попита той Хокинс.

Младият полицай кимна.

– Води тогава. Само върви на зигзаг. Ние ще те следваме плътно. – Обърна се към останалите: – Вие двамата готови ли сте? – Те кимнаха. – Добре тогава, да тръгваме.

Хокинс хукна да бяга, останалите го последваха.

С огромен скок съществото се впусна да ги преследва.

Суейн беше най-отзад, понесъл Холи на хълбок. Чуваше как огромната тежест се тресе по пода зад него.

„Стълбите. Стълбите. Трябва да стигнем до стълбите.“

Наляво, надясно, наляво, надясно.

Виждаше как полицаят криволичи пред него и после, най-сетне, пред полицая видя стълбището. Но не виждаше вратата.

Идваха от другата страна.

– Татко! Настига ни! – извика Холи на рамото му.

Той хвърли поглед зад себе си.

Съществото действително ги настигаше – огромно зелено-черно чудовище, препускаше по тясната пътека със зейнала, облята в слюнка паст.

Суейн не се притесняваше за себе си. Селексин се оказа прав. Каквото и да беше това, то бе просто още един участник в турнира и не можеше да го докосне. Още не. Не и преди числото на гривната да стане „7“.

Но ако стигнеше до Холи...

Видя как полицаят заобиколи шахтата на стълбището, а след него и Селексин. Суейн последен заобиколи бетонната конструкция, беше запъхтян.

Вратата!

Видя Селексин да се мушва вътре, а после полицаят се появи на входа с протегната ръка.

– Хайде! Хайде! Още малко! – викаше той.

Суейн чу как съществото се плъзна около ъгъла зад него.

Продължи да тича, като притискаше Холи към гърдите си. Едва дишаше. Беше сигурен, че няма да успее. Чуваше животинското сумтене точно зад гърба си. Всеки момент щеше да го нападне и да изтръгне дъщеря му – единствения близък, който му беше останал – от ръцете му...

– Хайде! – извика отново Хокинс.

Суейн чу зад себе си как опашката на съществото се удари в една лавица, чу трясъка от падащи книги. И изведнъж вече беше при вратата, хвана протегнатата ръка на Хокинс, той бързо ги вмъкна вътре и Селексин тръшна вратата.

После се обърна, останал без дъх, но вoduшевен:

– Успяхме...

Дум!

Вратата се разтресе.

Суейн стана от пода. Едва дишаше.

– Да тръгваме.

Бяха изминали цял етаж нагоре по стълбите, когато чуха вратата към Подниво Две да се отваря със силен, смразяващ кръвта трясък.

НЕЗАВЪРШЕН – 6

Суейн смръщено гледаше гривната. Беше пропуснал кога са

пристигнали още двама участници. Сега никой не знаеше кога в лабиринта ще влезе следващият – и последен – участник.

Кога ще започне Президиънтът.

Бяха напуснали стълбището и сега се криеха в един офис на Подниво Едно. Както и останалите наоколо, този офис беше преграден с дървени плотове на височината на кръста, продължаващи до тавана в стъклени прегради. Всички внимаваха да стоят ниско, под нивото на стъклото.

Суейн бе намерил план на библиотеката, закачен на стената на стълбището, и го бе взел. Сега го изучаваше, докато Селексин седеше зад бюрото и тихо обясняваше ситуацията на Хокинс. Холи се беше гушнала до Суейн на пода, държеше се здраво за него и смучеше палец. Все още беше в стрес от сблъсъка им с огромната твар на долния етаж.

Планът показваше напречно сечение на библиотеката.

Шест етажа – четири надземни и два подземни – всеки в различен цвят. Двете поднива под приземния етаж бяха в сиво, маркирани с печата: САМО ЗА ПЕРСОНАЛА. Останалите бяха в ярки цветове:

ТРЕТИ ЕТАЖ – ЧИТАЛНЯ
ВТОРИ ЕТАЖ – РАБОТНИ ЗАЛИ, КОМПЮТЪРНИ
УСЛУГИ
ПЪРВИ ЕТАЖ – ОНЛАЙН УСЛУГИ, CD-ROM, КОПИРНИ
УСЛУГИ, МИКРОФИЛМИ
ПРИЗЕМЕН ЕТАЖ – КАТАЛОЗИ, CD-ROM, СПРАВОЧНА
ЛИТЕРАТУРА

Суейн си спомни читалнята със странните чиновци на последния етаж. Опитва се да запагети останалите. Малки сини квадратчета със стилизирани изображения на мъж и жена указваха тоалетни през етаж. Друго синьо квадратче с изображение на кола бе долепено до ръба на Подниво Едно. Паркингът.

Той отново погледна гривната.

НЕЗАВЪРШЕН – 6

Все още „б“. Това беше добре.

Хвърли поглед към Селексин и полицаия и поклати удивено глава.

Истинско чудо бе, че този млад полицаи, бе останал жив. Единствено невидимата ръка на късмета бе отвела Суейн на подходящото място в подходящото време – мигът, когато той, Холи и Селексин слизаха по

стъпалата и видяха как една дълга сянка се плъзва на площадката под тях.

Скрити в тъмнината, те бяха наблюдавали как съществото – Селексин каза, че името му било Рийз – бавно се появи в цял ръст, придружено от своя водач. Спря на площадката, подуши пода с динозавърската си муцуна и после се загледа надолу по стълбището.

След което бързо се заплъзга надолу по стълбите.

Нещо бе привлякло вниманието му.

Любопитни да видят какво става, те го бяха последвали до хранилището и видяха как няколко минути целенасочено криволичи из лабиринта от лавици – дебнеше нещо, примамваше го. Едва в последния момент Суейн се бе осмелил да излезе на пътеката, за да види плячката на Рийз – един самотен полицай, приклепен в ъгъла.

Бе реагирал бързо – спря само за един последен съвет от Селексин: в никакъв случай да не гледа антените на Рийз.

И така се бяха запознали с Хокинс.

Суейн се обърна към Селексин:

– Разкажи ми повече за Рийз.

– Рийз ли? – рече Селексин. – Първо, по човешките представи, тя е женска. Опашката ѝ е много заострена, като копие. Мъжките екземпляри от нейния вид имат само тъпи опашки. Това е защото в техните кланове женската е ловецът, а основното ѝ оръжие е нейната остра опашка.

– Не забеляза ли, че когато Рийз напредваше към новия ти приятел – Селексин посочи с глава Хокинс, – опашката ѝ бе извита високо над тялото и насочена напред? А той не можеше да помръдне.

– Затова ти казах – продължи Селексин – да не гледаш продължително антените ѝ. Всяко по-дълго вглеждане в тях причинява незабавна парализа. Точно както се случи с него. – Селексин продължително изгледа Хокинс. – Така ловува Рийз. Вглеждаш се твърде дълго в антените ѝ, обзема те хипнотична парализа и – хоп! – преди да се усетиш те пробожда с опашката. Точно между очите.

Дребосъкът се усмихна.

– Бих казал, че доста прилича на женските от вашия вид, агресивна и спонтанна. Не е ли така?

– Ей – рече Холи.

Суейн пренебрегна забележката.

– Кажи ми повече за нейния начин на ловуване. Как преследва плячката си.

Селексин пое дъх.

– Както без съмнение си забелязал – рече той, – Рийз няма очи. По простата причина, че не са ѝ необходими. Нейната планета е обвита от непрогледни инертни газове. Светлината не може да проникне през тяхната атмосфера, а инертните газове са устойчиви на всякакво химическо въздействие. С течение на времето нейната раса се е адаптирала към тези условия и се е научила да използва и усъвършенства другите си сетива: те имат невероятно добри слухови възможности с чувствителен разширен ушен канал за долавяне на ускореното сърцебиене на уплашената или ранена плячка и, най-важно, свръхразвит усет към миризма. Всъщност бих казал, че нейното обоняние е най-силното ѝ ловно средство.

– Чакай малко – рече Суейн обезпокоен. – Тя може да ни подуши?

– Сега не. Нейното обоняние е с много ограничен обхват. Да кажем, не повече от няколко стъпки.

Суейн въздъхна с облекчение. Хокинс също.

– Но в рамките на този обхват – продължи Селексин – то е изключително силно.

– Какво имаш предвид?

– Искам да кажа – отвърна Селексин, – че него го е открила – и посочи Хокинс – по миризмата му.

– Но нали каза, че обхватът ѝ не е голям. Как е могла...

Суейн млъкна. Селексин отново го гледаше, като че ли го чакаше да свърши.

– Така е – рече той. – Донякъде. Работата е в това, че Рийз не е подушила него, а миризмата, която е оставил след себе си. Помниш ли когато за пръв път видяхме Рийз на площадката? Когато се наведе и подуши пода?

Суейн се намръщи.

– Да...

– Стъпките – рече Селексин. – Оставени неотдавна. При такава прясна следа Рийз няма нужда да души надалеч, защото просто следва миризмата на следата.

– О, ясно – рече Суейн.

И после му просветна.

– О, боже!

Рязко се изправи, за да погледне през стъклената преграда над себе си...

И се озова лице в лице с четвъртитата паст на Рийз, заплашително зейнала и обляна в слюнка, допряна до другата страна на стъклото, само на сантиметър разстояние.

Суейн се дръпна стъписан.

Хокинс скочи и зяпна.

Рийз блъсна стъклото и размаза слюнка навсякъде.

– Не я гледайте! – извика Суейн и грабна Холи в прегръдките си. Рийз отново блъсна стъклото – още по-силно – и целият офис се разтре-се. – Не гледайте антените! Тичайте към вратата!

Квадратният офис имаше три стъклени врати – една от западната страна, една от южната и една от източната. Рийз блъскаше по западната стена на стаята.

Суейн се впусна към източната врата, отвори я и влетя в следващия офис. Селексин и Хокинс го следваха по петите.

Гушнал Холи с една ръка, той изтича покрай едно бюро в центъра на стаята, отвори следващата врата и викна:

– Затваряйте вратите след себе си!

– Правим го! – изкрещя Хокинс.

В този момент зад тях се чу силен трясък на трошачо се стъкло.

Суейн продължаваше да тича начело на групата. Покрай бюра, през врати, покрай шкафове, посипвайки хартии навсякъде по пътя си. Накрая излезе от последния офис и се озова пред нещо различно.

Една тежка синя врата, разположена в солидна бетонна стена.

Хокинс крещеше:

– Идва! И ми изглежда наистина разярена!

Суейн погледна тежката синя врата. Изглеждаше здрава, с хидравличен отварящ механизъм. В края на късия коридор отдясно видя и друга възможност – остъклено асансьорно преддверие.

„Трябва да направя нещо...“

Все още с Холи на ръце, Суейн завъртя топката на хидравличната врата. Отвори се.

Три бетонни стъпала.

Той прекрачи прага, издърпа Селексин при себе си и зачака Хокинс. Той стремглаво търчеше през последния стъклен офис.

Зад Хокинс не видя нищо освен офиси със стъклени прегради.

И тогава я забеляза. Дългата заострена опашка, поклащаща се над дървените плотове. Тя преминаваше през всичко, което се изпречеше на пътя ѝ – като огромна перка на акула, пореща водата – хвърляше във въздуха бюра, шкафове и въртящи се столове.

На разстояние два офиси и устремена право към тях.

Движеше се бързо.

Приближаваше.

Хокинс прелетя покрай Суейн и той затръшна вратата.

Яка врата. Това беше добре. Щеше да им даде малко време.

Прегърнал здраво Холи, Суейн отново тръгна начело – по стъпала-та и надолу. Бели флуоресцентни лампи осветяваха боядисан в сиво коридор. По тавана се виеха черни тръби.

Бяха извървели около двайсет метра, когато изведнъж коридорът свърши.

Суейн спря и се огледа.

Подземен паркинг.

Изглеждаше нов – всъщност почти чисто нов. Гладък новоизлят бетон, прясно очертани с бяло места за паркиране, лъскави жълти скоби по земята, нови бели флуоресцентни лампи. Ярък контраст със старата прашна библиотека.

Суейн огледа паркинга.

Нямаше коли.

По дяволите!

В средата на паркинга, на двайсетина метра пред тях, имаше низходяща рампа. Суейн заключи, че изходната рампа, излизаща на улицата, трябва да е от другата страна на низходящата.

Зад гърба им се чу силен трясък.

Суейн се обърна.

Рийз бе минала през вратата!

Той бързо поведе останалите към низходящата рампа. Тя бе широка – достатъчно широка да се разминат две коли. Тъкмо бяха стигнали горния ѝ край, когато чуха зад гърба си съскане.

Суейн бавно се обърна.

Рийз беше на входа към паркинга, а водачът ѝ мълчаливо стоеше зад нея.

Суейн преглътна с мъка...

... и после изведнъж чу друг шум.

Туп...

Туп...

Туп...

Стъпки. Бавни стъпки. Отекващи ясно в пустия паркинг.

Суейн, Холи, Селексин и Хокинс едновременно се обърнаха и го видяха.

Качваше се по рампата.

Вървеше бавно, целенасочено.

Двуметров брадат мъж, облечен в широко яке от Животинска кожа,

с тъмни панталони и ботуши до коленете. Стъпките му отекваха звънко по бетонната рампа.

А зад него имаше водач, облечен изцяло в бяло.

Когато огромният брадат мъж стъпи на равното и спря, Суейн инстинктивно бутна Холи зад себе си.

При вида на новия боец Рийз видимо се оживи. Изсъска още по-силно.

Всички стояха мълчаливо – трите групи, образуващи опасен, безмълвен триъгълник.

Суейн погледна гривната. Тя показваше:

ИНИЦИАЛИЗАЦИЯ – 7

Седем!

Суейн бавно вдигна поглед.

Президиънтът бе започнал.

ТРЕТИ ХОД 30 ноември, 18:39

На паркинга беше тихо.

Някъде вляво Суейн чуваше шума на нюйоркския трафик, свиренето на клаксоните. Шумът на външния свят – на обикновения свят.

Селексин се доближи до него.

– Просто продължи да гледаш напред – рече той, като не откъсваше поглед от високия брадат мъж пред тях. – Това е Балтазар. Кризиецът. Борави с хладно оръжие: ножове, ками, такива неща. Технологично кризийците не са добре развити, но с техните ловни умения не им трябва техноло...

И млъкна.

Брадатият гледаше право в тях. Директно към Суейн.

Суейн не откъсваше очи от Балтазар.

Тогава едрият мъж леко се извърна и нещо на колана му блесна на ярката електрическа светлина.

Острие.

Извито, зловещо острие. Извънземна къса сабя.

Суейн вдигна поглед. През рамото на Балтазар, прикрепен за колана му, висеше дебел кожен ремък. Към него бяха прикрепени всевъзможни ножници и калъфи, а в тях – цял арсенал от ножове за хвърляне.

– Виждаш ли ги? – прошепна Селексин.

– Виждам ги.

– Кризийците – рече Селексин с уважение – са ненадминати майстори на ножа. Ловки. Бързи. Откъснеш ли поглед и за миг от него, преди да разбереш какво става, ще се окажеш с нож в сърцето.

Суейн не отговори.

– Извинявай – прошепна Селексин. – Не биваше да го казвам.

– Татко... – рече Холи. – Какво става?

– Просто изчакваме, скъпа.

Без да откъсва очи от Балтазар, Суейн огледа паркинга с периферното си зрение. Търсеше нещо... търсеше изход.

Ето!

В югозападния ъгъл на паркинга, на двадесетина метра от тях, имаше два асансьора в ярко осветено стъклено фоайе. Беше като асансьорното преддверие, което бе видял горе, само че тук се отваряше към

паркинга.

Суейн даде Холи на Хокинс и откачи от колана му тежкото полицейско фенерче.

– Каквото и да се случи тук – каза той, – искам да изтичате възможно най-бързо до онези асансьори там, ясно ли е?

– Да.

– Щом влезете и вратите се затворят, го оставяш да измине половин етаж и натискаш копчето за аварийно спиране. Разбра ли?

Хокинс кимна.

– Там трябва да сте в безопасност – рече Суейн и стисна фенера. – Надявам се, че още не са разбрали как да ползват асансьорите.

Застанал до тях, Селексин напрегнато наблюдаваше другите двама участници.

– Какво ще стане сега? – попита го Суейн.

Отначало не последва отговор. Дребосъкът само втрепенено гледаше пустия паркинг. А после, без да обръща глава, каза:

– Може да стане всичко.

Рийз направи първия ход. Към Суейн. Бързи, тежки стъпки.

Суейн преглътна и здраво стисна фенера.

Рийз идваше.

„Господи – помисли си Суейн, – как да се биеш с такова нещо?“

Пригответи се да бяга, но изведнъж Селексин го хвана за ръката.

– Недей – прошепна той, – още не.

– Какво?... – Суейн гледаше как Рийз се тресе към тях.

– Довери ми се – рече Селексин с леден глас.

Рийз вече летеше към тях. Суейн отчаяно искаше да побегне. С крайчеца на окоото си видя как Балтазар бавно изважда два ножа...

И тогава Рийз се обърна.

Рязко и изненадващо. Настрани от Суейн и групата.

Към Балтазар.

– Ха! Нямаше начин – прошепна гордо Селексин. – Нямаше начин да не се обърне. Класическо поведение на ловец...

После, за части от секундата, Суейн видя как дясната ръка на Балтазар описа светкавична дъга и от нея излетяха два сребърни отблясъка и изсвистяха във въздуха.

Туп!

Бляскав стоманен нож се заби в колоната между Суейн и Хокинс,

само на сантиметри от тях!

Вторият футуристично изглеждащ нож бе предназначен за Рийз, но за разлика от Суейн, тя беше готова за това. Щом видя летящия нож, тя бързо се извъртя надясно и... ножът се заби в пода до нея като напука гладкия новоизлят бетон.

Селексин продължаваше да се възхищава на тактическото си решение:

– Казах ти, класическо поведение на ловец. Първо се справяш с опасната плячка, хващаш я неподготвена...

– Ще ми доразкажеш после – рече Суейн. С див писък Рийз се нахвърли върху Балтазар и го повали на земята.

Суейн бутна Хокинс към асансьорите.

– Бягайте!

Притиснал Холи до гърдите си, Хокинс хукна право към асансьорите.

Суейн се обърна да види схватката.

Рийз бе притиснала Балтазар по гръб на земята с мощното си тяло, заклешила ръцете му под яките си предни крайници. Балтазар отчаяно се бореше да се откопчи и се мъчеше да стигне камата си на пода, само на няколко сантиметра от него.

Но туловището на Рийз бе твърде тежко.

Устата на Рийз беше над лицето на Балтазар, потоци слюнка го заливаха. А после Рийз започна да го дере с ноктите си – злобни, бързи движения, които отдираха цели парчета плът от гърдите му.

Беше отвратително. Отвратително, жестоко и зверско.

Суейн с ужас наблюдаваше как Балтазар лудо върти глава – в стремежа си да се освободи от заслепяващата го слюнка, крещи от болка и същевременно прави жалки опити да се предпази от жестоките ѝ удари. Това беше отчаяние. Пълното и крайно отчаяние на човек, който се бори за живота си.

И Стивън Суейн бе обзет от гняв. От ярост и възмущение от сцената, разиграваща се пред очите му.

Бързо се обърна и видя как Хокинс и Холи стигнаха до стъкленото преддверие на асансьорите и влязоха. Хокинс незабавно натисна копчето. Никой от двата асансьора не се отвори веднага. Но идваха.

Там щяха да са в безопасност.

Суейн отново насочи вниманието си към схватката. Гневът все повече се разгаряше в него. Балтазар продължаваше да се мят лудо и да се бори, виковете му се давеха в слюнката, заливаща лицето му. Рийз

все още здраво го бе притиснала на земята и яростно разкъсваше плътта му.

А после Суейн видя опашката на Рийз да се вдига. Бавно и безшумно, като огромен скорпион, скрита от погледа на Балтазар.

Суейн вече знаеше какво трябва да направи.

Побягна.

Право към тях.

Опашката на Рийз вече беше вдигната високо, извита над главата ѝ... готова да нанесе удар... Балтазар също я видя и нададе нечовешки писък...

Стиснал тежкия полицейски фенер, Суейн се хвърли върху Рийз, събори я от Балтазар и тримата се изгъркаляха на пода.

Рийз падна по гръб и Суейн скочи отгоре ѝ. Тя нададе пронизителен писък; докато тялото ѝ се гърчеше върху бетона, крайниците ѝ ритяха във въздуха в отчаян опит да се освободи от Суейн.

Ръцете на Суейн се изплъзнаха и изведнъж той се оказа във въздуха, а пред очите му шеметно се завъртяха сиви стени, бели флуоресцентни лампи и бетон. Падна тежко по очи на пода, претърколи се по гръб и видя... как острата опашка на Рийз лети право към лицето му!

Изви глава наляво и опашката се стовари върху бетона с глух звук.

Той бързо хвърли поглед към мястото, където допреди миг бе главата му. Късчета цимент ограждаха в бетона дупка с големината на тенисна топка.

„Господи!“

Суейн пак се претърколи. Рийз криволичеше до него също толкова бързо, като на всяка секунда забиваше опашка в пода.

Ето предния удар, точно до главата му!

В наносекундите, с които работи мозъкът, Суейн се опита да прецени възможностите. Не можеше да избяга. Нямаше начин да успее да стане и да побегне. Но не можеше и да се бори с Рийз. Господи, щом воин като Балтазар не бе успял да я победи, какво оставаше за него?

Трябваше да измисли как да се махне отгук. Но за целта беше необходимо да направи нещо, което да му спечели време, за да се измъкне.

И затова той направи единственото, за което се сети.

Хвана здраво тежкия полицейски фенер и с все сила замахна, с него отстрани към забитата в земята опашка на Рийз.

Прицели се във върха ѝ, в най-тънката част.

Фенерът попадна точно в целта – стовари се тежко върху края на опашката. Чу се силно пукване на строшена кост и краят ѝ мигом

увисна, а Рийз изрева в агония и незабавно се отдръпна.

Суейн не се поколеба.

Скочи и погледна към двата асансьора в стъкленото фоайе. Вратите на левия тъкмо се отваряха и Хокинс, с Холи на ръце, влизаше вътре, като на всяка стъпка въпросително поглеждаше Суейн.

– Върви! Върви! – извика той. – Аз ще ви настигна.

Хокинс влезе в асансьора и натисна едно копче. Вратите се затвориха. Суейн отново насочи вниманието си към битката.

Рийз бе отстъпила няколко крачки, изцяло погълната от счупената си опашка. Балтазар несигурно се изправяше, наклонил глава на една страна в опит да изтрие слюнката от очите си.

Суейн се запъти към него. Очите на огромния мъж все още бяха покрити със слуз, разкъсаната плът на гърдите му висеше на парцали и бе потънала в кръв, на лицето му бе изписана неописуема болка.

Суейн го хвана за ръката и каза само:

– Ела с мен.

Балтазар не отговори, но се остави Суейн да го поведе. Той прехвърли ръката на едрия мъж през рамото си и го повлече към асансьорите.

Селексин стоеше безмълвен и гледаше Суейн със зяпнала уста.

– Идваш ли? – попита го Суейн, докато минаваше с Балтазар покрай дребосъка.

Изумен, Селексин премести поглед от Суейн към водача на Балтазар, който само сви рамене с недоумение, после към Рийз и накрая към асансьорите. После забърза след Суейн.

Суейн влезе в стъкленото преддверие и натисна бутона. Балтазар все още бе опрян на рамото му, водачът му бе на сантиметри зад него. Суейн се извърна и видя как Рийз блъска земята с опашка. Два силни удара бяха последвани от трети, след който се чу хрущящ звук.

Рийз изрева диво и Суейн веднага разбра какво означава това. Беше си наместила фрактурата. Отминеше ли първоначалната болка, отново щеше да тръгне по петите им...

Вече тръгваше. Към асансьорите.

Суейн нетърпеливо занатиска бутона.

– Хайде! Хайде!

Рийз се приближаваше, като се поклащаше в зигзагообразно движение...

Спря. На петнайсетина метра от преддверието.

Суейн забеляза, че този път опашката ѝ не свисти заплашително, а е

отпусната неподвижно на пода.

Рийз слабо изсъска в тишината на паркинга; двете антени се поклащаха над главата ѝ. Суейн захласнато я гледаше през стъклата на преддверието.

Селексин грубо го сръга в ребрата.

– Не гледай антените!

Суейн примижа и се осъзна. Дори не беше усетил кога се е загледал в тях.

Зад гърба му се чу метално звънване и когато се обърна, видя, че вратите на втория асансьор се отварят.

– Всички вътре – викна той и блъсна Балтазар в асансьора. Щом влязоха, бързо натисна бутона „1“ и после „затваряне на вратите“.

Не стана нищо.

Суейн погледна навън и видя, че Рийз се носи към стъкленото преддверие.

Многократно натисна „затваряне на вратите“.

Те оставаха отворени.

Рийз приближаваше, готова за атака.

И изведнъж се чу металическо щракване и вратите на асансьора бавно започнаха да се затварят.

Пляс!

Навсякъде се разхвърчаха стъкла – Рийз влиташе през вратата на преддверието. Тупна тежко в тясното фоайе и се плъзна по натрошените стъкла по корем.

Вратите плавно се затваряха.

И тогава, за ужас на Суейн, Рийз спря точно пред асансьора и започна да се изправя.

Вратите продължаваха да се затварят. Рийз вече бе на крака. Вратите почти се докоснаха. Рийз се приготви за скок...

И... вратите се затвориха.

Асансьорът тръгна нагоре.

Суейн отдъхна с облекчение.

И тогава, с цялата си тежест, Рийз силно удари външните врати. Много силно. Те се изкривиха навътре, образувайки процеп в средата, и целият асансьор се разтrese и... спря със силен стържещ звук!

На две стъпки над етаж!

Асансьорът се разклати. Селексин се хвана за крака на Суейн, за да запази равновесие. Балтазар седеше отпуснат в ъгъла, с наведена глава, и само се полюшна.

Суейн гледаше дупката. Тя беше около трийсет сантиметра.
„Твърде е тясна – помисли си той. – Не може да влезе през нея.“

Рийз отново шурмува вратите.

Асансьорът се разтресе. Дупката се разшири.

Суейн натисна бутона за нагоре, но асансьорът не помръдна. Вдлъбнатината във вратите не им позволяваше да се затворят, а асансьорът нямаше да тръгне при отворени врати.

Рийз вече бе промушила муцуната и антените си през вратите. Диво тракаше с челюсти, хвърляше слюнка навсякъде и отчаяно се опитваше да насили вратите да се отворят, антените ѝ режеха въздуха като камшици.

Суейн стисна фенера на Хокинс и пристъпи напред.

Внезапно Рийз рипна напред и разтресе асансьора. Суейн се подхлъзна на мокрия под и падна по гръб, фенерът изхвърча от ръката му и падна в ъгъла. Рийз настървено се опитваше да захапне краката му, но вратите не ѝ позволяваха да ги достигне – той видя огромната зейнала паст, четирите реда остри зъби бяха само на сантиметри от краката му...

Суейн пое дълбоко дъх и за миг си помисли: „Не мога да повярвам, че ще го направя“. После ритна силно с тока си право в предните зъби на Рийз и счупи поне три.

Тя отскочи с див писък и падна по гръб на пода.

Суейн отново ритна, този път вратите, в напразен опит да изправи вдлъбнатината. Изрита ги три пъти с все сила, но не се получи нищо. Вратите бяха двойно укрепени и много здрави.

И изведнъж – бум! – един гигантски кожен ботуш се стовари върху вратите и вдлъбнатината забележимо се изправи.

Беше Балтазар!

Беше се дотърлил до Суейн и въпреки раните си бе отправил мощния удар.

Бум! Бум!

Още два гръмовни удара и вдлъбнатината се изправи и вратите се затвориха. Балтазар се отпусна изтощен на пода, а асансьорът тръгна нагоре и най-сетне настъпи тишина.

– Квадрант двеста и дванайсет – каза секретарят, като погледна записките си. – Районът между 14-а улица и „Деланс“ по оста север-юг. Стандартна комбинация от магазини и жилищни постройки, има две-три сгради в Националния регистър, няколко парка. Нищо особено.

Робърт К. Чарлтън се отпусна в стола си.

– Нищо особено – рече той. – Нищо особено, освен че през последните няколко часа сме получили над сто и осемдесет оплаквания от район, който досега не е гъквал.

Той подаде на секретаря си лист хартия.

– Погледни това. От телефонистките е. Едно от момичетата е получило – колко бяха? – петдесет и едно, не, петдесет и две вероятни 401. Само тя. И все от двеста и дванайсети.

Боб Чарлтън, петдесет и четири годишен, леко пълен мъж, задържал се твърде дълго на тази работа, беше нощният дежурен в „Консолидейтид Едисън“ – основният доставчик на електричество в града. Офисът му се намираще един етаж над телефонната зала на „Кон Ед“ и едва ли можеше да се нарече претенциозен. В него имаше овално бюро с компютър отгоре, заобиколено от бежови шкафове, наложили се като типична мебелировка в офисите на средно големите компании по цял свят.

– А знаеш ли какво означава това? – попита Чарлтън.

– Какво? – попита секретарят му. Казваше се Руди.

– Означава, че някой се е добрал до главната верига – отвърна Чарлтън. – Прекъснал я е. Дръпнал е шалтера. Или дори може би я е пренаварил. По дяволите! Изтичай до оперативния и виж дали някое от нашите момчета е било в този район днес. А аз ще се обадя в полицията да провера дали не са хванали някой пънкар да реже кабели.

Руди излезе от стаята.

Чарлтън се завъртя на стола си да погледне картата на остров Манхатън, закачена на стената зад гърба му.

Манхатън му приличаше на изкривен ромб – три идеално прави линии, а четвъртата, североизточната, крива и назъбена. Електрически мрежи се простираха по широчината на острова като очертания на футболно игрище.

Той намери правоъгълника на квадрант двеста и дванайсет. Беше в долната част, близо до южния край на острова, на няколко километра северно от Световния търговски център.

Замисли се за доклада.

„Стандартна комбинация от магазини и жилищни постройки, има две-три сгради в Националния регистър. Няколко парка.“

Националният регистър.

Националният регистър на сградите с историческа стойност.

Замисли се за това. Неотдавна, под натиск на кметската

администрация, компанията бе свързала някои от по-старите сгради към новите вериги. И естествено последваха куп проблеми. Някои от тези сгради имаха електрически инсталации отпреди Първата световна война, а други въобще нямаша такива. Свързването им към главните вериги бе изключително трудно, а не беше необичайно претоварването в една сграда да причини срив в цялата градска мрежа.

Чарлтън включи компютъра и извика файла за Националния регистър. В него не бяха включени всички защитени исторически сгради, а само тези, по които бяха работили „Кон Ед“. Би трябвало да е достатъчно.

Извика квадрант двеста и дванайсет. Имаше пет обекта. Натисна „Дисплей“.

На екрана се изписаха имената на сградите и Чарлтън тъкмо се наеждаше да ги прочете, когато телефонът звънна.

– Чарлтън на телефона.

– Аз съм, сър. – Беше Руди.

– Кажете.

– В оперативния отдел съм. Никой от техните не е бил в двеста и дванайсети от три седмици.

Чарлтън се намръщи.

– Сигурен ли си?

– Имат справка на диск, мога да я взема, ако искате.

– Не, няма нужда. Добра работа свърши, Руди.

– Благодаря, сър...

Чарлтън затвори и възкликна:

– По дяволите!

Надяваше се да е някой от Оперативния. Тогава поне щеше да може да се проследи. Щеше да има справка къде е било прекъсването или претоварването по главната верига. Къде са работили.

А сега нямаше шанс да се разбере къде е прекъсването. Другите разклонения можеха да се проследят чрез компютрите на „Кон Ед“, но за целта главната трябваше да е в изправност.

Когато обаче имаше срив в главната верига в даден квадрант, участъкът се превръщаше в черна дупка що се отнася до компютърното проследяване. А прекъсването беше някъде из тази черна дупка.

Сега можеха само да гадаят.

Чарлтън изруга пак. Първо трябваше да се обади в полицията да види дали през последните двайсет и четири часа не са прибрали някой, който си е играл с кабелите. Или нещо подобно.

Въздъхна. Очакваше го дълга нощ. Вдигна телефона и набра номера.

– Добър вечер, обажда се Боб Чарлтън. Аз съм нощният дежурен в „Консолидейтид Едисън“. Бих искал да говоря с лейтенант Питърс, ако обичате. Да, ще изчакам.

Докато изчакваше на телефона, Чарлтън разсеяно гледаше картата на остров Манхатън. Скоро го свързаха и той погледна апарата.

Междувременно компютърът на бюрото му стоеше включен.

И през цялото време, докато говореше по телефона, Боб Чарлтън не забеляза последния ред от списъка с имена на екрана. Той гласеше:

КВАДРАНТ 212: ПОРЕДЕН № 5
НЮЙОРКСКА ГРАДСКА БИБЛИОТЕКА (1897)
СВЪРЗАНА КЪМ МРЕЖАТА: 17 ФЕВРУАРИ 1995

След няколко мига Чарлтън развълнувано каза:

– Така ли? Кога? Ще съм при вас след двацет минути.

После затвори, грабна си палтото и бързо излезе.

След няколко секунди се върна и се наведе над бюрото.

За да изключи компютъра.

Суейн натисна червения бутон за аварийно спиране. Асансьорът изскърца и спря. Той се пресегна нагоре към капака.

Балтазар, напълно изтощен след ритниците по вратите, седеше в ъгъла с наведена глава и тихо стенеше. Водачът му стоеше до него, без да проявява ни най-малко съчувствие, и гледаше кръвнишки Селексин.

Суейн тъкмо отваряше капака на асансьора, когато другият водач рече:

– Хайде, Селексин, не протакайте. – И кимна към Балтазар. – Довършете го.

Суейн спря и се обърна към тях.

– Това не зависи от мен – каза Селексин. – Знаеш го много добре.

Другият водач се обърна към Суейн и каза:

– Е? Виж го. – И кимна към стенещия в ъгъла Балтазар. – Той вече не може да се бие. Не може дори да се защитава. Довърши го. Не протакай. За нас битката приключи.

Суейн преглътна с мъка. В предизвикателството на дребосъка прозираше необичайна сила – силата на човек, който знае, че ще умре.

– Да – каза бавно Суейн, сякаш на себе си. – Да.

Отново погледна Балтазар. Едва сега забеляза колко едър е всъщност братият мъж. Не беше два метра. По-скоро два и двайсет. Но това вече сякаш нямаше значение.

Балтазар вдигна глава и го погледна. Очите му бяха кръвясали, гърдите му – разкъсани.

Суейн бавно пристъпи напред и се наведе над него.

Селексин забеляза колебанието му и тихо каза:

– Трябва. Нямах избор.

Балтазар не откъсваше поглед от Суейн. Огромният брадат мъж пое дълбоко въздух, когато Суейн се пресегна и бавно, много бавно извади една кама от ремъка, праметнат през гърдите му. Тя тихо изсвистя, докато Суейн я вадеше от ножницата.

Балтазар затвори очи, примирен със съдбата си, неспособен да окаже никаква съпротива.

Хванал ножа в ръка, Суейн за последен път хвърли въпросителен поглед към Селексин. Дребосъкът кимна тържествено.

Суейн се обърна към Балтазар, вдигна ножа над сърцето му и... го направи.

Пъкна ножа обратно в ножницата.

После отстъпи встрани и се върна към капака на асансьора и предишните си занимания.

Балтазар го гледаше озадачено.

Селексин извърна поглед.

Другият водач стоеше като поразен от гръм. После се обърна към Селексин:

– Не може да постъпва така. – И викна на Суейн, който тъкмо отваряше капака: – Не можеш да постъпваш така.

– Току-що го направих – отвърна той. Капакът шумно се отвори.

Суейн се обърна, но не към другия водач, а към Селексин:

– Защото не това ми е призванието.

След което взе фенера на Хокинс и промуши глава през отвора. Друго занимаваше мислите му.

Светна и погледна нагоре в тъмната асансьорна шахта. Надяваше се Хокинс да е изпълнил заръката му.

Така беше.

Другият асансьор висеше точно до техния, само на няколко стъпки, застопорен между двата етажа. Суейн насочи лъча на фенера нагоре в шахтата. Мазни дебели въжета се простираха нагоре и се губеха в тъмнината. Вратите на следващия етаж бяха на два метра и половина над

него. На тях с черна боя пишеше:

ПРИЗЕМЕН ЕТАЖ

В шахтата беше тихо.

Другият асансьор стоеше неподвижно на около тридесет сантиметра от техния, малка ивица светлина издаваше процеп в страничния му панел.

Суейн чу гласа на Холи – „Татко!“ – и го заля вълна на облекчение.

– Тук сме, сър – рече Хокинс. – Добре ли сте?

– Да, при нас всичко е наред. А вие как сте?

– И ние сме добре. Да дойдем ли при вас?

– Не. Останете там – рече Суейн. – Нашият асансьор претърпя злополука, вратите му са разбити. Сигурно вече няма да се отворят, затова ние ще дойдем при вас. Виж дали можеш да отвориш капака.

– Добре.

Суейн се обърна и огледа Балтазар и останалите. Хम्म.

– Чуйте ме сега всички – рече той. – Ще трябва да се прехвърлим в другия асансьор. Искам вие, двамата мъници, да тръгнете първи. Аз ще се оправя с тоя мъжага. Разбрахте ли?

Селексин кимна. Другият водач седеше с предизвикателно скръстени ръце.

Суейн грабна Селексин и го промуши през капака. Дребосъкът изчезна в тъмнината.

Суейн пхна глава в дупката след него и го видя как стъпва на покрива на другия асансьор. Над кабината имаше сноп слаба жълта светлина. Явно Хокинс вече бе отворил капака.

Суейн даде знак на другия водач.

– Твой ред е.

Дребосъкът предпазливо погледна Балтазар, после каза нещо на нисък гърлен език.

Балтазар го отпрати с ръка и изстена.

В резултат на което водачът неохотно вдигна ръце към Суейн, а той го хвана и го мушна през дупката. Дребосъкът изчезна в мрака.

Суейн се обърна към Балтазар.

Огромният мъж продължаваше да седи отпуснат в ъгъла. После бавно вдигна очи към Суейн.

Какъвто и да беше, сега бе лошо ранен. Очите му бяха кръвясали, ръцете кървави и изподрани. Част от слюнката на Рийз все още се

стичаше по брадата му.

– Не искам да те убивам – каза Суейн. – Искам да ти помогна.

Балтазар вирна глава неразбиращо.

– Помощ – повтори Суейн и протегна ръце с дланите нагоре, жест на помагане, а не на атака.

Балтазар тихо каза нещо на своя странен гърлен език.

Суейн не го разбра. Отново протегна ръце към него и повтори:

– Помощ.

Балтазар се намръщи при тази невъзможност за общуване и посегна към дългата кама, която Суейн беше взел преди и бе прибрал в ножницата на гърдите му.

Извади я.

Суейн остана закован на място. Гледаше Балтазар право в очите.

„Няма да го направи. Не може да го направи.“

Брадатият мъж обърна камата и пхна дръжката ѝ в дланта на Суейн. Пръстите им се докоснаха и Суейн почувства топлината на ръката му.

А после Балтазар придърпа ръцете им към гърдите си. Суейн не знаеше какво да прави, освен да го остави да приближава все повече и повече острието към тялото си...

И тогава Балтазар пусна ръцете му и прибра камата в калъфа.

Точно както бе направил и Суейн.

После вдигна подпухналите си червени очи и кимна към Суейн.

И проговори – бавно, с дълбок гърлен глас – опитваше се да каже думата, която беше казал Суейн:

– Помощ.

Вратите на асансьора шумно се отвориха и Стивън Суейн подаде глава. Бяха спрели на първия етаж на библиотеката.

Беше тъмно и тихо.

Пусто.

Първото, което забеляза, бе странният вид на етажа: той имаше формата на огромно U, така че от широката дупка в средата можеше да се види фойето на приземния етаж.

Очевидно подът на този етаж бе пожертван, за да може таванът да изглежда по-висок и по-грандиозен, като по този начин първият етаж не беше нищо повече от един балкон. Мецанин.

Самите асансьори се намираха в югоизточния ъгъл на етажа,

вдясно от извивката на U-то. Срещу тях – в отворения край на U-то – се намираха огромните стъклени врати на главния вход на библиотеката.

Вляво от себе си Суейн видя една стая, пълна с копирни машини. На вратата в дъното на стаята пишеше:

ИНТЕРНЕТ УСЛУГИ

Останалата част от етажа беше празна и тъмна, с изключение на сините лъчи улична светлина, които проникваха през огромните стъклени врати и прозорци на библиотеката.

Суейн издърпа Балтазар от асансьора и го завлече до парапета над приземния етаж. Тъкмо го подпираше там, когато останалите се присъединиха към тях.

– Какво ще правим с това? – тихо попита Хокинс и посочи отворения асансьор зад тях.

– Изгаси светлината – прошепна Суейн. – Ако не можеш да откриеш ключа, просто отвий флуоресцентната тръба. Освен това... – той сви рамене – не знам. Остави го отворен. Докато е тук, никой друг не може да го използва.

Хокинс тръгна към асансьора, а Селексин се доближи до Суейн, като внимателно оглеждаше тавана.

– Какво правиш? – попита Суейн.

Селексин въздъхна.

– Не всички същества в тази вселена вървят по пода, Суейн.

– Аха.

– Търся един боец, познат като рахнид. Неговият вид залага капани. Тези същества са огромни и с тънки крайници, но не са много силни. Обикновено се крият във високи пещери или хралупи и изчакват жертвата да дойде под тях. Тогава се спускат безшумно зад нея, обгръщат я с осемте си крайници и я удушават.

– Удушават я значи – рече Суейн и притеснено погледна потъналия в сенки таван. – Много хубаво.

– Татко? – прошепна Холи.

– Какво, мила?

– Страх ме е.

– И мен – тихо каза Суейн Холи го пипна по лявата буза.

– Какво ти е, татко?

Суейн погледна пръста ѝ. По него имаше кръв.

Опила бузата си. Имаше рана през цялата скула. Погледна яката на

ризата си и видя голямо кърваво петно.

Кога се бе случило? Не го беше усетил. Може би когато се биеше с Рийз или когато тя риташе бясно във въздуха. Суейн се намръщи. Губе-ха му се моменти. Не можеше да си спомни.

– Нищо ми няма – рече той.

Холи кимна към подпрения на железния парапет Балтазар.

– Ами той?

– Тъкмо мислех да проверя – отвърна Суейн и коленичи до кризие-ца. – Свети ми. – И ѝ подаде фенера на полица.

Холи насочи лъча към лицето на Балтазар.

Той присви очи от светлината. Суейн се наведе напред и каза:

– Не, не, не затваряй очи.

И задържа с ръка лявото око на Балтазар отворено. То беше кръв-я-сало и подпухнало от слюнката на Рийз.

– Светни по-отблизо...

Холи пристъпи напред и с приближаването на светлината Суейн видя как зеницата на Балтазар се разшири.

Дръпна се назад. Нещо не беше наред...

Огледа тялото на ранения. Всичко у него говореше, че е човек – крайниците, пръстите, чертите на лицето.

Дори имаше кафяви очи.

„Очите“ – помисли си Суейн.

В очите нещо не беше наред. В тяхната реакция към светлината.

Човешките очи се свиват при силна светлина. Разширяват се в тъм-ното или при слабо осветление, за да пропуснат възможно най-много светлина до ретината. Тези очи обаче при по-силна светлина се разширяваха.

Не бяха човешки очи.

Суейн се обърна към Селексин.

– Изглежда човек и се държи като човек. Но не е човек, нали?

Селексин кимна. Беше впечатлен.

– Да, не е. Макар че се доближава – всъщност той е възможно най-близо до човека. Но определено не е човек.

– Тогава какво е?

– Казах ти вече. Балтазар е кризиец. Майстор на ножа.

– Но защо изглежда като човек? – попита Суейн. – Шансовете на някоя извънземна форма на живот да се развие по подобие на човешката са сигурно едно на милион.

– Едно на милиард – поправи го Селексин. – И моля те, въздържай

се да употребяваш думата „извънземен“ така свободно. Звучи доста грубо. А и в сегашната ти ситуация извънземните са мнозинство.

– Извинявай.

– Но все пак – продължи Селексин – ти си прав. Балтазар не е човек, нито пък формата му. Той, а и още един участник, Белос, са аморфни. Могат да си променят формата.

– Да си променят формата ли?

– Да. Да си променят външната обвивка. Както вашият хамелеон променя цвета на кожата си, за да се слее с околността, така Балтазар и Белос могат да направят същото, само че те не сменят цвета си, а цялата външна обвивка. А и има смисъл. Когато се биеш в човешки лабиринт, логично е да приемеш човешки вид, защото всички врати, дръжки или потенциални оръжия ще са направени за човешката форма.

– Аха – рече Суейн и отново се зае с Балтазар.

Хокинс се върна от асансьора.

– Не беше много лесно – каза той, – но накрая успях да откача лампата...

Суейн беше отворил другото око на Балтазар и се вглеждаше в него.

– От... Какво? – попита той, без да се обръща.

Хокинс не отговори.

– Какво има? – попита Суейн и млъкна.

Хокинс гледаше втренчено файето под тях. Суейн проследи погледа му и възкликна:

– Божичко! – После бързо се обърна към Холи и каза: – Веднага го изгаси.

Фенерът угасна. Отново бяха обгърнати само от лунна светлина и Стивън Суейн се взря над перилата.

Мъжът беше висок и черен. Два остри рога стърчаха над главата му. Златният метал на гърдите му проблясваше на меката лунна светлина.

Беше застанал до една от стъклените витрини във файето, загледан втренчено в една от пътеките пред себе си, в нещо извън полезрението на Суейн.

Побиха го тръпки.

„Не гледа – помисли Суейн. – Дебне.“

Селексин се приближи до него.

– Това е Белос – прошепна той, без да сваля очи от рогатия мъж под тях. В гласа му звучеше страхопочитание, някакво благоговение, което не можеше да се сбърка. – Малонийският боец. Малонийците са най-смъртоносните ловци в галактиката. Събирачи на трофеи. Те са спечелили повече Президиъни от всеки друг вид. Дори провеждат вътрешен лов на шест кръга, за да определят кой от тях да се състезава в Президиъна.

Рогатият мъж – Белос – беше висок, широкоплещест, як като кана-ра и с изключение на златния нагръдник, изцяло облечен в черно. Внушителна фигура.

– Не забравяй, че е аморфен – рече Селексин. – Има логика да се въплътиш в човешка форма. А още повече в усъвършенствана човешка форма.

Суейн тъкмо се канеше да отговори, когато чу зад гърба си шепота на Хокинс:

– Господи, къде е Паркър?

Суейн се намръщи. Хокинс вече бе споменал нещо такова. Паркър беше партньорката му. Дежурна заедно с него за през нощта. Може би все още беше тук, някъде из...

– *Salve, moriturum es!*

Гласът прогърмя в залата. Суейн подскочи, в жилите му се разля ледена кръв.

„Видял ни е!“

– Поздрав, противнико. Пред теб стои Белос...

Суейн трескаво мислеше. Къде можеха да отидат?

Имаха възможност да избягат – все пак бяха цял етаж над него.

– ... правнук на Тром, победителя в Петия президиън. И както своя праядо и още двама малонийци преди него, Белос ще излезе от тази битка сам, непобеден от никого и ненадвиган от каранадона. Кой си ти, мой достоен и все пак злощастен съпернико?

Суейн преглътна с мъка. Пое дълбоко въздух и тъкмо щеше да се изправи и да отговори, когато чу някакъв странен тракащо-съскащ шум.

Идваше отдолу.

Някъде от залата.

Суейн се сви на пода. Белос не ги беше видял.

Предизвикателството му беше отправено към някой ДРУГ.

И тогава на сцената бавно се появи още един участник. Отляво. Тъмна, скелетна сянка пропъзля бавно между лавиците.

Промъкваше се предпазливо към Белос.

Каквото и да беше, беше голямо – поне два метра дълго, – но тънко, като насекомо, с дълги, ъглести крайници, наподобяващи краката на скакалец, с които се беше увесило на една от лавиците. Макар че Суейн не можеше да види лицето му добре, все пак успя да забележи, че зловещата му глава е частично закрыта от нещо метално, като маска. Движенията му бяха придружени от странен металически шум, подобен на дишане.

– Какво е това? – прошепна той.

– Това е конда – отвърна Селексин. – Много злобен войнствен вид от по-крайните райони; забележително развита инсектоидна форма и според тези, които залагат на Президиъна, много вероятен победител. Не сваляй очи от предните ѝ два крайника – върховете на ноктите на двата ѝ палеца секретират много силна отрова. Ако конда те нарани, а после пхне нокътя на палеца си в раната, ще умреш с писъци, повярвай ми. Единствената ѝ слабост е, че дробовете ѝ не могат да се справят с токсичността на вашата атмосфера, затова е с този дихателен апарат.

Кондата приближаваше към Белос – зловеща сянка, пълзяща бавно по лавиците.

Белос не помръдваше. Просто стоеше неподвижно до витрината.

Суейн изпита странно усещане, някаква воайорска тръпка – че гледа нещо, което никой друг няма да види. Нито пък ще иска да види.

Кондата предпазливо пълзеше към Белос, приближи го...

Изведнъж Белос вдигна ръка.

Кондата мигом спря.

Суейн се намръщи. „Защо спря?“

И изведнъж видя нещо друго.

Нещо между него и кондата.

Беше малко и черно – сянка, насложена върху тъмния фон – промъкваше се бързо и безшумно по върховете на лавиците, към кондата изотзад.

Изотзад!

Още едно такова същество идваше по лавиците от другата страна. Движенията му наподобяваха тези на котка. Заплашителни дори само с ловката си безшумност.

Селексин също ги видя и ахна:

– Хрътки!

Суейн се обърна към дребосъка. Селексин гледеше втренчено напред, пребледнял от страх и ококорен от ужас.

Суейн отново погледна към залата.

Още две от съществата – всяко приблизително с размерите на куче – пълзяха по лавиците и с лекота прескачаха от една на друга. Суейн видя катраненочерните им глави, дългите им, остри като игли зъби и яките крайници; видя и тънките им опашки да се мятат застрашително зад тях.

Селексин шепнеше:

– Не може да прави това! Не може!

Четири твари застанаха в широк кръг над пътеката, на която се намираще инсектоидният боец.

Кондата не беше мръднала и на сантиметър. Не ги беше забелязала.

Все още.

Белос смъкна ръка. И се обърна.

Кондата незабавно се размърда.

„Даже и не подозира... – помисли той и се хвана за парапета. – И представа си няма какво...“

Ужасяващи, пронизителни, неземни писъци огласиха залата. Лавиците от двете страни на пътеката се разтресоха – кондата бясно се мяташе, за да се освободи от неочакваните нападатели.

Лицето на Хокинс пребледня от ужас. Селексин беше сачисан. Суейн притисна Холи към гърдите си.

– Не гледай, мила!

Ужасните писъци продължаваха.

И тогава, съвсем ненадейно, отсамната лавица падна и Суейн изведнъж видя цялата грозна сцена – кондата лежеше на пътеката и надаваше неистови писъци, две от четирите хрътки бяха притиснали отровните ѝ крайници към пода, а другите две ръфаха стръвно лицето и корема ѝ. За секунди дихателната маска на кондата бе смъкната от главата ѝ и писъците на съществото се превърнаха в отчаяни хрипове.

А после хриповете спряха и тялото на кондата се отпусна безжизнено.

Но хрътките не спряха да я ръфат с дългите си остри зъби. Една отдра огромно парче плът, като опръска с кръв всичко наоколо, и победоносно го размята в устата си.

Суейн извърна глава наляво – беше чул друг шум.

Стъпки.

Бързи стъпки. Тихи, едва доловими, затихващи. Бягащи.

Една от хрътките също ги бе чула и вдигна глава от пиршеството. Скочи от тялото на кондата и се спусна по най-близката пътека към стълбището.

Суейн чу някакво изтрополяване, сякаш някой беше съборен на

земята.

Последва писък – отчаян, жалък вик – едва беше почнал и секна.

Суейн чу как Селексин се дави до него и разбра.

Беше водачът. Водачът на кондата. Не бе имал никакъв шанс.

Суейн отново погледна мъртвата конда и накачулилите я хрътки.

– Селексин.

Не последва отговор.

Селексин гледаше втрещено. Беше в шок.

– Селексин – прошепна Суейн и смушка дребосъка с лакът.

– Ка... какво?

– Бързо – рече Суейн грубо, за да изтръгне Селексин от унеса му. –

Разкажи ми за тези хрътки.

Селексин преглътна с мъка.

– Това са ловни животни. Белос е ловец. Използва ги за лов.

– Ей – рече Суейн, – съвземи се. Просто ми разкажи, става ли?

– Защо? Вече няма смисъл.

– Защо да няма смисъл?

– Суейн, аз ти се възхищавам. Досегашните ти усилия ми бяха дали някаква надежда, че ще оцелеем. Вече надминахте всяко човешко участие досега в Президиъна. Но сега... – Селексин говореше бързо, отчаяно – сега трябва да ти кажа, че току-що присъства на подписването на смъртната си присъда.

– Моля?

– Не можеш да спечелиш. Президиънтът е предрешен. Белос е нарушил правилата. Ако го разкрият, а това няма да стане, защото е твърде умен, ще го дисквалифицират: ще го убият. Но ако не го разкрият, ще победи. Никой не може да избяга на Белос, щом хрътките са с него. Те са най-ловното средство. Безпощадни и зловни. С хрътките Белос е непобедим.

Селексин поклати глава.

– Помниш ли за каранадона? – попита той и посочи зелената светлина на гривната на Суейн.

– Да. – Всъщност бе забравил за това, но не го сподели със Селексин.

– Само един ловец е успявал да убие каранадон. И знаеш ли кой е бил той?

– Ти ми кажи.

– Белос. Със своите хрътки.

– Чудесно.

Настъпи неловка тишина.

После Суейн каза:

– Добре тогава, а как ги е донесъл? Ако е попаднал тук по същия начин като мен, не би ли трябвало да се погрижите да не взима нищо със себе си?

– Така е, но той явно е намерил как... открил е начин, за който никой друг не се е сетил... да ги телепортира тук...

– Ей. – Хокинс докосна Суейн по рамото. – Той май прави нещо.

Белос се бе навел над кондата и правеше нещо, което Суейн не можеше да види. Когато се изправи, държеше в ръцете си дихателната й маска. Трофей.

Закачи маската за една гайка на колана си, после изрева рязка команда на трите хрътки, които все още ръфаха трупа на кондата. Те незабавно скочиха от тялото на мъртвия боец и застанаха зад Белос. В същия миг четвъртата хрътка се върна откъм стълбището с окървавени бели парцали по устата и ноктите.

Белос отиде до една П-образна банка в средата на залата. Суейн успя да прочете надписа, закачен на стената зад нея:

ИНФОРМАЦИЯ

Чуваше зад себе си учестеното дишане на Хокинс.

Белос се наведе зад гишетото, взе нещо в огромната си черна ръка и го отнесе до тялото на кондата.

Суейн веднага позна какво е. Беше малко, бяло и отпуснато. Неговият собствен водач.

Белос бързо каза нещо и хрътките веднага се скриха зад гишетото. После просна безжизненото тяло на водача си на рамото си, насочи го към мъртвия боец и каза високо:

– Инициализиране!

Малка сфера ярка бяла светлина мигом се появи над главата на мъртвия водач и озари обширното пространство на залата. Суейн инстинктивно се наведе още по-ниско зад перилата. Бялата сфера сия около пет секунди, след което внезапно изчезна и залата отново потъна в мрак.

Селексин се обърна към Суейн и каза тържествено:

– Току-що потвърди своето първо убийство.

– Мисля, че е време да се махаме оттук – каза Суейн.

– И аз така смятам – съгласи се Хокинс.

Суейн вдигна Балтазар и го подпря на рамото си.

– Холи – прошепна той, – бързо, миличка, към асансьора.

– Добре.

После Суейн се обърна към Хокинс.

– Ще се върнем в асансьора и пак ще го спрем между етажите. Засега това се оказа най-безопасното място.

– Мен ме устройва – рече Хокинс.

Суейн повлече Балтазар, Холи вървеше до него, а Хокинс, Селексин и другият водач пред тях. Всички се отправиха към отворения, тъмен асансьор.

И изведнъж вратите на асансьора започнаха да се затварят.

Хокинс се спусна към тях, но те се затвориха тъкмо когато ги стигна.

– По дяволите! – изруга той.

Суейн погледна панела с номерата на етажите над вратите. Светещата цифра се премести от „1“ на „П“ и после на „ПН-1“

– Асансьорът... – прошепна той.

– Господи! – възкликна Хокинс. – Разбрали са как се ползва проклетият асансьор!

– Те са интелигентни – обади се Селексин.

– Те са животни, за бога – прекъсна го Хокинс малко по-високо от разумното.

– Извънземни, да. Животни, не – прошепна Селексин. – Бих казал, че да се разгадае измишльотина като вашия асансьор е проява на забележителен интелект.

Хокинс се канеше да отговори с подобаваща забележка, но Суейн се намеси:

– Добре, стига. Няма значение. Ще намерим друго място да се...

– Ей, татко, много си глупав – каза Холи и посегна към бутона на асансьора. – Ей сега ще си го извикаме.

– Не! – Суейн се хвърли да я спре, но беше твърде късно.

Холи натисна бутона.

Суейн затвори очи и сведе глава. Кръглият бутон светеше ярко в тъмнината на първия етаж.

Не вярваше на очите си. Сега който и да ползваше асансьора, не трябваше дори да гадае къде се намират. Нито пък да знае как се ползва той. Защото след като Холи бе натиснала бутона, асансьорът автоматично щеше да спре на първия етаж с пътника си.

– Какво стана? – попита Холи. – Нещо лошо ли направих?

Суейн въздъхна.

– Не, скъпа.

После даде Балтазар на Хокинс и отиде до края на балкона над фойето.

Белос все още бе при информационното гише и не подозираше за присъствието им.

„Това поне е добре“ – помисли си Суейн и тръгна към асансьора с натежала от мисли глава. Но въпреки това трябваше да се махнат. Нещо щеше да пристигне с асансьора и той не искаше да са тук, когато това се случи.

Вдигна поглед към асансьора.

Холи го гледаше втрещено.

Селексин и другият водач стояха като истукани, със зяпнали уста.

Хокинс също само стоеше, държеше Балтазар и го гледаше втрещено.

Но всъщност Балтазар беше този, който привлече вниманието му.

Високият брадат мъж бе повесил лявата си ръка през рамото на Хокинс за опора. А дясната бе вдигната високо и между пръстите му проблясваше зловещо сребърно острие.

Заел позиция.

Готов.

Суейн не знаеше какво да направи. Какво ставаше? Балтазар се канеше да хвърли към него нож, а останалите стояха безучастни...

Балтазар хвърли ножа.

Суейн зачака удара. Зачака да се хване за гърдите и да почувства парещата болка, когато острието се заби в сърцето му...

Ножът профуча във въздуха с шеметна скорост.

Точно покрай него.

Суейн чу тупване – ужасният нож се заби в парапета зад гърба му. В железния парпет!

И тогава чу писъка.

Пронизителен вой на пълна агония.

Суейн се обърна и видя, че ножът на Балтазар е приковал за парапета предния ляв крак на една от хрътките. Бе хвърлен с такава сила, че се беше забил няколко сантиметра в желязото. Беше улучил хрътката в мига, когато се бе опитвала да се прехвърли през парапета – точно зад гърба на Суейн.

Хрътката продължаваше да вие и за момент Суейн успя да види чертите ѝ отблизо. Четири яки черни крайника, всичките завършващи с дълги, остри като камии нокти; дълга черна опашка; и най-странното от

всичко – главата. Главата на това подобно на куче животно сякаш бе само от две гигантски челюсти. Имаше някъде и очи, но Суейн виждаше единствено острите оголени зъби и масивните челюсти.

А над хрътката за части от секундата успя да зърне застаналия до информационното гише Белос.

Гледаше право в него.

И се усмихваше.

Беше знаел че са тук...

Суейн се обърна и залитайки се отдалечи от парапета. Хрътката яростно дърпаше прикования си крак. Стори му се, че ножът е единственото, което я държи права.

Във въздуха извистя още един нож и се заби в крака на хрътката малко над прикованата лапа, като пререза костта.

Хрътката с писък полетя надолу, а на парапета остана кокалестата ѝ петопръста лапа, прикована от първия нож.

– Бързо! Насам! – извика Хокинс на Суейн.

Всички хукнаха към копирната стая отдясно. Суейн хукна след тях и когато стигна до вратата, хвърли поглед през рамо – една от останалите хрътки се катереше през парапета.

Суейн затвори вратата и огледа копирната стая.

Хокинс, който беше начело на групата с Балтазар, отваряше вратата в другия ѝ край, тази с надпис: „ИНТЕРНЕТ УСЛУГИ“. С изключение на тази врата двете стаи бяха разделени от солидна бетонна стена. Суейн бързо последва Холи и останалите, които влизаха през вратата след Хокинс.

Спря за миг на прага. Беше стъпил върху прашна, написана на ръка бележка, която сигурно бе паднала от вратата преди време. Тя гласеше:

ГРАДСКА БИБЛИОТЕКА НА НЮ ЙОРК
ИНТЕРНЕТ/ОНЛАЙН УСЛУГИ
ЗАТВОРЕНО ПОРАДИ РЕМОНТ
ИЗВИНЕТЕ ЗА НЕУДОБСТВОТО

– Не знам дали това е умно – рече той, влезе вътре и затвори и заключи вратата.

Изведнъж някъде зад него се чу силен удар и Суейн се обърна. Надникна през малкия правоъгълен прозорец на вратата – и видя, че

хрътките блъскат по външната врата на копирната стая.

Огледа Интернет-залата.

– Не можах да измисля друго – рече Хокинс и пусна изтощения Балтазар на земята.

Залата – относително нова придобивка на старата сграда – не беше нищо повече от една огромна празна стая, в която от небоядисания таван висяха кабели, а по стените имаше открити контакти. Нямаше компютри. Нито модеми. Дори ключът за осветлението до вратата беше просто метална розетка със стърчащи от нея жици. Стаята беше ъглова, с прозорци на двете страни, но без други врати.

Бяха влезли през единственият вход.

И сега бяха в капан.

„Разкошно“ – помисли си Суейн.

Блъскането отвън продължаваше. Той отново погледна през прозорчето. Вратата на копирната стая на всеки няколко секунди се разтри-саше от ударите на хрътките.

Хокинс и Холи стояха до прозорците и безпомощно се взираха в парка отвън.

Суейн внимателно дръпна Холи назад, посочи сините искри по рамката на прозореца и каза:

– Не се приближавай много.

– Хм, извинявайте, но мисля, че имаме по-належащи проблеми от прозорците – каза припряно Селексин.

Блъскането на хрътките по външната врата продължаваше.

– Така е – съгласи се Суейн. Очите му шареха из стаята в търсене на нещо, което може да влезе в употреба. Каквото и да е. Но нямаше нищо. Абсолютно нищо. Стаята беше съвсем празна.

И тогава с внезапен силен трясък външната врата на копирната стая се откачи от пантите.

– Влязоха – рече Хокинс, втурна се към вратата и погледна през прозорчето.

– Господи! – прошепна Суейн.

След миг първата хрътка удари вратата. Тя се разтресе и Хокинс отстъпи.

– Дръпни се! – рече Суейн. – Ще скочи през прозореца!

Навсякъде се разхвърчаха стъкла. Хрътката увисна на счупения прозорец – опитваше се да се промуши вътре и махаше с лапи.

Останалите хрътки продължаваха да блъскат вратата.

– Какво ще правим? – изкрещя Хокинс. – Вратата няма да издържи

дълго.

– Знам! – Суейн се опитваше да мисли.

Хрътките продължаваха да блъскаят вратата. Пантите зловещо скърцаха. Хрътката, висяща на счупения прозорец, се опитваше да се промуши, но отворът беше прекалено малък. Тя неистово съскаше и се зъбеше.

– Всички в ъгъла – викна Суейн и посочи. – Искам да...

Млъкна. Заслуша се в тихия дъждец, който ромолеше по прозорците. Нещо се беше променило. Нещо, което почти не бе забелязал. Заслуша се в тишината.

Тишината.

Това беше.

Блъскането бе спряло.

Какво ли правеха?

Погледна вратата.

Бавно, едва доловимо, топката започна да се върти.

Хокинс също го видя и ахна.

Суейн се хвърли към вратата.

Твърде късно.

Топката продължаваше да се върти и...

... щрак!

Нищо. Суейн си отдъхна.

Топката отново се завъртя. И отново щракна.

Завъртане. Щракване.

„Опитват да отключат“⁶⁶ – помисли си той ужасен.

И в този момент, докато Суейн гледаше топката на вратата, една дълга черна лапа бавно и безшумно се промуши през счупения прозорец.

Кокалестият черен крайник пропъзля надолу, като бавно извиваше остриите си като бръснач нокти. Смъртоносната черна лапа се промъкваше надолу и вдясно и Суейн разбра намеренията на хрътката.

Бързо погледна към Балтазар да види дали брадатият мъж ще може да хвърли още един нож, но Балтазар беше напълно изтощен и седеше на пода с клюмнала глава. Суейн огледа ножовете на ремъка му и се замисли дали пък да не използва някой от тях, но после реши, че не е добра идея да се приближава твърде много до зловещата лапа.

– Бързо – обърна се той към Хокинс. – Белезниците.

Озадачен, Хокинс сви от колана си чифт белезници и Суейн ги грабна.

Черната лапа бавно се промъкваше надолу, все по-близо до топката.

– Опитва се да отключи вратата! – ахна Хокинс поразен. Завъртеше ли топката от вътрешната страна, вратата незабавно щеше да се отвори...

Суейн посегна към вратата и опита да отвори белезниците. Но те не се отваряха.

Топката отново изсрака и Суейн подскочи в очакване вратата да се отвори.

Но тя остана затворена.

Щракването бе дошло от външната страна. Една от хрътките навън се опитваше отново да завърти топката. Вратата все още бе заключена. Но ноктестата лапа от вътрешната страна продължаваше да напредва към топката.

– Заключени са! Белезниците са заключени! – извика Суейн невярващо.

– Мамка му, разбира се! – Хокинс извади от джоба си връзка ключове. – Този. Най-малкият.

Суейн взе ключовете с треперещи ръце и се опита да вкара най-малкия в белезниците.

– Побързай! – рече Селексин.

Лапата вече беше на топката. Опипваше я.

Ръцете на Суейн трепереха толкова силно, че ключът се изплъзна от ключалката на белезниците.

– Бързо! – извика Селексин.

Суейн отново пхна ключа и го завъртя. Белезниците се отвориха.

– Готово! – рече той, мина през стаята и се сви под топката.

Черната лапа я опипваше в опит да я хване.

Суейн се протегна към ключа за осветлението до вратата. Жиците му стърчаха от здрава метална розетка. Суейн закопча едната халка през луфт в розетката.

Черната лапа бавно започна да върти топката.

Суейн мушна втората халка зад лапата около най-тънката част на валчестата топка.

После здраво стисна халката – точно в мига, когато лапата завъртя топката напълно. Чу се силно щракване и вратата се отключи. Отвън я блъснаха и тя се открегна два-три сантиметра.

Но белезниците се обтегнаха и я задържаха.

Отворът бе петнайсет сантиметра. Една от хрътките злобно замахна

към Суейн през тясната пролука между вратата и касата и той се дръпна.

Хрътките ръмжаха, драскаха по касата и се хвърляха върху вратата.

Но беззниците държаха.

Пролуката между вратата и касата бе твърде тясна.

Хрътките не можеха да влязат.

– Браво – рече Хокинс.

Суейн не беше впечатлен.

– И да не могат да я отворят – каза той, – скоро ще я разбият. Трябва да се махнем от тази стая.

Хрътките продължаваха да блъскат по вратата.

Суейн се обърна и видя Холи да стои до един от прозорците. Беше се навела над перваза, сякаш нещо я болеше.

– Холи? Какво ти е? – Той забърза към нея.

– Нищо... – отвърна тя разсеяно.

Блъскането продължаваше. Ръмженето на хрътките изпълваше стаята.

– Какво правиш? – бързо попита той.

– Играя си с тока.

Суейн надникна над рамото ѝ. Холи държеше телефонната слушалка на пет сантиметра от перваза на прозореца. Когато я приближеше, сините електрически езичета сякаш бягаха от нея и образуваха широка окръжност. Бягаха от телефона!

Суейн съвсем бе забравил за телефонната слушалка и се намръщи като видя какво става. Не можеше да си обясни защо електричеството ще се отдръпва от нея. В края на краищата телефонът дори не работеше...

Блъскането и ръмженето на хрътките продължаваше.

Вратата все още се държеше.

– Я ми я дай! – рече Суейн и Холи му подаде слушалката. Той отново погледна към вратата.

И изведнъж блъскането и ръмженето спряха.

Тишина.

А после Суейн чу хрътките да се изнизват през копирната стая.

– Какво става? – попита Хокинс.

– Не знам. – Суейн отиде да погледне през прозорчето.

– Тук ли са? – попита Селексин.

– Не ги виждам – отвърна Суейн. – Защо избягаха?

Виждаше широко отворената врата на копирната стая. Зад нея, в

полумрака, се виждаха вратите на асансьорите.

И тогава видя защо хрътките ги бяха зарязали толкова внезапно.

С тихо звънване вратите на единия асансьор бавно започнаха да се отварят.

„Каква дълга нощ“ – помисли си Боб Чарлтън, докато влизаше в сградата на 14-о полицейско управление.

Беше идвал тук и преди, но този път в главното фоайе бе доста по-спокойно – имаше само осемдесетина души. Той отиде до бюрото на дежурния и каза:

– Аз съм Боб Чарлтън. Имам среща с капитан Диксън.

– Господин Чарлтън? Аз съм Хенри Диксън – рече Диксън и протегна ръка, когато Чарлтън влезе в относително тихия офис. – Нийл Питърс ми съобщи, че ще дойдете. Какво мога да направя за вас?

– Имам проблем в града и ми казаха, че можете да ми помогнете.

– Аха...

Чарлтън продължи:

– През последните двадесет и четири часа сме загубили главна верига в един от южно-централните квадранти. Лейтенант Питърс каза, че днес сте заловили един човек в този район.

– Къде се намира квадрантът? – попита Диксън.

– Между 14-а улица и „Деланси“ по оста север-юг.

Диксън погледна картата, закачена на стената.

– Да, точно така. Заловихме един в този район. Тази сутрин. Но едва ли ще ви е от голяма полза. Заловихме го в старата градска библиотека.

– Какво е правел там?

– Дребен компютърен крадец. Но този нещастник май се е натъкнал на нещо по-голямо.

– Какво имате предвид?

– Открихме го облят в кръв.

Чарлтън примигна.

– Само че не неговата кръв. А на пазача.

– О, господи!

– Точно така.

– Как е влязъл в библиотеката?

– Още не знаем. Оставил съм двама полицаи там да пазят през

нощта за всеки случай. Както виждате, тук сме доста заети. Експертите ще отидат утре да определят откъде е влязъл.

– Този крадец още ли е тук? – попита Чарлтън.

– Да. Заключен е на долния етаж.

– Мога ли да говоря с него?

Диксън сви рамене.

– Разбира се. Но не възлагайте големи надежди. Говори абсолютно несвързано.

– Добре, но все пак бих искал да опитам. Подстанциите на някои от тези стари сгради са на доста странни места. Може да е потрошил нещо, докато е влизал. Ако не възразявате, разбира се.

– Не, няма проблем.

И двамата станаха и тръгнаха към вратата. Диксън спря.

– А, още нещо, господин Чарлтън. Гледката не е приятна.

Когато видя чернокожия мъж в малката килия, Чарлтън потрепери.

Очевидно не бяха успели да изчистят всичката кръв от лицето му. Може би и те се бяха погнусили. Каквато и да беше причината, не си бяха свършили работата. По лицето на Майк Фрейзър все още имаше широки вертикални ленти засъхнала кръв като някаква странна бойна украса.

Той седеше в дъното на килията, гледаше втрънено бетонната стена пред себе си и бързо си говореше нещо, като непрекъснато жестикулираше към някакъв невидим събеседник.

– Ето го – каза Диксън.

– Господи!

– Откакто го доведохме, не е спрял да говори на стената. А и кръвта по лицето му засъхна. Ще трябва по-късно сам да я измие – когато се освести достатъчно, за да вземе душ.

– Казахте, че се казва Фрейзър...

– Да. Майкъл Томас Фрейзър.

Чарлтън пристъпи напред и приятелски каза:

– Майкъл?

Не последва отговор. Фрейзър продължаваше да говори на стената.

– Майкъл? Чуваш ли ме?

Отново никакъв отговор.

Чарлтън погледна Диксън.

– Не сте разбрали как е влязъл в библиотеката, така ли?

– Както казах, експертите ще посетят мястото утре.

– Да...

– Няма да изкопните нищо от него. Цял ден не е продумал на никого. Може би дори не ви чува.

– Хм... – замислено рече Чарлтън. – Нещастникът...

– Чува гласа ти – прошепна Майк Фрейзър в ухото на Боб Чарлтън. Чарлтън отскочи от килията.

Фрейзър беше досами решетката, само на сантиметри от главата му. Дори не беше видял кога е дошъл.

Фрейзър продължаваше да шепне настойчиво:

– *Каквото и да е това, то чува гласа ти! И ако продължаваш да говориш...*

Чернокожият мъж притискаше лице към решетките и се опитваше да се добере възможно най-близо до Чарлтън. Вертикалните кървави черти по лицето му му придаваха зловещо изражение.

– *Каквото и да е това, то чува гласа ти! И ако продължаваш да говориш!* – изсъска Фрейзър налудничаво. После изстена.

– *И ако продължаваш да говориш! Да говориш! Да говориш!* – Фрейзър гледаше към тавана, към някакво въображаемо същество, което се извисяваше над него, после вдигна ръце да се защити от невидимия нападател. – *О, господи! Тук е! Преследва ме! Тук е! О, боже, помощ! Спасете ме!*

И неистово затресе решетките на килията. Накрая се отпусна на пода с ръце, повесени през решетките. После бавно вдигна поглед към Чарлтън и изхриптя:

– Не ходете там.

– Защо? Какво има там?

По маската от засъхнала кръв се плъзна лукава, зла усмивка:

– Щом искате да отидете, вървете. Но няма да се върнете жив.

– Той е луд. Превъртял е – каза Диксън, докато вървяха към главния вход на управлението.

– Смятате ли, че е убил пазача?

– Този ли? Не. Но може би се е натъкнал на тези, които са го направили.

– И смятате, че те са го ошавили? Изплашили са го до смърт, като са го омазали с кръвта на пазача?

– Нещо такава.

Чарлтън поглади брадичката си.

– Не знам. Май ще е по-добре да проверя връзките ни с тази библиотека. Заслужава си да опитам. Може пък който е пипнал Майкъл Фрейзър да е решил да свие и свързващия ни кабел. А ако е така, напълно е възможно да се е сринала и цялата главна верига.

Стигнаха до вратите.

– Капитане – каза Чарлтън, когато си стиснаха ръцете – благодарая за помощта и времето, което ми отделихте. Беше... интересно, меко казано.

Стивън Суейн надничаше през пролуката на прикованата с белезници врата на стаята за Интернет услуги в градската библиотека на Ню Йорк.

Вратите на тъмния асансьор бяха отворени, но нищо не се случваше.

Асансьорът просто зееше.

Отворен и тих.

Хрътките също не се виждаха. Сигурно бяха някъде на балкона. И дебнеха...

Суейн напрегнато гледаше в очакване нещо да излезе от асансьора.

– Може пък да е празен – прошепна Хокинс.

– Може – отвърна Суейн. – Може онзи, който е натиснал бутона, да не е успял да влезе.

– Шшшт – изсъска Селексин. – Нещо излиза.

– Оо! – възкликна Хокинс.

– О, боже! – изръмжа Суейн. – Този никога ли не се отказва?

Първо се показа опашката, насочена напред, потрепваща на около метър над земята. Суейн забеляза леката чупка в края ѝ, на няколко сантиметра от върха, където беше счупил костта. После се появиха антените и накрая муцуната, която предпазливо изпълзя от кабината.

– Не е „този“ – рече Селексин, – а „тази“. Казах ти и преди, Рийз е женска.

– Как е разбрала как се ползва асансьорът? – попита Хокинс, докато наблюдаваха как Рийз свежда муцуна и души пода.

– Мисля – каза Селексин, – че е подушила миризмата на Суейн по някой от бутоните...

Изведнъж Рийз вдигна муцуна и обърна глава право към тях. Суейн

и Хокинс мигом клекнаха зад вратата. Селексин не помръдна.

– Какво правите? Тя не може да ви види – прошепна той. – Може само да ви подуши. Като се скриете зад вратата няма да премахнете миризмата. Освен това – добави той мрачно – тя сигурно вече знае, че сме тук.

Суейн и Хокинс заеха предишните си места до вратата.

– Защо тогава не идва към нас? – попита Хокинс.

Селексин въздъхна:

– Да ви кажа право, чудя се защо въобще си губя времето да ви обяснявам. Смятам, че причината, поради която Рийз не идва към нас, е съвсем ясна.

– И каква е тя? – поиска да узнае Хокинс.

– Подушила е нещо друго – отвърна Селексин. – Някое друго същество, което, смея да предположа, я притеснява много повече от вас.

– Хрътките – каза Суейн, без да сваля очи от Рийз. Тя стоеше неподвижно на входа на асансьора.

– Точно така. И понеже те бяха там преди съвсем малко, миризмата им сигурно е много силна – каза Селексин. – Затова с положителност мога да твърдя, че в момента Рийз е много притеснена.

В продължение на една безкрайна минута наблюдаваха Рийз мълчаливо. Огромното ѝ тяло не помръдна и сантиметър. Опашката ѝ бе вдигната високо, стегната, готова за удар.

– Е, какво ще правим сега? – попита Хокинс.

Суейн се намръщи, после каза:

– Ще се махнем оттук.

– Какво? – възкликнаха Селексин и Хокинс едновременно.

Суейн вече беше посегнал към белезниците и ги отключваше.

– Първо, не можем да останем тук – каза той. – Рано или късно все някой от онези песове ще разбие вратата. А когато това се случи, ще сме в капан. Предлагам да сме готови да бягаме при първа възможност.

– При първа възможност ли? – рече Селексин. – Доста неточен план, ако позволиш да отбележа.

Суейн пхна белезниците в джоба си и сви рамене.

– Да кажем, че просто имам усещането, че много скоро ще ни се удаде такава възможност. И когато това стане, искам всички да сме готови да хукнем презглава.

След няколко минути Суейн бе нарамил Балтазар, а Хокинс държеше Холи за ръка. Вратата беше отворена цели шестдесет сантиметра.

Рийз стоеше застинала пред асансьора, видимо напрегната, нащрек. Зачакаха.

Рийз не помръдваше.

Измина още една минута.

– Чуйте ме всички – прошепна Суейн. – Когато кажа „Тръгвайте“, тичате право към стълбището. Стигате и хуквате нагоре. Като стигнем третия етаж, аз ще водя. Ясно ли е?

Те кимнаха.

– Добре.

Измина още една минута.

– Изглежда, май нищо няма да се случи – мрачно рече Селексин.

– Той е прав – каза Хокинс. – Може би е по-добре пак да сложим белезниците на вратата...

– Не още – отвърна Суейн: внимателно наблюдаваше Рийз. – Те са някъде тук и тя го знае... Ето!

Изведнъж Рийз се извърна надясно – нещо бе привлякло вниманието ѝ.

Суейн здраво хвана Балтазар и каза:

– Готови... Това е шансът ни.

После бавно отвори вратата и влезе в копирната зала. Останалите го последваха.

Рийз продължаваше да гледа в другата посока.

Суейн хвана вратата – не откъсваше очи от Рийз и се молеше тя да не се обърне и да ги нападне.

Отвори вратата по-широко и пристъпи през прага.

Стълбището се виждаше вляво. Рийз и асансьорите бяха на седем метра вдясно. Отвъд Рийз беше огромното празно пространство, което се спускаше до входната зала под тях. Той реши, че ако леко се промъкне покрай вратата и тихо стигне до...

Изведнъж Рийз се обърна.

Сърцето на Суейн спря. Почувства се като крадец, хванат на местопрестъплението. Напълно уязвим.

Замръзна на място.

Но Рийз не спря да го погледне.

А продължи да се върти, докато не описа пълен кръг.

Суейн отново задиша. Не разбираше какво става, докато не осъзна, че бързото въртене на Рийз не е заплашително движение, а

отбранително.

Тя беше изплашена, възбудена и отчаяно търсеше – не, по-скоро душеше, във всички посоки.

„Заобиколена е – помисли си Суейн. – Знае, че сме тук, но е решила, че не си заслужава да се тревожи заради нас. Има нещо друго, нещо по-опасно...“

Нямаше време за губене.

Това беше техният шанс.

Суейн се обърна към останалите и прошепна:

– Хайде. Тръгваме.

После мина с Балтазар през вратата, без да сваля очи от Рийз. Останалите се шмугнаха покрай него и хукнаха към стълбището. Суейн закуцуква с все сили натам – едва успяваше да влачи тежкия Балтазар. Почти бе стигнал до стълбището, когато атаката върху Рийз започна.

Хрътка.

Със злобен писък тя се хвърли от парапета с разперени нокти и широко отворени челюсти.

Суейн помъкна Балтазар по стълбището, като същевременно се опитваше и да следи какво става зад гърба му. Последното, което видя, беше как Рийз, надавайки диви писъци, върти лудо опашка, за да се защити от хрътките, които я нападаха от всички страни.

Суейн бързаше нагоре по стъпалата и едва влачеше Балтазар.

Останалите го чакаха при огнеупорната врата, маркирана „3“. Когато стигна до тях, Суейн даде Балтазар на Хокинс.

– Защо спираме тук? – попита младият полицаи. – Не е ли по-добре да продължим нагоре?

– Не можем – отвърна Суейн. – Вратата към покрива е електризирана.

– Татко, какво ще правим?

Суейн леко открехна вратата.

– Ще погърсим място да се скрием, скъпа.

– Татко, къде са чудовищата?

– Не знам. Надявам се да не са тук.

– Татко...

– Шшт. Стой мирна – каза Суейн и се огледа.

Да. Беше уцелил мястото.

Пред погледа му се простираха многобройните чинове на

читалнята, които създаваха висок до кръста лабиринт. Беше тъмно, само меката синкава светлина на града се процеждаше през прозорците.

Суейн бавно се наведе да погледне под чиновете. Погледът му стигна до края на стаята. На пода нямаше никакви крака – или на каквото там ходеха тези твари.

Читалнята беше празна.

Подаде глава през вратата.

– Хайде, всички. Бързо вътре.

Те влязоха. Суейн хвана Холи за ръка и я поведе през лабиринта.

– Татко, не ми харесва тук.

Суейн оглеждаше стаята.

– На мен също – отвърна той малко разсеяно.

– Татко?

– Какво, скъпа?

– Татко, можем ли да си тръгваме вече...

Суейн посочи един ъгъл на стаята близо до прозорците.

– Ето го! – И задържа Холи по-силно.

Хокинс вървеше зад него.

– Какво е това? – попита той. Единственото, което можа да види, бе надпис на стената:

МОЛЯ, ТИШИНА
ТАЗИ СТАЯ Е САМО ЗА ИНДИВИДУАЛНО ЧЕТЕНЕ
НЕ СЕ РАЗРЕШАВА ЛИЧЕН БАГАЖ

– До надписа – рече Суейн.

До надписа на стената Хокинс видя голяма сива врата. Приличаше на сервизна.

Суейн хвана топката. Завъртя се леко. Беше отключена.

Вратата бавно се отвори с характерния звук от хидравлична система. Суейн не се изненада. Всички по-големи врати в болницата имаха хидравлични системи, за да могат хората да ги отварят, толкова бяха тежки.

Посегна към ключа за осветлението, но после се отказа. Светлината щеше да ги издаде.

Огледа стаята. Студени сиви бетонни стени, сервизна количка, натоварена с кофи и бърсалки, лавици, пълни с бутилки почистващи препарати.

Слаба бяла светлина от уличните лампи се процеждаше през двата

прозореца, разположени високо на лявата стена. Точно срещу вратата, разделяйки стаята на две, имаше метална решетка с ръждясала желязна вратичка по средата. Зад решетката имаше още лавици с препарати и някакви неща, покрити с брезент.

Суейн затвори вратата. Отново се чу тихият хидравличен звук.

Холи седна далеч от вратата, с гръб опрян на решетката. Хокинс сложи Балтазар на пода под прозорците, огледа се и каза:

– Тук ще сме в безопасност.

– За известно време – рече Суейн.

– Колко дълго мислиш да останем тук? – попита Селексин.

– Колкото можем – отвърна Суейн.

– Ура – каза Хокинс иронично.

– А колко дълго е това? – отново Селексин.

– Не знам. Може би дори до края. В момента не съм сигурен.

– Не бива да забравяш – рече Селексин, – че отвън все ще има някой. Дори и всички участници да са мъртви, ще трябва да се изправиш срещу каранадона.

– Няма да се изправам срещу никого – рязко отвърна Суейн.

– Какво означава това?

– Означава, че не съм тук, за да се бия. Означава, че не съм тук, за да спечелвам тъпия ви турнир. Означава, че в момента единственото, което ме интересува, е да измъкна дъщеря си и всички нас живи оттук.

– Но за да го направиш, трябва да спечелиш – каза Селексин ядосано.

Суейн сурово погледна дребосъка, после каза:

– Не съм толкова сигурен.

– Какво каза? – попита Селексин. Разговорът се превръщаше в спор.

– Казах, че не съм толкова сигурен.

– Вярваш, че можеш да се измъкнеш от лабиринта? – попита Селексин предизвикателно.

Суейн не отговори. Погледна Холи – беше се опряла на решетката и смучеше палеца си.

– Сериозно ли мислиш, че можеш да се измъкнеш от лабиринта? – попита Селексин.

Суейн пак не отговори.

Хокинс му прошепна:

– Смяташ, че можем да се измъкнем?

Суейн погледна прозорците до тавана, помисли и каза:

– Да.

– Невъзможно – обади се водачът на Балтазар. – Абсолютно невъзможно.

– Ти не се меси – тросна му се Селексин.

Суейн погледна Селексин. Дребосъкът се бе възмушавал преди, дори беше изпадал в отчаяние, но никога досега не се беше ядосвал така явно.

Водачът на Балтазар веднага отстъпи. Селексин се обърна към Суейн и попита:

– Как?

– Как ли?

– Да. Как предлагаш да се измъкнем?

– Ти искаш да се измъкнеш? – Суейн не вярваше на ушите си. След лекцията, която бе чул за величието на Президиъна и честта да участваш в него, сега му бе трудно да повярва, че Селексин ще иска да се измъкне.

– Всъщност да.

Водачът на Балтазар отново ги прекъсна:

– Искаш значи, така ли? Извинявай, че ти припомням неприятния факт, Селексин, но не можеш.

Селексин не отвърна.

Водачът на Балтазар продължи:

– Селексин, Президиънът започна. Той не може и няма да бъде спрян, докато не се излъчи победител. Това е единственият достоен начин.

– Мисля, че не можем да говорим за каквото и да било достойнство, след като приятелчето ви Белос е довел копоите си – рече Суейн.

– Съгласен съм – каза Селексин; гледаше кръвнишки водача на Балтазар. – Белос наруши правилата. А с хрътките той не може и няма да бъде спрян. Трябва да се махнем оттук.

– И да направим какво? – усмихна се злъчно другият водач. – Да използваме свидетелските си телепорти, за да повикаме помощ? Те предават само образ, Селексин, не звук.

– Каквото и да е – отвърна Селексин. – Ако двама от бойците са напуснали лабиринта и са инициализирали свидетелските си телепорти, и махат към камерите, контролиращите Президиъна вероятно ще разберат, че нещо не е наред.

Другият водач втренчено погледна Селексин.

– Не мисля, че нашите двама бойци ще изкарат дълго извън

лабиринта – рече той ехидно.

– Защо?

– Въщност – усмихна се другият водач – бих казал, че ще изкарат точно петнадесет минути.

– О – намръщи се Селексин. – Да.

Суейн бе объркан. Сякаш Селексин и водачът на Балтазар говореха на друг език.

– Какво означава това? – попита той Селексин.

Селексин тъжно отговори:

– Забрави ли какво ти казах за гривната?

Суейн погледна тежката сива гривна на ръката си. Съвсем я беше забравил.

Зеленият индикатор светеше, а дисплеят показваше:

ИНИЦИАЛИЗАЦИЯ – 6

„Шест ли?“ – помисли си Суейн. Спомни си боеца на приземния етаж – кондата, която бе убита от хрътките. Гривната, както изглежда, сега броеше надолу. И изваждаше по едно число за всеки елиминиран участник. Докато не останеше само един.

А останеше ли само един, идваше часът на каранадона, за който Селексин непрекъснато повтаряше. Каквото и да беше това.

– Забрави ли? – попита отново Селексин.

– Не съм.

– Ако гривната отчете, че е извън електрическото поле на лабиринта, автоматично ще се включи за детонация.

Суейн се намръщи. Изведнъж всичко си дойде на мястото.

– И имам петнадесет минути да се върна?

– Точно така – вметна водачът на Балтазар.

Никой не проговори. Цяла минута цареше пълна тишина. После някой си пое дълбоко дъх.

– Така че дори ако се измъкнеш от лабиринта, пак ще си мъртъв – каза водачът на Балтазар.

Суейн го погледна и изсумтя:

– Благодаря за информацията.

– Знаеш ли, много ни помагаш – обърна се Хокинс към дребосъка.

– Поне реално преценявам ситуацията, в която съм.

– И не ти пука за живота на останалите – рече Хокинс.

– На твоето място бих се притеснявал повече за собствения си живот.

– Но не си на мое място, затова...

– Добре, добре, стига вече – намеси се Суейн. – Успокойте се. Трябва да намерим изход от това положение, а не да се караме. – Обърна се към Селексин. – Има ли някакъв начин да свалим това нещо от ръката ми?

Селексин поклати глава.

– Не. Не се маха... освен ако... – Той сви рамене.

– Знам, знам. Ако не спечеля Президиъна, нали?

Селексин кимна.

– Само организаторите от другата страна имат необходимите пособия, за да я свалят.

– Не можем ли да я счупим? – предложи Хокинс.

– Някой от вас може ли да счупи тази врата? – попита реторично водачът на Балтазар, посочвайки тежката хидравлична врата на сервизната стая. – Ако не можете, значи не можете да счупите и гривната. Твърде здрава е.

Групата мълчеше.

Суейн отново погледна гривната. Тя изведнъж сякаш стана по-тежка. Той седна до Холи и опря гръб на решетката.

– Как си, момичето ми? – попита нежно.

Тя не отговори.

– Холи? Какво има?

Отново никакъв отговор. Холи гледаше с празен поглед право пред себе си.

– Хайде, миличка, какво ти е? Да не съм те обидил? – Суейн зачака отговор.

Това не беше необичайно. Холи често отказваше да му говори, ако се чувстваше отхвърлена, пренебрегната или просто се инатеше.

– Холи, моля те, не му е сега времето – рече Суейн и поклати раздразнено глава.

Холи проговори:

– Татко...

– Да?

– Тихо, татко. Тихо.

– Защо?...

– Шшт.

Суейн млъкна. Останалите бяха насядали около Балтазар под прозорците. Десетина секунди всички седяха в пълна тишина. Холи се наведе към ухото на Суейн и прошепна:

– Чуваш ли го?

– Не.

– Слушай по-внимателно.

Суейн я погледна. Тя бе напълно неподвижна с разширени очи и изправена глава. Изглеждаше изплашена. Безумно изплашена.

– Добре, татко... слушай сега!

И тогава той го чу.

Звукът бе едва доловим, но не можеше да се сбърка. Продължително, бавно вдишване.

Нещо дишаше.

Съвсем наблизо.

Изведнъж се чу хъркащ звук, наподобяващ тихо грухтене на прасе. После някакво шумолене.

След това отново се чу вдишването.

Беше бавно и ритмично, като дишането на спящ човек.

Селексин също го чу.

При звука на грухтенето той веднага вдигна глава, тихо пролази по пода до Суейн и изсъска в ухото му:

– Трябва да се махнем оттук! Трябва незабавно да се махнем оттук!

Вдишването се чу отново.

– Той е тук – рече Селексин. – Бързо, дай да видя гривната.

Суейн му я показа.

Зелената светлина все още светеше.

– Ууф – отдъхна си Селексин.

– Той ли? – попита Суейн. – Кого имаш предвид?

– Зад нас е, татко – прошепна Холи, смразена от страх.

– О, боже... – възкликна Хокинс и се изправи. Гледаше през решетката. – Наистина трябваше да се омитаме оттук.

Дишането се чу отново, този път по-силно.

И тогава, много бавно, Стивън Суейн се обърна.

Беше до далечния ъгъл на клетката, под едни лавици, закачени високо на стената. В тъмнината приличаше просто на още една купчина, покрита с брезент.

Само дето мърдаше.

Бавно и равномерно.

Повдигаше се и спадаше в ритъм с дълбоките вдишвания.

Суейн огледа очертанятията на „купчината“. Беше голяма. В мъждивата светлина на склада можа само да различи дълга остра козина...

Чу се силно изгрухтяване.

После купчината се обърна на другата си страна и дълбокото вдишване продължи.

Селексин дърпаше Суейн за ризата.

– Да тръгваме! Да се махаме!

Суейн се изправи, грабна Холи и тръгна към вратата. Тъкмо посягаше към дръжката, когато чу тихо, настоятелно бипкане.

Идваше от гривната му. Зелената светлинка мигаше.

Очите на Селексин се разшириха от ужас.

– Събужда се! Излизай! – извика той. – Бързо!

Мина като фурия покрай Хокинс, отвори вратата и избута Суейн през нея, като крещеше:

– Излизай! Излизай! Излизай!

Суейн и Холи отново бяха в празната читалня. След тях се появи Хокинс с Балтазар през рамо и другия водач до него.

Селексин вече търчеше между чиновете.

– Бягайте! Бягайте! Трябва да се махнем възможно по-бързо!

Суейн го следваше с Холи на ръце – криволичеше бързо между чиновете, останалите бяха след него.

Селексин търчеше през глава и от време на време се обръщаше да види дали Суейн е все още след него.

– Гривната! Гривната! Погледни си гривната! – извика той.

Суейн я погледна. Сега тя бипкаше ужасно силно, а и по-бързо.

А после спря.

Зелената светлинка бе угаснала.

Сега светеше червената.

И мигаше бързо.

– Оо!

Хокинс ги настигна. Едва си поемаше дъх.

– Какво става?

– Очакват ни сериозни неприятности – отвърна Суейн.

И в този момент тежката врата на сервизната стая изригна от пантите си, полетя в читалнята и се стовари с оглушителен трясък върху няколко чина, които станаха на трески.

Последва смразяващ кръвта рев.

– Майко мила! – ахна Хокинс.

– Да изчезваме! – викна Суейн и хукна към стълбището в другия край на залата през лабиринта от чинове.

Хвърли поглед през рамо тъкмо когато съществото излезе от сервизната стая.

Беше огромно.

Абсолютно огромно. Трябваше да се стъгне на две дори за да се промуши през широкия вход на стаята, където вече нямаше врата.

Селексин също го видя и викна:

– Каранадонът!

Бяха минали половината път през читалнята, Каранадонът успя да се измъкне и се изправи в целия си ръст – почти докосваше тавана.

Суйейн тичаше с Хол и към стълбището. Хокинс изоставаше под тежестта на Балтазар. Накрая беше водачът на Балтазар, който ги буташе и ги ръгаше в отчаян опит да ги накара да вървят по-бързо, като постоянно извърщаше глава назад да види дали каранадонът ги преследва.

Суйейн отново хвърли поглед през рамо към страховития звяр.

Той продължаваше да стои на вратата и ги наблюдаваше.

Не беше помръднал.

Просто стоеше там.

Въпреки шума, който вдигаха в своето паническо бягство към стълбището през лабиринта от чинове, той просто безмълвно стоеше пред вратата.

Суйейн заобиколи поредния чин. До стълбището оставаха двайсетина метра. Отново погледна назад.

Господи, беше наистина голям – над четири метра.

Имаше тялото на огромна космата широкоплещеста горила – цялото черно, приведено напред, с дълга остра козина, покриваща извития гръб. Дълги яки ръце се спускаха от мощните му рамене чак до земята.

Главата му бе почти метър и приличаше на глава на чакал. Щръкнали остри уши. Черни безжизнени очи. И страшни кучешки зъби, които се подаваха от набръчкана черна муцуна, сякаш бе вечно озъбена.

Тръгна.

Каранадонът скочи напред и затрополи след тях с ужасяваща бързина. Стъпи върху падналата врата и тя се счупи на две.

Суйейн здраво стисна Холи и с всички сили се втурна към стълбището. Хокинс се мъчеше да влачи Балтазар. Водачът на Балтазар се оглеждаше назад, удряше Хокинс по гърба и му крещеше да бърза.

Каранадонът заора през чиновете като ледоразбивач в замръзнало море – разхвърляше ги на всички страни или ги трошеше под краката си. Когато краката му удареха земята, стъпките му отекваха като залпове на оръдие.

Бум! Бум! Бум!

Суйейн и останалите продължаваха да криволичат между чиновете.

Каранадонът вървеше в права линия.

Селексин беше на стълбището, а Суейн – на девет метра зад него. Обърна се пак.

Хокинс, Балтазар и другият водач нямаше да успеят. Каранадонът ги настигаше твърде бързо.

„Мисли бързо, Стив!“

Бум! Бум! Бум!

Той пусна Холи на земята и бързо огледа широката читалня.

Имаше приблизително квадратна форма. Двамата с Холи бяха почти на стълбището. Сервизната стая беше срещу тях, в североизточния ъгъл на читалнята. В югоизточния ъгъл бяха асансьорите.

Бум! Бум! Бум!

– По-бързо! – крещеше водачът на Балтазар на Хокинс. – Господи, настига ни!

Каранадонът смаза още един чин.

И тогава Суейн дръпна Холи настрани от стълбището, към асансьорите.

– Хайде, скъпа. Ще бягаме към асансьорите.

После извика към Селексин:

– Насам!

Бум! Бум! Бум!

– Натам ли? – извика Селексин. – Ами стълбището?

– Ела, не питай!

Каранадонът вече беше настигнал останалите.

Посегна към водача на Балтазар, за да го сграбчи с една от дългите си ръце. Водачът се наведе и мощният крайник извистя над главата му и удари близкия чин. Той стана на парчета, а водачът на Балтазар падна в краката на Хокинс, препъна го и тримата се проснаха на земята.

Хокинс падна тежко на пода. Балтазар се стовари върху него. Водачът безпомощно се строполи в краката им.

Бум!

Настъпи внезапна, ужасяваща тишина.

Каранадонът бе спрял.

Хокинс отчаяно се търчеше в опит да се изправи, но дясната му ръка беше затисната под Балтазар. Лявата въобще не можеше да движи – беше я изкълчил в рамото при падането.

Дребосъкът се бе вкопчил в крачолата му и напразно се опитваше да се изправи.

– Помощ! Помощ! – стенеше водачът, вцепенен от ужас.

И изведнъж полетя към тавана.

Суейн с ужас гледаше как тримата му спътници паднаха на пода.

Каранадонът спря на няколко стъпки от тях. После се наведе и главата му изчезна от поглед. Когато отново се появи, в черната му мощна ръка се виждаше бялата фигура на водача на Балтазар.

Дребосъкът лудо мятеше ръце и крещеше нещо. Каранадонът го доближи до лицето си и с любопитство заразглежда шумното създание, което бе намерил.

После протегна ръката си напред, а с другата замахна и проряза тялото му с нокти.

Челюстта на Суейн увисна.

Очите на Хокинс се разшириха от ужас.

Три дълбоки червени разреза цъфнаха на гърдите на водача. Един бе разцепил устата му. Тялото му мигом се отпусна.

Изведнъж настъпи тишина.

Каранадонът разтърси тялото. То не помръдна. Огромният звяр разтърси безжизненото тяло още веднъж – като играчка, която вече не работи – и после го захвърли настрана.

Суейн не можеше да види Хокинс.

Наведе се да погледне под чиновете – и го видя. Хокинс лежеше по гръб на земята, затиснат от Балтазар, без да може да помръдне, но все пак се опитваше.

Господи, трябваше да му помогне по някакъв начин...

Бум!

Хокинс се мъчеше да се освободи. Усети как подът под него се разтърси. Замръзна, после бавно вдигна очи.

И видя огромните челюсти на каранадона, широко отворени, да се спускат към него...

Затвори очи. Вече беше къс...

– Ей!

Каранадонът вдигна глава.

– Да, на теб говоря!

Хокинс отвори очи.

„Какво става, по дяволите...?“

Каранадонът бавно се обърна към Суейн и вирна любопитно глава

да види дръзкото същество, което се бе осмелило да прекъсне заниманията му.

Суейн махаше ръце и гневно крещеше на четириметровия звяр, който беше само на десетина метра от него.

– Ставай, ставай! Ще се справиш!! – извика Суейн с изкривено в свирепа гримаса лице, без нито за миг да сваля очи от чудовището пред себе си.

Крещеше гневно, предизвикателно.

– Действай! Привлякъл съм вниманието му! Сега гледа мен! Стани и тичай към стълбището!

Сякаш говореше на куче – звярът различаваше нюансите в интонацията, но не разбираше думите.

Хокинс изведнъж разбра какво става – Суейн говореше на него. И поднови усилията си да отмести Балтазар от себе си. След няколко секунди успя да се измъкне и го повлече по пода към стълбището, докато Суейн продължаваше да занимава звяра.

Каранадонът изглеждаше поразен от предизвикателството. Изрева страховито към Суейн.

– А, така значи... добре, да ти го начукам! – изкрещя в отговор Суейн.

С крайцеца на окото си видя как Холи и Селексин стигнаха до асансьорите на южната стена. В противоположната посока Хокинс и Балтазар стигнаха до стълбището.

За жалост обаче каранадонът все още гледеше право към него, а той бе напълно незащитен, на половината път между асансьорите и стълбището.

Мамка му. Какво да направи сега? „Добра я свърши, Стив.“

Бум!

Каранадонът бавно пристъпи към него.

Бум! Бум!

Още две стъпки и изведнъж разстоянието помежду им се стопи на два метра. Почти една ръка...

– Ей!

Каранадонът изви глава на ляво към Селексин и Холи до асансьорите.

– Да! На теб говоря! – извика Селексин.

С ръмжене грамадата направи една стъпка към асансьорите. После изрева.

Селексин се стегна, вдигна предупредително пръст и изкрещя:

– А, така значи! Да ти го начукам!

Суейн едва се сдържа да не се разсмее.

Каранадонът изрева яростно и тръгна към асансьорите. Тъкмо набираше скорост, когато трети глас извика силно:

– Ей!

Каранадонът спря за трети път.

– Да ти го начукам! – Този път беше Хокинс.

Суейн удивено въртеше глава между стълбището и асансьорите.

Вече напълно объркан, каранадонът се извърна към Хокинс на стълбището. Суейн се възползва от възможността и хукна към асансьора. Стигна до него и натисна бутона.

Хокинс лудо махаше ръце към каранадона, докато звярът приближаваше. Когато беше на около пет метра от него, Суейн пое щафетата и извика от асансьорите:

– Ей! Къде си, приятел? Забрави ли ме!

Каранадонът бавно се обърна.

Изпръхтя.

Бум!

Суейн погледна панела с номерата на етажите над левия асансьор. Те се преместиха от „1“ на „П“. Асансьорът отиваше надолу. Какво ставаше, по дяволите? Десният асансьор, онзи с изкривените врати, изглежда, не работеше.

Бум! Бум! Бум!

– Ей! – извика Хокинс отново. Но този път звярът не реагира. Продължи да върви към Суейн и асансьорите.

Бум! Бум! Бум!

– Ей! – изкрещя пак Хокинс. Каранадонът не спря, а продължи към асансьорите.

– Загазихме – каза Селексин унило.

– Здравата загазихме – съгласи се Суейн.

Бум! Бум! Бум!

Суейн се заоглежда. Възможности, възможности...

Нямаше никакви. Пак вдигна поглед към панела с номерата на етажите. Левият асансьор все още беше на приземния етаж. Десният не помръдваше.

Изведнъж му хрумна нещо.

– Бързо – рече той и се насочи към десния асансьор. – Селексин, Холи, вие двамата хванете другата страна на тази врата и дърпайте! Трябва да го отворим.

Бум! Бум! Бум!

Каранадонът приближаваше, движеше се все по-бързо и по-бързо.

Вратите на асансьора бавно започнаха да се отварят.

– Дърпайте – викна Суейн. Черната асансьорна шахта зейна пред него.

Бум!

– Добре – рече Суейн, мушна се между вратите и се разкрачи, за да ги задържи отворени; продължаваше да е с лице към читалнята. Тъмната асансьорна шахта зееше зад него.

Едва тогава Суейн забеляза тишината. Гръмовните стъпки ги нямаше.

Каранадонът бе спрял.

Бавно, много бавно, Суейн вдигна глава.

Беше точно пред тях!

На метър и половина.

Стоеше, извисен над тримата – в сравнение с огромното му тяло те изглеждаха джуджета. Той наклони глава и свирепо изгледа Суейн. Едното от дългите му остри уши трепна.

– Холи, Селексин – прошепна Суейн, без да мърда устни. – Искам да се хванете за краката ми. Веднага.

– Татко... – изхленчи Холи.

– Просто се хвани за крака ми, скъпа.

Чу се драскащ звук и Суейн видя, че идва от лапите на звяра, които стържеха по мраморния под, докато той свиваше огромните си черни юмурици.

Готвеше се за атака.

Холи обхвана с ръце левия крак на Суейн. Селексин грабна десния.

– Дръжте се здраво – рече Суейн и пое дълбоко дъх.

Каранадонът вдигна ръката си.

Тя се стовари бързо – но не достатъчно бързо. Единственото, което удари, бе въздух, тъй като Суейн се беше наклонил назад и бе скочил в тъмната бездна на асансьорната шахта.

Асансьорното въже беше хлъзгаво от грес, но той се държеше здраво.

Имаше три въжета и Суейн държеше средното. Вратите на асансьора се бяха затворили автоматично веднага щом ги бе освободил.

В асансьорната шахта цареше непрогледен мрак и мъртва тишина.

Дори каранадонът да ревеше, не можеха да го чуят.

– Селексин – каза Суейн и гласът му отекна в празната шахта. –

Хвани въжето.

Селексин пусна едната си ръка и хвана асансьорното въже.

– Добре. Сега се спусни надолу, до асансьора.

Селексин се плъзна надолу и изчезна в тъмнината на шахтата.

– Холи, държиш ли се?

– Да – изхлипа тя.

– Добре, сега е твой ред. Просто се протегни и хвани въжето.

– Д-добре.

С трепереща ръка Холи посегна към въжето. Пръстите ѝ се колебаха цяла вечност. Накрая го хвана.

И изведнъж вратите на асансьора с трясък се отвориха.

Мека синкава светлина се процеди в асансьорната шахта и очерта чудовищния силует на каранадона.

Беше само на няколко стъпки от тях, а Суейн бе съвсем уязвим – хванал се за въжето като за спасителна сламка, с Холи, висяща на единия му крак.

Звярът изрева, наведе се и замахна със зловещата си лапа към Суейн – но той отхлаби хватката си и се спусна надолу секунда преди удара.

Свлече се по мазното въже. Холи висеше на левия му крак.

Стъпиха на покрива на десния асансьор. Селексин ги чакаше.

Капакът на асансьора все още беше отворен и лампата вътре светеше. Беше точно където го бяха оставили, когато Суейн, Балтазар и двамата водачи се бяха прехвърлили при Хокинс и Холи.

– Да влезем и да видим дали ще можем да отидем на друг етаж – каза Суейн, хвана Холи за ръцете и я спусна в кабината. Селексин я последва. Суейн скочи вътре последен.

На светлината в асансьора Суейн видя колко са мръсни. Целите им дрехи бяха в черна смазка от въжето. Опипа бузата си. Кървенето беше спряло.

– Къде ще отидем сега? – попита Селексин.

– Хайде да се приберем вкъщи, татко – предложи Холи.

– След малко – отвърна Суейн.

– Не е ли по-разумно – рече Селексин – да измислим как...

Изведнъж асансьорът се разтърси и те залитнаха.

– Господи! – възкликна Суейн. – Въжето!

Асансьорът се разтреса още по-силно и те изпопадаха на земята. В

шахтата отекна злокобно скърцане.

– Дърпа въжето!

Асансьорът пак се разклати и Селексин политна към една от стени-те, удари си главата и се свлече на пода. Суейн се опита да стигне до па-нела с бутоните, но залитна и също падна. Главата му се удари във вра-тата и за момент му причерня. Асансьорът изскърца, когато огромното чудовище отново разклати въжето.

И изведнъж внезапно, както беше започнало, люлеенето спря.

Холи се бе свила в ъгъла и пак смучеше палеца си.

Селексин бе паднал по очи на пода. Суейн се изправи, залитна, раз-три тила си и погледна нагоре през капака.

Асансьорът отново мръдна. Пак тръсване, но не като първото. Беше някак различно, не толкова остро.

Асансьорът отново се залюля и Суейн усети как краката му се подкосяват.

Разбра какво става.

Отиваха нагоре.

Звярът ги теглеше нагоре!

„Добре – каза си той. – Как ще се измъкнем?“

Асансьорът стържеше шумно по металната облицовка на шахтата.

Суейн погледна през капака и видя мощните крайници на каранадо-на – бе хванал въжето и го изтегляше нагоре.

Асансьорът продължаваше да се издига все по-високо и по-високо в шахтата.

„Трябва да има начин да се измъкнем – помисли си Суейн. – Трябва.“

Каранадонът изрева. Бяха близо, може би на един етаж. Капакът все още бе отворен. Каранадонът гледаше надолу към асансьора с живо-тинска ярост и теглеше въжето.

„Въжетата“ – помисли Суейн.

Обмисли идеята за момент. Да, беше опасно. Но пък можеше и да стане. И без това нямаше избор. Сви рамене. Все пак беше по-добре от нищо.

Отново погледна Холи. Тя седеше сгушена в ъгъла и продължаваше да смуче палеца си.

„Да, може и да стане.“

„Трябва да стане.“

И Стивън Суейн се промуши през капака и стъпи на покрива на асансьора.

Читалнята бе по-близо, отколкото си мислеше.

Вече бяха само на два метра под вратите на третия етаж. Каранадонът продължаваше да тегли асансьора нагоре.

А после видя Суейн. И спря.

Суейн стоеше на покрива на асансьора и втречено гледаше звяра.

Изведнъж каранадонът замахна към него. Суейн се отдръпна извън обсега на звяра. Той пак замахна и пак не уцели.

– Хайде де! – извика Суейн. – Излагаш се!

Звярът яростно изрева и отново замахна, този път по-силно, и отново не успя да удари Суейн, но уцели едно от въжетата.

То се скъса като конец и асансьорът се наклони. Но каранадонът все още го държеше.

С една ръка!

Звярът отново замахна и Суейн се наведе наляво. Не го уцели, но скъса второто въже.

„Още едно – каза си Суейн. – Еще едно и се махаме оттук.“

Каранадонът бе разярен. Отново изрева с животинска ярост.

– Хайде, здравеняко – подразни го Суейн. – Замахни още веднъж и се омитам оттук.

И тогава каранадонът пак вдигна ръка.

Но не удари.

Скочи.

На покрива на асансьора!

Суейн не успя дори да се изненада. Асансьорът шеметно се понесе надолу!

Пронизително стържене на метал в метал продъни ушите му, докато асансьорът падаше в шахтата. Отвсякъде го шибаше вятър, от ъглите на падащия асансьор хвърчаха искри.

Звярът стоеше от другата страна на покрива, без да разбира какво е направил. И гледаше Суейн кръвнишки.

„Що за глупаво същество е това, дето скача върху асансьор, който държи?“ – крещеше умът на Суейн.

Но нямаше време да мисли за това. Той се промуши през капака и скочи на пода на асансьора.

– Залегни! – извика Суейн на Холи, надвивайки воя на падащата кабина. – На пода! Долепи се до пода! И ръцете под главата!

Асансьорът продължаваше да лети в шахтата.

Холи легна на пода. Суейн долази до нея и направи същото – легна на пода, разкрачи широко крака, с едната си ръка закри Холи, а другата подложи под главата си.

Сигурно вече и последното въже се бе скъсало. Лежеше на пода и очакваше катастрофалния сблъсък, който щеше да настъпи всеки момент.

Каранадонът пхна огромната си глава през малкия отвор. Искаше да влезе, но не можеше.

Кабината продължаваше да лети надолу с шеметна скорост. Искри хвърчаха от всички страни, пронизителният вой ставаше все по-силен, и по-силен и по-силен.

И после асансьорът се удари в дъното.

Ударът беше умопомрачителен.

Суейн усети как тялото му мощно се разтресе, когато асансьорът премина от тридесет и пет мили в час на нула за части от секундата.

Мускулите на ръцете омекотиха удара за главата му. Тялото му, тъй като беше плътно долепено до земята, също намали до голяма степен силата на удара.

Същото беше и при Холи. Суейн се надяваше Селексин да е добре, тъй като той и без това лежеше на пода в безсъзнание.

Покривът под каранадона поддаде, счупи се и звярът влетя право през него и тежко тупна по гръб на пода – досами Суейн! – в облак от прах и парчета пластмаса.

Измина цяла минута.

Суейн бавно вдигна глава.

Първото нещо, което видя, беше тъмната набръчкана муцуна и огромните бели зъби на каранадона точно пред лицето си.

Стресна се. Но звярът не помръдваше.

Суейн бързо погледна гривната на ръката си и въздъхна. Зелената светлина отново светеше. Каранадонът беше заспал.

Той се надигна от пода и от тялото му изпопадаха какви ли не отломки. Половината от покрива на големия стар асансьор се беше срутил под тежестта на звяра и навсякъде се търкаляха парчета пластмаса и стъкла от флуоресцентните лампи.

„Господи – помисли си той, – сякаш е паднала бомба.“ Въздухът бе изпълнен с бял прах, в тавана зееше дупка, половината лампи премигнаха, а другата половина въобще ги нямаше...

Суейн седна и докосна огромната цицина, която се заформяше на тила му. Кръстът го болеше от удара.

– Холи? – тихо попита той. – Добре ли си?

Тя леко се размърда, сякаш се събуждаше от дълбок, болезнен сън.

– К-какво?

Суейн затвори облекчено очи и я целуна по челото.

– Още ли сме тук, татко? – изхлипа тя.

– Да, скъпа, тук сме – усмихна се той.

В другия край на асансьора Селексин изстена, бавно вдигна глава и се загледа с нефокусиран поглед към Суейн. После погледна отпуснатия, но жив каранадон.

– О, господи...

– Питаш ли ме мен – сухо рече Суейн.

– Къде сме?

– На дъното на шахтата. Слязохме по бързия начин.

– Аха – рече Селексин разсеяно.

Не изглеждаше твърде обезпокоен, а от своя страна, и Суейн не беше. Реши, че могат да останат тук известно време. Каранадонът едва ли щеше да се събуди скоро, а тук долу никой нямаше да ги намери. Той седна на пода, нежно положи главата на Холи в скута си, облегна се на стената на полуразрушената кабина и тъжно се усмихна на разрухата около себе си.

Боб Чарлтън спря шевролета на червения светофар и набра номера на офиса си. Щом телефонът звънна, Руди вдигна.

– Руди? – каза Чарлтън.

– Да, сър. Къде сте?

– В момента съм в едно задръстване в центъра. На път за офиса съм. Ще дойда след пет-шест минути.

Руди Бейкър се поколеба малко и притеснено огледа офиса на Чарлтън.

– Добре, сър – рече той. – Искате ли нещо от мен междуременно? Да проверя някаква информация?

– Да, Докато чакаш, провери компютъра. Виж дали сме свързали Градската библиотека, когато се занимавахме с Националния регистър преди месеци. Ако е свързана, извади плановете. Опитай да намериш къде ѝ е подстанцията.

– Тъж..., да, разбира се. – Той отново се поколеба.
– Какво има, момче? Нещо не е наред в офиса ли?
– Не, сър – излъга Руди. – Всичко е наред.
– Добре тогава. – И Чарлтън затвори.
Руди се наведе напред и изключи микрофона.
– Добре се справи, момче – каза един глас зад него. – Сега се отпусни и всички да изчакаме заедно завръщането на шефа ти.

Чарлтън излезе от асансьора и забърза по коридора.

Погледна часовника си.

19:55.

Надяваше се Руди да е намерил файловете за Градската библиотека. Ако бе успял, с малко късмет щяха да успеят да възстановят главната верига до полунощ.

Чарлтън влетя в офиса си и се закова на място.

Руди седеше на стола зад бюрото му и го гледаше безпомощно.

Петима мъже, всичките в черни костюми, седяха в права редица пред бюрото.

Един от тях стана и тръгна към Чарлтън. Беше нисък и набит, червенокос, с мустак като на морж.

– Господин Чарлтън, специален агент Джон Ливайн – каза той и показа картата си. – От Агенцията за национална сигурност.

Чарлтън погледна картата. Какво общо имаха АНС с „Кон Ед“?

– Какъв е проблемът, господин Ливайн?

– О, няма проблем – бързо каза Ливайн.

– Тогава какво има? – попита Чарлтън. Очите му уморено огледаха офиса и останалите четирима мъже.

Всичките бяха едри, широкоплещести. Двама носеха тъмни очила, макар да бе почти осем вечерта. Изглеждаха доста заплашително.

– Моля седнете, господин Чарлтън. Тук сме, за да ви зададем няколко въпроса относно вашето разследване на Градската библиотека.

– Не се занимавам със самата библиотека – каза Чарлтън и седна на един свободен стол. Ливайн седна срещу него. – Просто търся къде е прекъсната нашата главна електрическа верига. Обадиха ни се доста недоволни граждани от този район с оплакването, че нямат електричество.

Ливайн кимна.

– Аха. Освен че е в този район, каква друга връзка има между оплакванията и библиотеката?

– Ами – рече Чарлтън – тя е в Националния регистър на сградите с историческа стойност, нали знаете, от онези стари сгради, които не бива да се разрушават.

– И?

– Преди няколко месеца свързахме някои от тези сгради към централната мрежа и открихме, че ако има срыв при тях, понякога цялата система се скапва.

Ливайн отново кимна.

– А защо се насочихте именно към тази сграда? В района сигурно има и други такива, които заслужават същото внимание.

– Господин Ливайн, в този бизнес съм над десет години и когато има пробив в главната верига, това винаги носи още куп проблеми. А това означава, че трябва да се провери всичко. Всяка възможност. Понякога се оказва, че хлапета си играят с кабелите, а понякога е просто претоварване. Винаги съм смятал за разумен ход да отида до полицията и да проверя дали не са заловили напоследък някого в този район.

– Ходили сте в полицията? – Ливайн вдигна вежди.

– Да.

– И открихте ли нещо?

– Да, открих. Всъщност полицията ме насочи към библиотеката.

– Ако не възразявате да попитам – рече Ливайн, – кой полицейски участък бе това?

– Четиринайсето управление.

– И какво ви казаха там?

– Казаха ми, че са задържали някакъв дребен компютърен крадец в Градската библиотека снощи във връзка с убийството на един пазач. Видях човека, той...

– Убит пазач ли Казахте? – Ливайн се наведе напред.

– Да.

– Пазач в Градската библиотека?

– Да.

– И полицията каза, че е убит снощи?

– Да – отвърна Чарлтън. – Намерили крадеща до него целия омазан с кръвта на пазача.

Ливайн погледна колегите си, после каза:

– Смятат ли, че го е направил крадецът?

– Не. Той е един мършав дребосък. Но смятат, че е попаднал на тези, които са го направили. А те са се погаврили с него. Нещо такова.

Ливайн за момент се замисли, после много сериозно попита:

– Полицията сложила ли е някаква охрана в сградата? В библиотеката, имам предвид?

– Детективът, с когото разговарях, каза, че оставили двама полицаи – отвърна Чарлтън. – Нали разбирате, да охраняват мястото през нощта, докато дойдат някакви специалисти утре.

– Значи в сградата сега има полицаи?

– Така ми казаха.

Ливайн се обърна към хората си и кимна на най-близкия. Той веднага стана.

– Четиринайсето управление – каза му Ливайн. После отново се обърна към Боб Чарлтън. – Господин Чарлтън, можете ли да си спомните името на детектива, с когото сте разговаряли?

– Да. Капитан Хенри Диксън.

Ливайн се обърна към агента и кимна отсечено. Без да каже нищо, той бързо излезе от стаята.

Ливайн отново се обърна към Чарлтън.

– Господин Чарлтън – рече той, – много ни помогнахте. Благодаря за съдействието.

– Няма за какво – отвърна Чарлтън и стана. – Ако няма друго, господа, тази авария ме чака да я оправя, затова ще ме извините, но трябва да отида да проверя библиотеката...

Ливайн също стана, опря ръка на гърдите му и го спря.

– Съжалявам, господин Чарлтън, но вашето разследване на Градската библиотека беше дотук.

– Моля?

Ливайн говореше спокойно.

– Това вече не е във вашата компетенция или тази на компанията ви, господин Чарлтън. Оттук нататък случая ще поеме Агенцията по национална сигурност.

– А главната верига? – възрази Чарлтън. – И захранването? Трябва да пусна тока на хората.

– Това може да почака.

– Глупости, ще чака! – Чарлтън се ядоса.

– Седнете, господин Чарлтън.

– Не, няма да седна. Това е сериозен проблем, господин Ливайн. – Чарлтън направи кратка пауза. – Искам да говоря с началника ви.

– Седнете, господин Чарлтън – рече Ливайн с властност, която досега отсъстваше. Незабавно двама от агентите застанаха от двете страни на Чарлтън. Не го докосваха, просто стояха до раменете му.

Чарлтън се намръщи и седна.

– Единственото, което мога да ви кажа, господин Чарлтън, е следното – рече Ливайн. – През последните два часа тази библиотека стана център на много важно разследване на АНС. Разследване, което няма да бъде спряно само защото сто осемдесет и седем нюйоркчани няма да могат да гледат „Приятели“ една вечер.

Чарлтън безмълвно седеше на стола. Ливайн отиде до вратата.

– Вашето разследване приключи, господин Чарлтън. Ще ви бъде съобщено кога можете да продължите.

И тръгна да излиза с един от агентите. Чарлтън и Руди останаха в офиса с другите двама.

Чарлтън не вярваше на очите си.

– Какво? Ще ме държите тук? Не можете да постъпвате така!

Ливайн спря и се обърна.

– Напротив, мога, господин Чарлтън, и ще го направя. По силата на федералния закон имам правомощия да задържа всяко лице, което е замесено в случай, свързан с националната сигурност, до завършване на разследването. Ще останете тук, господин Чарлтън, заедно с вашия секретар, под наблюдение, докато разследването не приключи. Благодаря ви за съдействието.

Ливайн влезе в асансьора и извади мобилния си телефон.

– Маршъл слуша – изпраща гласът в другия край.

– Сър, аз съм, Ливайн.

– Да, Джон. Какво става? Как мина?

– Има добри и лоши новини, сър.

– Кажете ми първо добрите.

– Определено е Градската библиотека – рече Ливайн.

– Добре.

– Хванахме Чарлтън на косъм. Тъкмо се канеше да отиде там.

– Добре.

Ливайн се поколеба и нервно опипа моржовия си мустак.

– А какви са лошите новини? – чу се гласът на Маршъл.

Ливайн прехапа устни.

– Наложете се да го задържим.

От другата страна на линията не последва отговор.

– Нямахме избор, господин Маршъл. Трябваше да го задържим далеч от библиотеката.

Маршъл, изглежда обмисляше това. Накрая рече, сякаш на себе си:

– Нищо, нищо. Чарлтън не е проблем. Освен това, ако акцията е успешна, каквито и критики да отправи към Агенцията, никой няма да им обърне внимание. Нещо друго?

Ливайн затаи дъх.

– В сградата има две ченгета.

– Вътре?!

– Да.

– По дяволите! Това вече е проблем.

Ливайн мълчаливо чакаше. Телефонът прачеше от статичното електричество. Накрая Маршъл тихо и бавно каза:

– Ще трябва да ги вземем с нас.

– Ченгетата ли? Можем ли?

– Нямаме избор.

– Какво да направя? – попита Ливайн.

– Иди до библиотеката и засега не се показвай. Момчетата от „Сигма“ ще са там всеки момент. Кацам след няколко минути. На пистата ме чака кола, така че ще дойда след около половин час.

– Да, сър.

Ливайн затвори телефона.

Джеймс А. Маршъл седеше в служебния салон на директорския самолет на АНС, който вече се спускаше към Нюарк.

Като главнокомандващ на свръхсекретния отдел „Сигма“ към АНС, Маршъл официално се подвизаваше в Мериленд, но напоследък прекарваше по-голямата част от времето си в западните щати, Ню Мексико и Невада.

Маршъл беше висок петдесет и две годишен мъж, почти изцяло плешив, с прошарена брада и черни ястребови вежди, които се сключваха над носа му и правеха лицето му да изглежда постоянно сериозно. Той беше главнокомандващ на „Сигма“ – елитния отдел на АНС за откриване на високоразвити технологии – вече шест години.

През седемдесетте и осемдесетте години АНС беше гордостта на САЩ сред разузнавателните среди: компресираще милиарди кодирани алгоритми, които по-късно станаха основа за световно признатите й разкодиращи компютри. После, в началото на деветдесетте, „Сигма“ увеличи славата си, когато използва полупроводникова технология, за да направи най-великото откритие в историята на кодирането и

разкодирането – успя да създаде първия в света квантов компютър.

Но с последвалото стопяване на ледовете на Студената война разбиването на кодове стана неприоритетно в очите на правителството. Средствата намаляваха. Парите се пренасочиха към други разузнавателни отдели и към военните. АНС трябваше да намери нещо ново, с което да се отличи – нещо, което да оправдае по-нататъшното ѝ съществуване. В противен случай беше почти сигурно, че ще я причислят към армията.

Джеймс Маршъл и отдел „Сигма“ бяха натоварени с тази задача – да открият новото поле за изява.

След няколко седмици проучвания усилията на „Сигма“ се съсредоточиха върху една нова и удивително различна цел. Тя не предполагаше създаването на нова технология, а по-скоро търсенето, откриването и дешифрирането на един много специфичен вид технология.

Високоразвита технология.

Технология, която човечеството не би могло да създаде.

Но технология, която единствено АНС, с нейните нови квантови свръхкомпютри, би била в състояние да дешифрира и използва.

Извънземна технология.

Маршъл приемаше всичко това с известна доза съмнение. Вярно, че военните бяха построили подземни складове в Ню Мексико и Невада. Но въпреки телевизионните предавания, в които се твърдеше, че са открили, заловили и изследват извънземни космически кораби и форми на живот – в едно от тях дори бе намекнато, че бомбардировачът „Стелт“ е направен по такава технология – тези складове бяха останали неоспоримо и определено празни.

С две думи, военните не бяха открили нищо. И в непрестанната борба за долари от бюджета това предоставяше на АНС възможност...

„Като тази вечер“ – помисли Маршъл.

И докато самолетът кацаше, той за стотен път погледна разпечатката в скута си.

Преди два часа, в 18:01 източно стандартно време, сателит на АНС, ЛендСат5, при рутинен обход над североизточния край на Америка, бе засякъл необичайно голямо електронно преместване, което произхожда от остров Манхатън.

Преместването не било налично при никой от предишните обходи, а амперажът му опасно наподобявал този на преди засичани електронни смущения – честоти, използвани от североафриканските партизански

отряди, в частност от Либия.

А след атентата срещу Световния търговски център през 1993 от северноафрикански екстремисти и разрушаването на две американски посолства в Африка през 1998 никой в АНС не би желал да рискува.

Реакцията беше светкавична.

Данните от ЛендСат5 бяха незабавно пратени в централното управление на АНС във Форт Мийд, Мериленд. Един КХ-11Е контраразвнатовелен сателит за електронно проследяване – по-популярен като „Подслушвана“ – бе изискан от кабинета на Националното разузнаване и пренасочен да мине над Ню Йорк.

По една случайност „Подслушвача“ се оказа на точното място в точното време и се появи на местопроизшествието за броени минути, а първите данни скоро бяха в ръцете на екипа за справяне с кризисни ситуации към АНС в Мериленд, който включваше и Маршъл.

Щом данните бяха прегледани, всички следи за връзката между контролния пункт в Мериленд, ЛендСат5 и „Подслушвача“ бяха унищожени за девет минути.

ЛендСат5 бе пренасочен за незабавно падане някъде в Тихия океан, а „Подслушвача“ продължи да наблюдава района на Манхатън при всяка обиколка.

Именно тогава задачата бе възложена на Джеймс Маршъл и неговите момчета от отдел „Сигма“.

Времето ги притискаше и Маршъл бе действал по най-бързия начин.

Веднага бе хукнал към летището и докато се качваше на директорския „Лиърджет“, в „Сигма“ вече подготвяха изявлението за пресата, в което се обясняваше нещастната и ненавременна загуба на двата сателита.

И ето го сега. На борда на директорския самолет на АНС и вече в Ню Йорк.

Маршъл бръкна в куфарчето си да погледне за последен път доклада от „Подслушвача“.

Ако се съдеше по времето, отразено в доклада, „Подслушвача“ явно може да задържи ползрението си върху един обект за цели петдесет минути. Навярно орбиталната му скорост бе доста по-бавна от тази на по-малкия ЛендСат5.

Маршъл прочете преписа.

ЛСАТ – 560467-С
 ПРЕПИС ДАННИ 463/511–001
 ОБЕКТ: 231.957 (североизточно крайбрежие: КТ, НЙ,НД)

№	Време	Място	Показания
1.	18:03:48	КТ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:09
2.	18:03:58	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:06
3.	18:07:31	НЙ	Изолиран изблик на енергия/ Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:05
4.	18:10:09	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:07
5.	18:14:12	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:06
6.	18:14:37	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:02
7.	18:14:38	НЙ	Изолиран изблик на енергия/ Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:02
8.	18:14:39	НЙ	Изолиран изблик на енергия/ Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:02
9.	18:14:40	НЙ	Изолиран изблик на енергия/ Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:02
10.	18:16:23	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:07
11.	18:20:21	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:08
12.	18:23:57	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:06
13.	18:46:00	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:34

Маршъл се намръщи.

Докладът не му говореше нищо.

Дванадесет силни изблика на някакъв непознат вид енергия – чийто източник също беше неизвестен – се бяха появили в Ню Йорк между 6:03 и 6:46 вечерта.

В допълнение към тях имаше един първи изблик някъде из

Кънектикът. Любопитен беше и последният изблик – отличаваше се от другите, защото бе продължил тридесет и четири секунди, над три пъти повече от всеки от останалите. Да не говорим за четирите последователни двусекундни изблика – Маршъл ги беше подчертал.

Сумирано, всичко това бе загадка – загадка, която Маршъл искаше да разреши.

А новините от Ливайн бяха добри. Подслушвателите в телефоните на „Кон Ед“ дадоха резултати, макар да не бяха много законни. Теорията, че големи изблици на енергия ще се отразят на местната електрическа система, се оказа вярна.

Робърт Чарлтън ги беше отвел точно при източника на енергийните изблици.

Нюйоркската градска библиотека.

Сега знаеха мястото. И щяха да хванат това, което беше там.

При тази мисъл Джеймс Маршъл доволно се усмихна. Самолетът вече кацаше на пистата в Нюарк.

Хокинс сложи Балтазар на пода и го подпря на бетонната стена в сервизната стая. После и той се свлече, останал без дъх, до брататия мъж.

– Много си тежък, знаеш ли?

В сервизната стая цареше пълен хаос. Решетката, която я преграждаше на две, бе смачкана от каранадона. Навсякъде се търкаляха отломки от потрошени дървени сандъци. А без голямата хидравлична врата входът беше само зейнала дупка в стената.

Хокинс погледна мъжа до себе си. Не изглеждаше добре. Очите му още бяха кръвясали. По кожата около тях избиваше червен обрив. По гъстата му брада продължаваха да се стичат балончета слюнка.

Балтазар изстена и опря ръка на пода в опит да се изправи, но не успя и се строполи, останал без сили.

„Ще трябва да се скатаем тук за известно време. Но първо – помисли си Хокинс – не е зле да се погрижа за тази врата.“

Селексин стана и загледа в огромното туловище на спящия каранадон. Наведе се и се взря в дългите бели зъби, които се показваха от катраненочерната муцуна.

Лицето му се изкриви в гримаса на пълна погнуса.

– Отвратително – рече той. – Наистина отвратително.

Суейн държеше Холи в скута си. Тя беше заспала, след като се бе оплакала от ужасно главоболие.

– Да, а не е и много умен – каза Суейн. – Виждал ли си друг? Отблизо?

– Не. Никога.

Суейн кимна и двамата мълчаливо загледаха огромния черен звяр. После той каза:

– Е, какво ще правим сега? Ще го убием ли? Можем ли да го убием?

– Не знам. – Селексин сви рамене. – Досега никои не е правил такава неща.

Суейн се усмихна криво и разпери ръце.

– Е, какво да ти кажа...

Селексин се намръщи неразбиращо.

– Не те разбрах. Какво да ми кажеш?

– Нищо. Просто така се казва.

– Аха.

– Да – рече Суейн. – Също като „Да ти го начукам“.

Селексин се изчерви.

– Е, все трябваше да кажа нещо. И моят живот беше на косъм.

– Страхотен подбор на думи, особено да ги кажеш на нещо като това. – Суейн кимна към каранадона.

– Ами...

– Но беше доста дръзко. А и ми помогна. Благодаря ти.

– Няма нищо.

– Все пак ти благодаря – рече Суейн. – Между другото, позволено ли ти е да го правиш? Да ми помагаш, имам предвид?

– Ами – каза Селексин – технически погледнато, не. Нямам право да ти помагам физически в никоя битка, независимо дали е срещу друг участник или каранадона. Но след като Белос е довел хрътките, смятам, че – да използвам още един от вашите изрази – всички залагания се отменят.

– Моля?

– Не го ли казах правилно? „Всички залагания се отменят“. В смисъл, че правилата вече не важат.

– Мисля, че имаше предвид израза „край на залаганията“ – рече Суейн. – Но и това става.

Селексин се усмихна гордо, доволен от себе си.

Суейн се обърна към каранадона. Дългата остра козина на звяра се

повдигаше и спадаше в ритъм с шумното му дишане. Беше огромен.

– Е, можем ли да го убием?

– Мислех, че не убиваш беззащитни жертви – каза Селексин.

– Това се отнася само за хората.

– Балтазар не е човек, но ти не го уби. Той е аморфен, нали помниш? Всъщност сигурен съм, че ще се изненадаш от истинската форма на Балтазар...

– Добре тогава – прекъсна го Суейн, – само за неща, които приличат на хора. И освен това – той погледна каранадона – Балтазар нямаше да ми откъсне главата, ако беше решил да се бие с мен.

Селексин понечи да възрази, но спря. Каза само:

– Може би.

– Е, какво мислиш? Можем ли да го убием?

– Не виждам причина да не го направим. Но с какво ще го убиеш?

Огледаха асансьора. Нямаше кой знае какъв избор на оръжия. Таванът на кабината беше направен от тънък гипсокартон, а и половината на практика го нямаше. По пода се търкаляха големи нащърбени парчета матирана пластмаса от флуоресцентните лампи. Суейн взе едно. Изглеждаше доста жалко като оръжие.

Селексин сви рамене.

– Може и да стане. Но пък може и само да го събуди.

– Хм – рече Суейн. Тази мисъл въобще не му се понрави.

Не искаше да събужда каранадона. Така си беше добре. Заспал дълбоко. Но докога? А и да убие твар по-голяма от мечка с едно жалко парче пластмаса не му изглеждаше много вероятно.

В този момент каранадонът лениво вдигна дясната си лапа и замахна към нещо, което жужеше около муцуната му. После отново я отпусна и продължи да спи, сякаш нищо не се е случило.

Суейн го наблюдаваше внимателно, замръзнал на място.

Каранадонът изпръхтя, размърда се и се обърна на другата страна.

– Знаеш ли, не съм толкова сигурен, че е умно да го убием – прошепна Селексин.

– И аз си мислех същото – рече Суейн. – Хайде, да тръгваме. – Той стана и вдигна Холи. – Хайде, скъпа, време е да тръгваме.

Тя се размърда сънено.

– Боли ме главата.

– Накъде? – попита Селексин.

– Нагоре – отвърна Суейн и посочи огромната дупка в тавана на асансьора.

Суейн отвори вратите на асансьора и погледна в жълтеникавата дрезгавина пред себе си. Видя множество лавици вляво и вдясно.

Подниво Две.

Хранилището.

Стояха върху останките от покрива на разрушената кабина на метър и половина под пода на Подниво Две. Изглежда, бетонното дъно на асансьорната шахта беше доста под Подниво Две.

Огледа се и разбра, че се намират на една от дългите страни на правоъгълника. Южната стена.

Спомни си как беше открил Хокинс тук и бе видял Рийз за първи път, а също така как криволичеше из лабиринта от лавици, докато бягаше към стълбището. Но това се беше случило от другата страна на помещението.

Той се обърна към асансьорната шахта и издърпа Холи и Селексин.

– Спомням си тази част от лабиринта – каза Селексин като видя лавиците. – И Рийз.

– Точно така.

– Татко, боли ме главата – каза Холи изморено.

– Знам, скъпа.

– Искам да се приберем.

– И аз – каза Суейн, наведе се и я погали по главата.

– Ще потърсим нещо за главоболието ти, а също така и някъде, където да се скрием. Да тръгваме.

Тръгнаха наляво, покрай южната стена на хранилището. След малко пътеката, по която вървяха, направи остър завой надясно и тръгнаха покрай по-късата, западна стена на помещението. Бяха изминали около двадесет метра, когато Суейн забеляза нещо странно.

Точно пред тях, на стената, нещо леко стърчеше и навлизаше в пътеката. Нещо червено.

Врата.

Малка червена врата, леко открехната. Беше на във външната стена от лавици и почти не се забелязваше. Суейн я бе видял само защото щеше да мине точно покрай нея. Един по-повърхностен оглед на хранилището със сигурност би я пропуснал.

Върху малката червена врата имаше надпис.

– Забранено за персонала – прочете Селексин на глас.

– Какво означава това?

Но Суейн не му обърна внимание. Вече беше клекнал до вратата и оглеждаше основата ѝ.

Селексин продължи:

– Персоналът не може ли да ходи навсякъде?...

– Шшт – рече Суейн. – Вижете.

Селексин и Холи се наведоха до него и се загледаха в книгата, която лежеше на пода, поставена между вратата и касата.

– Май държи вратата отворена... – каза Селексин.

– Да – рече Суейн. – И ѝ пречи да се затвори.

– Защо? – попита Холи.

Суейн се намръщи.

– Не знам.

Погледна дръжката на вратата. От страната на библиотеката на нея имаше обикновена сребриста топка с ключалка в средата. От другата страна обаче нямаше никакви ключалки. Високо, до горните панти, видя затварящия механизъм.

– С пружина е – рече той. – За да е сигурно, че се затваря сама. Затова някой е сложил книгата.

– Защо персоналът не се допуска? – попита Селексин.

– Може би защото тази врата няма нищо общо с библиотеката. А в хранилището се допуска само персоналът. Сигурно е или газомер, или електромер, нещо такова – каза Суейн. – Нещо, което персоналът не бива да пипа.

– Аха.

– Можем ли да се измъкнем оттук? – попита Холи.

Суейн погледна Селексин.

– Не знам. Можем ли?

– Лабиринтът би трябвало да е запечатан по време на електризацията. Не мога да знам какво би станало, ако един от входовете не е бил плътно затворен по това време. Но мога да предположа.

– Предположи тогава.

– Ами – рече Селексин и заоглежда малката червена врата – тук не виждам явни белези на електризация. И ако няма друга врата след тази, която да е била затворена по време на електризацията, мога да предположа, че вероятно сме намерили изход от лабиринта.

– Изход ли? – рече Холи с надежда.

– Да.

– Сигурен ли си? – прошепна Суейн.

– Има само един начин да разберем – каза Селексин. – Трябва да

видим дали зад тази врата има друга.

– Нима? – рече Суейн замислено.

– Ами, да – отвърна Селексин. – Освен ако не измислиш друг начин.

– Възшност наистина мисля, че има друг начин.

След което пъкна лявата си ръка – тази с гривната – между вратата и касата.

Чу се силно, настоятелно бипкане, идващо иззад вратата, и Суейн си дръпна ръката.

Бипкането мигом спря.

Всички погледнаха тежката сива гривна. Дисплеят ѝ показваше:

ИНИЦИАЛИЗАЦИЯ – 6
ДЕТОНАЦИОННО БРОЕНЕ ИНИЦИАЛИЗИРАНО.
НА /14:57/ ДЕТОНАЦИОННО БРОЕНЕ ПРЕКРАТЕНО.
ПРЕНАГЛАСЯНЕ

14:57 мигаше.

Суейн се усмихна на Селексин.

– Няма друга врата. Тази е последната.

– Откъде знаеш, татко? – попита Холи.

– Гривната на баща ти – рече Селексин – е нагласена автоматично да задейства детонационно броене от петнадесет минути веднага щом отчете, че е извън енергийното поле, ограждащо този лабиринт.

– Какво? – попита Холи. Не разбираше нищо.

– Има предвид – поясни Суейн, – че ако изляза извън електрическото поле, заобикалящо тази сграда, гривната ще избухне, освен ако не се върна до петнадесет минути.

– А виждаш ли това? – Селексин посочи дисплея с мигащото 14:57 – Броенето започна, когато той си сложи ръката извън вратата.

– Което означава – продължи Суейн, – че излезем ли от тази врата, ние сме извън електрическото поле, извън лабиринта.

– Точно така – съгласи се Селексин.

– Ами тогава да тръгваме – рече Холи. – Да се махаме оттук.

– Не можем – тъжно каза Суейн. – Или поне аз не мога. Още не.

– Защо да не можеш? – попита Холи.

– Заради гривната – въздъхна Селексин.

Суейн кимна.

– Не мога да я сваля. А с нея на ръката имам петнадесет минути

живот преди да избухне.

– Затова по-добре да намерим начин да я свалим – каза Селексин.

– Как? – попита Суейн и разтърси ръка. Гривната беше тежка и здрава. – Погледни я само. Здрава е като скала. Ще ни трябва брадва или чук да я отворим, а и някой достатъчно силен, за да го направи.

– Обзалагам се, че Балтазар би могъл – рече Холи. – Той наистина е много силен.

– Но когато го видяхме за последен път, едва стоеше на краката си – мрачно каза Селексин.

– Дори не знаем дали той и Хокинс са все още живи – вметна Суейн. – Не, трябва да има някакъв друг начин.

– Може би ако намерим менгеме... – почна Селексин.

– Менгеме в библиотека? Едва ли.

Обезсърчен, Селексин седна до откренатата врата и се вторачи в изхода, който не можеха да използват. Суейн също замислено гледаше вратата. Холи здраво се държеше за ръката му.

– Преди всичко – рече накрая Суейн – трябва да ви изкараме вас двамата навън. После аз ще трябва да намеря начин да сваля това нещо от ръката си и ще дойда при вас. – Той изпuffтя. – Хм, може би не е лоша идея да помоля Белос да се опита. Сигурен съм, че ще му хареса.

– Определено е достатъчно силен – каза Селексин.

– Но дали ще го направи? – подхвърли с насмешка Суейн.

– С удоволствие – каза един плътен баритон някъде зад него.

Суейн се обърна.

Точно пред него, на една от пътеките, перпендикулярни на западната стена, стоеше Белос.

Суейн усети как го ползват тръпки само при вида му. Тялото му, лицето му, дългите му остри рога, всичко у него беше черно. С изключение на нагръдника, фино изработен от злато.

А и беше висок, по-висок, отколкото му се бе сторил преди. Поне два и двайсет.

– Поздрав, противнико. Пред теб стои Белос...

– Знаем кой си – тихо каза Суейн.

Белос вирна учудено глава.

– Къде са хрътките ти? – попита Суейн спокойно. Селексин и Холи бавно се изправиха до него. – Май без тях не се биеш?

Белос се изсмя зловещо, при което нещо издрънка – нещо, закачено

на колана му.

Дихателната маска на кондата.

С тръпка на ужас Суейн си спомни как Селексин бе описал Белос: събирача на трофеи.

После изведнъж забеляза друг предмет, закачен на колана на Белос – проблясваше в меко златисто на дрезгавата жълтеникава светлина в хранилището. Очите на Суейн се разшириха.

Беше значка на нюйоркската полиция.

Партньорката на Хокинс...

– Опитваш се да покажеш храброст, която не притежаваш, дребни човече – каза Белос. – Тук няма хрътки. Тук сме само ти и аз.

– Така ли? – рече Суейн. – Не ти вярвам.

Белос пристъпи напред:

– Използваш силни думи за човек, който е *mortuum esse*.

– *Mortuum esse* – повтори Суейн. С крайчеца на окото си следеше за хрътките: очакваше всеки момент някоя от тях да се хвърли върху него. – Който ще умре, а? В такъв случай защо не *osci assinum meum* – рече той.

– *Osci assinum meum*? – повтори Белос озадачено. – Искаш да целуна твоето муле, твоя задник?

Суейн незабелязано ритна книгата, която подпираше червената врата. Тя веднага започна да се затваря и той я хвана с ръка зад гърба си.

– Когато нападнат – прошепна той на Селексин и Холи, – искам двамата да побегнете право през вратата. За мен не се притеснявайте.

– Но...

– Просто го направете – каза Суейн, без нито за миг да изпуска Белос от очи.

Белос се ухили.

– Там ли ще стоиш, дребни човече, или ще се биеш?

Суейн не отговори, само погледна наляво. После надясно. В очакване на хрътките.

И те нападнаха.

Внезапно. Без предупреждение. Отпред. Не отстрани. Иззад рамото на Белос.

Първо една – скочи към него с разперени нокти. Той замахна и я удари в муцуната и тя падна на земята с вой.

Суейн отвори вратата зад себе си и викна:

– Бягайте! Бягайте бързо!

И тогава атакува втората хрътка.

Нападна го отляво. Хвърли се на гърба му и го повали на земята и той изпусна вратата.

Тя започна да се затваря.

Хрътката пак скочи към Суейн, но той се претърколи по гръб, протегна отчаяно ръка към връхлиташката го твар и успя да я хване за шията. Огромните ѝ челюсти злобно затракаха в опит да се докопат до лицето му, но той я държеше на една ръка разстояние.

Лапите ѝ неистово замахваха към гърдите му – не бяха достатъчно дълги, но раздраха ръката му: пет кървави разреза.

Суейн видя, че вратата се затваря, и извика на Селексин и Холи:

– Вратата! Хванете вратата!

Но те стояха неподвижно, като замръзнали. И гледаха втренчено надясно, към западната стена.

Суейн отчаяно наблюдаваше как вратата се затваря. Вече беше почти затворена. С последна надежда той пхна крак между нея и касата.

– Бягайте! – изкрещя той и ритна вратата да се отвори, като същевременно не спираше да се бори с хрътката.

Но Селексин и Холи не помръднаха.

Гледаха другите две хрътки, които чакаха в засада на пътеката.

Суейн успя да коленичи на един крак – все още държеше хрътката на една ръка разстояние. Животното реши да смени тактиката. Вместо да се гърчи неистово в хватката му, то вкопчи двете си лапи в ръката на Суейн и се опита да се придърпа по нея към гърлото му.

– Бягайте! – пак извика Суейн. Кракът му продължаваше да не дава на вратата да се затвори. – Не мога да я държа повече!

Но Холи и Селексин не помръднаха и когато той най-сетне видя какво гледат, през главата му мина светкавична мисъл, която трябваше да е там секунда по-рано:

„Къде, по дяволите, е първата хрътка?“

Тя връхлетя върху него със съкрушителна бързина и го изблъска заедно с втората през отворената врата. Паднаха в тъмния коридор.

– Не! – извика той, като видя как вратата зад гърба му се затваря.

Все още стискаше втората хрътка за гърлото. Безжалостно удари два пъти главата ѝ в твърдия бетонен под и тя се отпусна. Той я захвърли настрана и се спусна към затварящата се врата.

Шум го заливаше отвсякъде. Воят на хрътките, силното електронно бипкане на гривната и, най-лошо от всичко, писъците на Холи в библиотеката.

Суейн се хвърли напред и се плъзна по гърди по пода с протегнати

напред ръце...

Твърде късно.

Вратата се затвори.

Ключалката щракна.

Ослепителен сноп от съскащи сини езичета изригна от пантите и дръжката.

„Електризирана.“

Настъпи тишина, ужасна тишина, нарушавана само от силното настоятелно бипкане, идващо от гривната на Суейн. Той я погледна. Дисплеят показваше:

ИНИЦИАЛИЗАЦИЯ – 6

ДЕТОНАЦИОННО БРОЕНЕ ИНИЦИАЛИЗИРАНО.

14:55

И ОТБРОЯВА

Стивън Суейн с ужас погледна електризираната врата.

Беше извън лабиринта.

ЧЕТВЪРТИ ХОД

30 ноември, 20:41

Холи и Селексин хукнаха по една от пътеките на Подниво Две.

Докато препускаха из тесните каньони между лавиците, Холи чуваше само собственото си накъсано дишане. Селексин тичаше до нея, държеше я за ръка, дърпаше я напред и непрекъснато се оглеждаше назад.

Свърнаха вдясно, после вляво, криволичеха към стълбите в центъра на огромния подземен етаж.

Когато видя баща си да се претъркулва през вратата под тежестта на двете хрътки, тя изпищя, но Селексин я хвана за ръката и я дръпна към най-близката пътека.

Чуваха зад себе си ръмженето на преследващите ги хрътки.

Съвсем близо.

И се приближаваха. Бързо.

Селексин дръпна Холи по-силно. Не биваше да спират.

Суейн огледа тъмния коридор. Остарели жълтеникави флуоресцентни лампи осветяваха тясното пространство.

Хрътката в краката му тихо изстена. Лежеше на земята, замаяна от двата удара в бетонния под, които Суейн ѝ беше нанесъл.

Другата хрътка не се виждаше.

Суейн се наведе до хрътката на пода. Тя изръмжа предизвикателно, но беше тежко ранена и не можеше да помръдне.

Суейн погледна гривната.

14:30

14:29

14:28

Нямаше време за губене. Оставаха му четиринайсет минути да се върне преди гривната да експлодира.

Не. По-важно. Оставаха му четиринайсет минути да се върне при Холи.

Той сви устни и вдигна ранената хрътка за врата. Тя немощно се загърчи в ръката му. Суейн затвори очи и за последен път удари главата ѝ в бетонния под. Тялото мигом се отпусна. Мъртво.

Суейн хвърли трупа и предпазливо тръгна по тесния коридор.

Другата хрътка все още не се виждаше никъде.

Суейн стигна до малка стая, по чиито стени имаше големи четвъртити електромери. Над един от тях имаше табела:

ПОДСТАНЦИЯ

Суейн забеляза как от един процеп в тавана се прокрадва малко синьо езиче електричество – на всеки няколко секунди облизваше електромера и даваше на късо. „На «Кон Ед» много ще им хареса“ – помисли си той.

От другата страна на стаята имаше вход.

Но без врата.

Суейн мина през входа и се озова до релсите на метрото. Гривната продължаваше да бипка настоятелно.

В тунела беше тихо. Целите стени бяха боядисани в черно и на всеки петнадесетина метра имаше дълги бели флуоресцентни лампи. Стара дървена врата висеше на здрав катинар до входа. Суейн се зачуди как ли е била извадена от пантите.

Вдясно чу шумолене.

Суейн се обърна.

Беше втората хрътка!

На три метра, с гръб към него, и енергично мяташе глава. Май беше хванала плъх.

Суейн се нагани да се отдалечи, но от дъното на тунела се чу тих тътен. Релсите зажужаха.

Завибрираха.

Мека бяла светлина се появи иззад ъгъла на тунела.

Изведнъж мотрисата на метрото прелетя през тишината с оглушителен, пронизителен вой, ярко осветените ѝ прозорци се изнизиха с шеметна бързина.

Суейн залегна на черната опушена земя в тунела и в светкавичната светлина от мотрисата забеляза как главата на хрътката се вдигна – и тя го видя.

Влакът профучаваше край него и вдигаше прах и мръсотия от земята – те се набиваха в лицето му. Суейн стисна очи.

След миг влакът изчезна и в тунела отново настъпи тишина. Гривната продължаваше да бипка.

Суейн бавно вдигна глава.

Тунелът беше празен. Той погледна към мястото, където бе видял

хрътката...

Нямаше я.

Суейн се извърна.

Нищо.

Усещаше учестения пулс на сърцето си. Дясната ръка страшно го болеше там, където мръсотията се бе набила дълбоко в прорезите от ноктите на хрътката. Изпоти се.

13:40

13:39

13:38

Нямаше време за болките си. Изтъркаля се на една страна и – странно – усети нещо в левия джоб на дънките си.

Беше счупената телефонна слушалка. Съвсем беше забравил за нея. Холи му я бе дала, когато бяха на първия етаж. Бръкна в другия си джоб.

Белезниците.

И безполезната запалка на Джим Уилсън.

Отново погледна гривната.

13:28

И ОТБРОЯВА

Думите мигаха.

„Господи – помисли си той. – И отброява. Знам. Знам, че отброява!

Мамка му!“

Изпълнен със страх, Суейн огледа тунела. Хрътката я нямаше. Времето изтичаше. Трябваше да се върне в библиотеката.

И изведнъж, без никакъв звук, хрътката го нападна изотзад – хвърли се на гърба му и двамата се проснаха на релсите. Белезниците паднаха на земята; запалката също.

Хрътката бе на гърба му, но той бързо се изтърколи и я отхвърли.

Като котка, тя меко скочи на крака, обърна се и отново се хвърли към него. Суейн я хвана за тънката шия и падна по гръб между релсите.

Тя започна да ръмжи и да се гърчи – отчаяно се опитваше да се отскубне от хватката.

Размахваше лапите си с остри като бръснач нокти – едната раздризата на Суейн и остави кървави следи по гърдите му, другата замахваше злобно към ръката му.

Суейн лежеше по гръб върху бетонните траверси, опънал ръката си

напред, хрътката беше не една ръка разстояние. По-добре да дращи ръката му, отколкото да се докопа до тялото му...

И изведнъж се смръзна.

Чу го.

Тих, далечен тътен.

Хрътката не обръщаше внимание, само диво се мятеше.

Релсите от двете му страни започнаха да жужат.

Да вибрират.

О, не...

О, не!

Лицето на Суейн бе точно до релсата, очите му – на нивото на един от дебелия болтове, които прибягваха релсите за траверсите.

Като белезници!

Хрътката продължаваше да се гърчи и да се мята. Суейн се претърколи.

Затърси.

Релсите зажузаха по-силно.

Суейн отчаяно се огледа. „Къде са?“

Още по-силно.

„Къде...“

Търси. Търси...

Чуваше металическото тракане на приближаващия влак. Щеше да ги връхлети всеки момент...

„Ето ги!“

Белезниците лежаха на земята до една от траверсите.

Суейн грабна белезниците и бързо ги щракна около тънката шия на животното.

Хрътката се стресна от металната гривна на врата си.

Суейн вдигна поглед и видя мъгливата бяла светлина, идваща откъм завоя на тунела. Тътенът вече беше много силен.

Той бързо пусна хрътката и закопча другия белезник за релсата.

Щрак!

Стърженето на стоманени колела изпълни въздуха. Влакът излезе от завоя.

Суейн сграбчи хрътката за опашката, дръпна я и залегна до релсите.

Хрътката остана с глава, прикована от вътрешната страна на релсата, а Суейн държеше опашката ѝ отвън.

Влакът профуча, чу се отвратителният звук от трошене на кости,

когато металните му колела строшиха врата на хрътката и я обезглавиха.

Осветените прозорци се изнизиха с шеметна бързина и не след дълго грохотът му заглъхна в тъмнината на тунела.

Отново настъпи тишина, нарушавана единствено от настоятелното бипкане на гривната.

От обезглавеното тяло на хрътката бавно се стичаше лигава черна слюз. Суейн избърса капките кръв, които го бяха изпръскали, когато влакът бе прерязал врата на животното.

После пусна тялото и погледна гривната.

11:01

11:00

10:59

И ОТБРОЯВА

Само единайсет минути да се върне.

Нямаше много време.

Скочи и затича по релсите в мрака.

Джон Ливайн седеше до шофьора в черния линкълн, паркиран срещу главния вход на Нюйоркската градска библиотека.

Сградата изглеждаше спокойна. Тиха. Мъртва.

Ливайн погледна часовника си. 20:30. Маршъл вече трябваше да е тук.

Телефонът му извънтя.

– Ливайн – рече гласът, – Маршъл се обажда. При библиотеката ли си?

– Да, сър.

– Спокойно ли е всичко?

– Да, сър – отговори Ливайн. – Съвсем спокойно.

– Добре – каза Маршъл. – Отрядът е на път. Ще са при вас след пет минути. Аз ще дойда след две. Извади лентата. Искам периметър от тридесет метра навсякъде около сградата, ясно ли е? И, Ливайн...

– Да, сър?

– Каквото и да правите, не пипайте самата сграда.

Селексин и Холи вече виждаха стълбището.

Пред тях. На тридесет метра разстояние.

Тичаха задъхани по тясната пътека.

Тъкмо приближаваха пресечка на две пътеки, когато изведнъж една от хрътките скочи пред тях.

Холи и Селексин се заковаха на място. Хрътката тежко тупна на твърдия дървен под пред тях.

И им препречи пътя. Зад нея виждаха отворената врата на стълбището.

Селексин се извърна, за да тръгне по друга пътека, но спря.

Зад тях беше втората хрътка.

Суейн тичаше в тунела към една светлина зад завоя.

Беше станция на метрото. Не го интересуваше коя.

10:01

10:00

9:59

Влетя в светлината на метростанцията и се прехвърли от релсите на перона.

Сред чакащите се разнесе шепот. Всички с ужас му правеха път – вероятно заради вида му.

Дънките му бяха целите в ивици черна смазка, а ризата му – мръсна и черна от саждите в тунела, смазката от асансьора и кръвта на хрътката – беше раздрана от яката до кръста. На гърдите му се червенееше вертикален разрез, а дясната му ръка бе прогизнала от кръв от множеството дракотини по нея. Кървавата рана на лявата му буза не се забелязваше под черното му, окадено лице.

Суейн мина през тълпата и се втурна нагоре по стълбите.

– Какво ще правим сега? – прошепна уплашено Холи.

– Не знам – каза Селексин.

Двете хрътки стояха от двата края на пътеката – бяха ги заклешили по средата.

Селексин, висок метър и двайсет, и Холи, с почти същата височина, не бяха много по-големи от тях.

Селексин нервно се огледа, огледа и лавиците с книги, високи до тавана. Те създаваха непреодолима стена от двете страни на пътеката.

Хрътката пред тях пристъпи напред. Другата не мръдна.

Холи видя защо.

Втората хрътка, тази, която им пречеше да отстъпят, нямаше лява лапа. Само кърваво петно на края на кокалестия черен крайник. Сигурно нея беше приковал Балтазар за парапета, когато бяха на първия етаж.

Холи сръга с лакът Селексин и му посочи хрътката.

Той кимна и заотстъпва към ранената хрътка, като продължаваше да оглежда лавиците от двете страни.

Не бяха чак толкова непреодолими.

– Бързо – рече той. – Хващай книгите. Тези тук – той посочи една ниска лавица. – Хващай и хвърляй.

После посегна към най-ниската лавица, грабна една дебела книга с твърда подвързия и я метна към здравата хрътка – улучи я в муцуната. Животното гневно му се озъби.

Полетя втора книга. После трета. И четвърта.

– Хвърляй! – викна Селексин.

Продължиха да хвърлят книги по хрътките и те отстъпиха малко. Холи хвърли поредната книга и тъкмо се навеждаше за друга, когато изведнъж разбра какво цели Селексин.

Той не хвърляше книгите само за да държи хрътките настрана. Хвърляше ги, за да направи дупка в лавицата. Колкото повече книги хвърляха, толкова по-голяма ставаше дупката. Скоро Холи можа да види през нея следващата, успоредна пътека.

– Готова ли си? – попита Селексин като хвърли поредната книга и удари сакатата хрътка по раната. Животното изпищя от болка.

– Мисля, че да – отвърна Холи.

Здравата хрътка тръгна към тях.

– Добре – рече Селексин. – Скачай!

Без секунда колебание Холи се хвърли през дупката и тупна на съседната пътека.

Но Селексин остана на другата.

Ранената хрътка предпазливо пристъпи напред.

Двете хрътки приближаваха от двете страни на дребосъка.

– Хайде! – извика Холи от съседната пътека. – Скачай!

– Не още. – Селексин не сваляше очи от приближаващите животни.

– Не още. – Той хвърли още една книга по ранената хрътка. Уцели я и тя разярено изръмжа.

– Скачай! – извика пак Холи.

– Спокойно. Само се приготви да бягаш – отвърна Селексин.

Холи трескаво огледа пътеката. От едната страна видя стълбището. От другата...

Замръзна на място.

Беше Белос.

Крочеше смело към нея с огромни уверени крачки.

– Селексин, скачай! Скачай веднага! – изпищя Холи.

– Не са достатъчно близо...

– Няма значение, скачай! Той е вече тук!

– Той?! – Селексин се сепна. Хрътките вече бяха съвсем до него.

– Аа, той ли? – разбрал какво му казва Холи, Селексин мигом се хвърли през дупката в лавицата и се претърколи в краката ѝ. Тя го дръпна да се изправи и двамата хукнаха към стълбището.

Белос затича след тях.

Търчаха по пътеката. Холи чуваше как здравата хрътка сумти, докато тича по успоредната пътека.

Затичаха по стълбите нагоре.

Чуха драскане на нокти по мрамора – хрътката тичаше след тях по стълбите. Последва тъп звук от падане – беше се подхлъзнала на гладкия мрамор и се беше ударила в стената.

Останали без дъх, Холи и Селексин продължаваха нагоре и нагоре... докато не престанаха да чуват нищо зад себе си.

На стълбището беше тихо.

Продължиха нагоре.

И тогава чуха глас, от дъното на шахтата: проехтя по цялото стълбище.

– Бягай! – прокълнтя гласът на Белос. – Бягай, дребосъко! Ние ще те намерим! Ние винаги ще те намерим! Ловът започна, а ти си дивечът. Ще те преследвам и ще те намеря, а когато това стане, ще се молиш някой друг да те е намерил преди мен!

Гласът млъкна. И докато Холи и Селексин се изкачваха нагоре, в празната шахта отекна зловец смях.

– Идват – обърна се Ливайн. Двамата стояха до колата му.

Огромна син минибус излезе от завоя и спря зад линкълна на Ливайн. Приличаше на кола от телевизионен екип, с въртяща се сателитна чиния на покрива и мигащи сини полицейски светлини.

Ливайн закри очите си от ярката светлина на фаровете. Един широкоплещест мъж, облечен целият в синьо, слезе от пасажерското място на минибуса и застана мирно пред Маршал.

Това беше Харолд Куейд.

Командир Харолд Куейд.

Ливайн не беше работил лично с Куейд досега, но този човек беше жива легенда. Той явно си беше присвоил званието „Командир“ – в АНС нямаше такъв ранг, – когато бе поел командването на оперативния отряд „Сигма“. Слуховете твърдяха, че веднъж убил цивилен гражданин по погрешка, докато преследвал мними извънземни. По случая така и не било повдигнато обвинение.

Тази вечер той беше облечен досущ като командос от специалните части: синя екипировка, бронезилетка, кубинки, кепе и колан с пистолет на него.

– Сър – обърна се Куейд към Маршъл.

– Здравей, Хари – каза Маршъл. – Бързо дойдохте.

– Както винаги, сър.

Маршъл се обърна към Ливайн.

– Оградихте ли мястото?

– Тъкмо приключват – отвърна Ливайн. – Лентата е около цялата сграда. На тридесет метра. Дори в парка.

– И никой не е докосвал сградата?

– Дадени са стриктни инструкции.

– Хубаво – рече Маршъл.

При последния обход на „Подслушвача“, който сега беше насочен директно към Градската библиотека, бе отчетено необичайно голямо количество електромагнитна енергия от външната страна на сградата. Маршъл не искаше да поема излишни рискове.

Той се обърна към Куейд:

– Надявам се твоите момчета да са готови. Това е, което чакахме толкова дълго.

Куейд се усмихна. Студена, ехидна усмивка.

– Готови сме.

– Дано да е така – рече Маршъл. – Защото открием ли как да неутрализираме електрическото поле около сградата, влизате вътре.

За първи път тази нощ Стивън Суейн видя Нюйоркската градска библиотека отвън.

Беше красива сграда. На четири етажа, квадратна, с плосък покрив и шест величествени коринтски колони отпред – издигаха се от стъпалата до покрива.

Всъщност приличаше на старо съдилище в южните щати, гордо

разположено в центъра на красив вътрешен парк, като че ли част от градски площад. Само че този площад вече беше сгъшен в подножието на небостъргачите, които го заобикаляха.

Суейн наблюдаваше библиотеката през улицата, от входа на метростанцията. Дишаше тежко, раните по гърдите и ръцете му горяха.

Гривната продължаваше да бипка.

8:00

7:59

7:58

Времето изтичаше, а ситуацията не беше никак добра.

Библиотеката беше запечатана.

Яркожълта полицейска лента вървеше от дърво на дърво и заобикаляше огромната тъмна сграда на разстояние най-малко тридесет метра.

Няколко необозначени коли – фаровете им светеха – бяха наредени в тесен кръг около главния вход. А в центъра на кръга, над колите, се забелязваше голям син полицейски минибус с въртяща се сателитна чиния на покрива. До нея лудо се въртяха сини полицейски светлини, които озаряваха парка около библиотеката като дискотека.

„По дяволите!“ – помисли си Суейн.

През последните два часа единственото, което бе искал, беше да излезе от библиотеката – да се махне заедно с Холи далеч от Рийз и Белос и каранадона – да избяга от електризираната клетка, в която се бе превърнала библиотеката.

А сега?

Суейн тъжно се усмихна.

Сега трябваше пак да влезе вътре.

Да влезе вътре и да не позволи на бомбата на ръката му да се взриви. Да влезе пак в клетката, където Рийз и Белос и каранадонът го очакваха, за да го убият.

Но най-важното – да влезе вътре и да спаси Холи. Самата мисъл, че дъщеря му е в капан с тези чудовища, го караше да настръхва. А мисълта тя да остане вътре след като той е умрял, беше направо непоносима. Тя вече беше загубила майка си. Той нямаше да позволи да загуби и баща си.

Но за целта трябваше да проникне през електризираните стени.

И какви бяха тези хора около сградата?

7:44

Очите на Суейн се спряха на някакви сенки в задната част на библиотеката. Там беше тъмно. Добре. Имаше поне някакъв шанс.

Суейн изтича през улицата.

Паркът около библиотеката беше хубав, равен и затревен, с дъбове, разположени на равни разстояния от трите страни на сградата, само де то сега ги опасваше жълтата полицейска лента.

Отсам дъбовете, от източната страна на сградата, имаше прекрасна бяла ротонда – издигната кръгла сцена с красив куполовиден свод, подпиран от шест високи шест метра тънки колони. Решетест парапет ограждаше сцената.

Беше красива постройка, любимо място за сватбени и други подобни празненства. Суейн си спомни, че бе водил Холи на една пантомима тук през лятото – шоу от рода на „Магьосникът от Оз“, което включваше облаци цветен дим и внезапни изчезвания в средата на сцената.

Изтича на прибежки през тревата и клекна зад сцената на ротондата, където никой не можеше да го види.

До най-близкия дъб имаше двадесет метра.

И тридесет метра от дъба до библиотеката.

Тъкмо щеше да хукне към дърветата, когато забеляза до себе си кошче за боклук.

Спря. Замисли се.

Щом бяха сложили полицейска лента около сградата, сигурно бяха оставили и патрули, които да прогонват евентуалните натрапници. Трябваше да намери начин да...

Зарови из кошчето и откри някакви смачкани вестници. Тъкмо ги вземаше, когато погледът му се спря на нещо друго.

Винена бутилка.

Взе я и я разклати. Не беше съвсем празна. Чудесно. Обърна я и изля останалото вино на ръцете си. Раните му защипаха от алкохола.

После, с бутилката и вестниците в ръка, се втурна към дърветата.

7:14

7:13

7:12

Облегна се на дебелия ствол на дървото и опипа джобовете си. Счупената телефонна слушалка и също толкова непотребната запалка все още бяха там. Изруга наум, че беше оставил белезниците на релсите.

На мигащата синя светлина от минибуса видя най-близкия ъгъл на сградата.

Тридесет метра.

Пое дълбоко дъх.

И хукна напред.

Ливайн се прозя. Беше се облегнал на капака на линкълна. Маршъл и Куйд бяха отишли да проверят паркинга, а той беше останал да наблюдава фасадата на сградата.

Радиостанцията му изпраща. Сигурно беше Хигс, шефът на наблюдателния отряд, който току-що бе изпратил.

– Да? – каза Ливайн.

– Намираме се на западната страна на сградата и тук няма нищо, сър – чу се гласът на Хигс.

– Добре – каза Ливайн. – Продължете да обикаляте сградата и ми съобщете, ако откриете нещо.

– Разбрано, сър.

Суейн стигна до югоизточния ъгъл на сградата и клекна в сенките на южната стена.

Дишаше тежко, сърцето му биеше направо в главата.

Огледа стената.

7:01

7:00

6:59

Ето там! До другия ъгъл.

Суейн хукна напред, приведен до земята.

Радиостанцията отново изпраща. Чу се гласът на Хигс.

– Приближаваме югозападния ъгъл, сър. Все още нищо необичайно.

– Благодаря, Хигс – рече Ливайн.

Суейн лежеше на тревата до южната стена на библиотеката, все още с вестниците и бутилката в ръка.

Гледаше едно малко дървено прозорче на нивото на земята, недалеч от югозападния ъгъл на сградата. Беше старо и прашно и сякаш не бе отваряно от години. Гривната продължаваше тихо да бипка.

6:39

Наведе се по-близо и видя малко синьо езиче да проплъзва от рамката на прозорчето...

Изпука клонче.

Някъде наблизко.

Суейн придърпа вестниците до себе си и се долепи до стената;

очите му бяха на сантиметри от електрическите искри, излизащи от рамката на прозореца.

Тишина.

И после едно тихо: биип... биип... биип...

Гривната!

Суейн мушна лявата си ръка под тялото, за да приглуши звука, тъкмо когато три чифта кубинки бавно се появиха иззад ъгъла.

Специален агент от АНС Алън Хигс смъкна своята М-16 и потрепна при вида на фигурата, сгушила се до стената пред него.

Някакво мръсно тяло, свито на кълбо и покрито с намачкани вестници в жалък опит да се предпази от студа. Дрехите му бяха мръсни парцали, а лицето му – черно от мръсотия.

Скитник.

Хигс вдигна радиостанцията до устата си.

– Тук Хигс.

– Какво има?

– Някакъв скитник – каза Хигс и подритна тялото. – Свил се е до стената. Нищо чудно, че не са го видели, като са слагали лентата.

– Някакъв проблем?

– Не – рече Хигс. – Сигурно и той не е забелязал, когато слагат лентата. Не се безпокойте, сър, ще го махнем оттук за нула време. Край.

Хигс се наведе и разтърси Суейн за рамото.

– Ей, приятел!

Суейн изръмжа.

Хигс кимна към другите двама агенти, които, също като него, бяха в пълна бойна екипировка. Те метнаха на рамо своите М-16 и се наведоха да вдигнат скитника.

Скитникът шумно изръмжа и сънено се обърна към тях като вяло протегна ръка и отблъсна лицето на единия агент, сякаш искаше да каже: „Разкарайте се и ме оставете да си спя.“

Агентът направи гримаса и се отдръпна.

– Господи, този направо вони на алкохол.

Хигс също усети миризмата на вино, дори без да приближава и каза:

– Просто го вдигнете и го махнете оттук.

Суейн притискаше гривната плътно към корема си, под вестниците,

докато го отнасяха настрана от библиотеката, обратно в парка.

Струваше му се, че тя сега бипка по-силно от всякога и няма как да не я чуват.

Но двамата мъже, които го носеха, изглежда, не забелязваха нищо. Дори сякаш се стараеха да стоят възможно по-далеко от тялото му.

Суейн започна да се поти.

Всичко това отнемаше твърде много време.

Отчаяно искаше да погледне гривната. Да види колко време му остава.

Не можеха да го отнесат!

Трябваше да се върне в библиотеката!

– Линейка? – попита единият от носачите някакъв трети – явно по-високостоящ, – който вървеше отпред.

Суейн изтръпна в очакване на отговора.

– Не – отвърна третият. – Просто го изнесете извън периметъра. Полицията ще го прибере по-късно.

– Разбрано.

Суейн с облекчение пое дъх.

Но щом нямаше да го водят в болница да се погрижат за него и щом не бяха полицаи, тогава оставаха два важни въпроса: къде щяха да го отведат? И кои бяха те, по дяволите?

Тежковъоръжените мъже понесоха Суейн през парка към ротондата.

„Добре. Вече можете да ме оставите – говореше им наум Суейн. – Не ме бавете...“

Те се качиха по стъпалата на ротондата и го оставиха върху кръглата сцена.

– Тук става – каза началникът им.

– Ей, най-последно – рече онзи, чието лице Суейн бе отблъснал, и го пусна.

– Стига де, Фаръл, не мирише чак толкова – подразни го началникът.

Суейн се отпусна като труп.

Сигурно имаше още малко време.

„Тръгвайте, момчета. Не спирайте...“

– Чакай малко... – каза Фаръл.

Суейн замръзна.

Фаръл гледаше ръкавиците си.

– Сър, този човек е ранен.

„Мамка му!“

– Какво?

– Тече му кръв, сър. Вижте.

„Спокойно. Стой спокойно.“

„Няма да погледнат ръката ти...“

И изтръпна, когато Фаръл вдигна обличените си в ръкавици ръце и шефът му се обърна.

Хигс погледна кръвта по ръкавиците на Фаръл. После погледна Суейн, видя вестниците, покриващи ръцете му, и малките червени точки, избили през хартията. Силната миризма на вино доминираше над всичко.

Накрая рече:

– Сигурно се е одраскал, като е паднал в някоя канавка. Оставете го тук, ще съобщя за него. Ако сметнат за необходимо, ще дойдат да го приберат. Като го гледам, едва ли ще отиде някъде в близките няколко часа. Хайде да се връщаме на работа.

И тримата тръгнаха към главния вход на библиотеката.

Суейн не посмя да мръдне, докато шумът от стъпките им не заглъхна в мрака.

После бавно надигна глава.

Беше на сцената на ротондата. Погледна гривната.

2:21

2:20

2:19

– Да се бяхте помотали още малко, момчета – тихо каза той. Не му се вярваше, че са минали само четири минути. Беше му се сторило цяла вечност.

Но сега му оставаха само две минути. Трябваше да действа бързо.

Хвърли един последен поглед през белия решетест парапет на ротондата, изправи се и хукна надолу по стълбите.

2:05

Вече беше при дърветата и спря до един огромен дъб.

Пресегна се, хвана един дебел нисък клон и го откърши. После отново хукна към библиотеката.

1:51

1:50

1:49

Скрит в сенките на южната стена, Суейн стигна приземния прозорец, който беше видял преди, и коленичи. Стисна здраво клона и се помоли наум дано да стане.

Замахна силно към прозореца. Той мигом се строши, стъклата се пръснаха навсякъде.

Незабавно обаче на мястото на счупения прозорец лумна тънка решетка от сребристосиньо електричество.

Суейн гледаше поразен.

О, не. О... не!

1:36

Преглътна с мъка.

Не беше съобразил, че това може да се случи. Надяваше се, че отворът ще е достатъчно голям, та електричеството да не може да прескочи.

Но прозорецът се оказа твърде малък.

И сега пред него имаше решетка от чисто електричество, която трябваше да преодолее.

1:20

1:19

1:18

Оставаше само една минута.

„Мисли, Суейн! Мисли!“ Трябваше да има начин! Трябваше!

Но умът му беше объркано кълбо от паника и скептицизъм. Да стигне чак дотук и да свърши така...

Моменти от нощта минаваха като на кинолента през съзнанието му.

Рийз в хранилището. Срещата с Хокинс. Паркингът. Балтазар. Горе на първия етаж. Белос с хрътките и кондата в залата...

1:01

1:00

0:59

... Интернет залата и безелниците на вратата. Горе на третия етаж. Сервизната стая. Каранадонът. Асансьорната шахта. Пак хранилището. Малката червена врата. Падането през нея с хрътките.

Отвън. Тунелът. Метрото.

0:48

0:47

0:46

Чакай.

Имаше нещо.

Нещо, което пропускаше. Нещо, което му казваше, че има начин.

0:37

0:36

0:35

Какво беше? По дяволите! Защо не може да се сети? Добре, спокойно. Помисли. Къде се случи?

На долния етаж? Не. На горния етаж? Не. Някъде по средата.

Първия етаж.

Какво се случи на първия етаж?

Видяха Белос, след което хрътките нападнаха кондата. После Балтазар прикова едната хрътка с ножа си към перилата...

0:29

0:28

0:27

После Холи натисна бутона на асансьора и бяха отишли в Интернет залата.

Холи...

После вратата. И беззниците.

0:20

0:19

0:18

Какво беше?

Холи...

Там беше! Някъде в дълбините на съзнанието му. Начин да влезе! Защо не можеше да си го спомни?

0:14

0:13

0:12

„Мисли, по дяволите, мисли!“

0:11

0:10

Суейн намръщено сви устни.

0:09

Огледа се. Нямаше други прозорци. Нямаше къде другаде да отиде.

0:08

Спомни си. Първият етаж. Белос. Хрътките.

0:07

Балтазар. Ножът.

0:06

Асансьорът. Холи натиска бутона. Холи...

0:05

Холи? Нещо около Холи.

0:04

Нещо, което Холи е казала?

0:03

Или е направила?

0:02

И с привършването на броенето дойде и ужасяващата мисъл.

Стивън Суейн беше мъртъв.

ПЕТИ ХОД

30 ноември, 20:56

В сервизната стая на третия етаж Пол Хокинс, седнал на земята до Балтазар, доволно кимна.

Пред отворения вход на стаята имаше огромна локва силно запалим денатуриран спирт, а до него – кутия кибрит. Беше приятно изненадан от това, което бе намерил по етажерките.

Сега се чувстваше малко по-спокоен. Всеки нежелан гост, който минеше през този вход, щеше да бъде...

И изведнъж го чу.

Прозорците над него леко се разтресоха, а подът потръпна.

Хокинс не можа да си обясни какво е това.

Но приличаше на приглушен взрив.

Дървеният парапет до тях се разтресе и Селексин и Холи спряха в горния край на стълбището.

– Чу ли? – попита Селексин притеснено.

– Усетих го – отвърна Холи. – Какво беше?

– Приличаше на взрив. На експлозия. Някъде отвън...

Млъкна.

– О, не...

– Пазете се! – извика командир Хари Куейд.

Маршъл клекна до стената в края на рампата, Куейд скочи зад ъгъла и залегна до него.

Вторият взрив избухна в основата на бетонната входна рампа. Мощен облак сив прах изригна от рампата, заля улицата и прогърмя покрай Маршъл и Куейд.

Метални парчета – останките от решетката, която затваряше паркинга на библиотеката – се посипаха шумно по земята.

Димът се разсея и Маршъл, Куейд и малка група агенти на АНС затичаха надолу по овъглената рампа, като прескачаха металните отломки.

Долу Маршъл спря и със страхопочитание се взря в гледката, която се разкри пред очите му.

Широкият правоъгълен отвор на паркинга, включително кръглата дупка на мястото на взрива в металната решетка, беше в мрежа от яркосиньо електричество – тънки нишки просъскваха на всеки няколко секунди.

Маршъл скръсти ръце. Куййд застана до него, загледан в решетката от електричество пред тях.

– Знаехме, че е така – рече Куййд, без да сваля очи от стената синя светлина пред тях.

– Да, знаехме – каза Маршъл. – Значи електризират цялата сграда, откъсват я от външния свят, запечатват я, така че никой да не може да влезе или да излезе...

– Точно така.

– Но защо? – попита Маршъл. – Какво е това, което става в тази сграда и което не бива да виждаме?

На площадката на третия етаж Холи нетърпеливо потропваше с крак. Селексин бе мушнал глава през отворената врата и оглеждаше читалнята.

Тя беше в пълен безпорядък.

По диагонала на залата се простираше пътека от разруха – от входа на санитарната стая, та чак досами вратата на стълбището. Навсякъде се търкаляха отломки от чиновете, потрошени от каранадона.

На мъждивата синкава светлина от улицата Селексин успя да различи входа на сервизната стая в отсрещния край на читалнята. В момента изглеждаше празна. Някъде дълбоко в подсъзнанието си Селексин се зачуди какво ли се е случило с Хокинс и Балта...

Изведнъж пред погледа му се мярна сянка.

Някакъв тъмен силует, едва забележим в полумрака, приблизително с ръст на човек, но много, много по-слаб, се прокрадваше между чиновете към сервизната стая.

Селексин клекна зад вратата на стълбището – надяваше се да не са го видели.

После сграбчи Холи за ръката и двамата заслизаха надолу по стълбите.

В сервизната стая Хокинс уморено се беше облегал на стената и наблюдаваше как Балтазар несигурно пристъпва насам-натам.

Сега, когато очите му се бяха изчистили от слюнката на Рийз и

зрението му се беше повъзвърнало, той като че ли възстановяваше силите си. Преди няколко минути бе успял да стане сам. А сега дори вървеше.

Хокинс погледна през входа – над локвата денатуриран спирт, който бе излял – към читалнята.

Всичко беше тихо и спокойно.

Нямаше никого.

Той пак се обърна към Балтазар, който крачеше неуверено из стаята, и така и не забеляза острата триъгълна глава, която се мушна ловко и безшумно през входа.

Тя огледа вътрешността на стаята, като местеше поглед ту към Балтазар, ту към Хокинс.

През цялото време не издаде ни най-малък шум.

Хокинс разсеяно се обърна и я видя. И замръзна.

Главата представляваше дълъг, остър, плосък равнобедрен триъгълник, насочен надолу. Нямаше очи. Нито уши. Нито уста. Просто един плосък черен триъгълник, малко по-голям от човешка глава.

И просто висеше на входа.

Тялото не се виждаше, но Хокинс ясно можа да различи тънката „шия“.

Всички същества, които беше видял досега, бяха в основни линии „животински“ – имаха очи, крайници, кожа – но това тук беше съвсем извънземно.

„Шията“ му приличаше на наниз от бели перли, които се спускаше от плоската, двуизмерна триъгълна глава. Вероятно тя продължаваше в тяло, което Хокинс не можеше да види.

Той продължаваше да гледа втренчено съществото – и то също сякаш го гледаше любопитно.

И тогава Балтазар проговори с плътен, дрезгав глас.

– Кодикс.

– Какво? – попита Хокинс. – Какво каза?

Балтазар посочи извънземното.

– Кодикс.

Кодиксът се придвижи напред – леко, плавно – носеше се във въздуха.

Мина през входа и Хокинс видя, че въобще няма тяло. Нанизът от перли, който играеше роля на шия, беше всъщност над метър и петдесет на дължина. И висеше от главата, леко завит нагоре в края, без да докосва земята.

А на края на опашката светеше ярка зелена светлинка, идваща от плътна сива метална гривна.

Кодиксът беше участник в турнира.

Опашката се плъзгаше като опашка на змия, но във въздуха, на тридесетина сантиметра от земята.

– О, боже. – Хокинс грабна кибрита и драсна една клечка.

Пламъкът разколеба кодикса. Съществува спря над локвата спирт.

Хокинс вдигна клечката – наблюдаваше как пламъкът бавно пълзи надолу.

Преглътна мъчително.

– Е, какво пък – рече той и пусна клечката в локвата.

Радиостанцията на Ливайн се включи.

– Сър! Сър! Виждаме светлина! Повтарям: виждаме светлина! Прилича на пожар. Трети етаж. Североизточен ъгъл.

– Тръгвам – каза Ливайн. После превключи каналите. – Сър?

– Какво има, Ливайн? – Джеймс Маршъл явно бе раздразнен, че го прекъсват.

– Сър – рече Ливайн, – имаме потвърждение за дейност в библиотеката. Повтарям: потвърждение за дейност вътре в библиотеката.

– Къде?

– Североизточния ъгъл. Трети етаж.

– Веднага иди там – каза Маршъл. – Тръгваме.

Стените на сервизната стая се озариха в яркожълто – от локвата на входа лумна стена от огън и погълна кодикса.

Хокинс и Балтазар се дръпнаха от пламъците и закриха очи с ръка. Кодиксът не се виждаше през горящата стена.

А после се появи.

Носеше се във въздуха. През пламъците. Без да обръща внимание на огнените езици.

И влезе в стаята.

– О, боже – рече Хокинс и се дръпна.

– Върви – каза спокойно Балтазар.

– Какво? – възкликна Хокинс.

Балтазар напрегнато гледаше кодикса. И повтори все така спокойно:

– Върви.

Хокинс не знаеше какво да прави. Кодиксът висеше във въздуха точно пред тях. Дори ако успееше да мине покрай съществото, трябваше да успее да мине и през огъня – огъня, който сам беше запалил, за да задържи врага навън. Въобще не му беше хрумнало, че същият този огън може да го задържи вътре.

Нямаше изход. Нямаше къде да отиде.

Балтазар се обърна към него и го погледна право в очите.

– Върви... веднага!

И Балтазар се хвърли към кодикса.

Хокинс удивено гледаше как съществото също се хвърля към Балтазар – и уви тънкото си тяло три пъти около врата му.

Огромният мъж отчаяно задърпа с две ръце примката около шията си. Падна назад върху останките от решетката, която разполовяваше стаята, препъна се и се строполи на пода под лавиците с почистващи препарати.

Хокинс продължаваше да наблюдава втрещено битката. Балтазар извика:

– Бягай!

Хокинс примижа и се обърна. Огънят пълзеше по пода към него. Прашната бутилка денатуриран спирт, която бе използвал, лежеше на пода на сантиметри от приближаващите пламъци.

Твърде късно...

Пламъците стигнаха бутилката тъкмо когато Хокинс се хвърли зад най-близката купчина дървени сандъци.

Стъклената бутилка – все още наполовина пълна – избухна като граната и хвърли парченца стъкло и огън във всички посоки.

Балтазар се бореше с кодикса.

Паднаха върху дървените лавици и те се строполиха под тежестта им. Стъклени шишета, пластмасови бутилки и десетки аерозолни флакони се пръснаха по пода.

Хокинс видя как лавицата се срути, видя всичките бутилки по пода – все почистващи препарати с огромни червени надписи: ДА СЕ ПАЗИ ОТ ОГЪН; ДА НЕ СЕ СМЕСВА С ДРУГИ ХИМИКАЛИ, а също и силно запалимите аерозолни флакони.

Огънят неумолимо напредваше в стаята.

– О, господи! – викна Хокинс.

Кодиксът все още беше здраво увит около врата на Балтазар. Лицето на аморфния човекоподобен беше изкривено в ужасна гримаса, бузите му бяха тъмночервени.

Хокинс се обърна да го предупреди за огъня и очите им се срещнаха. В същия момент, гледайки напрегнато Хокинс, Балтазар стисна още по-здраво кодикса.

Хокинс разбра погледа на огромния мъж. Прочете го в очите му. Балтазар знаеше какво ще се случи. Огънят. Химикалите. Той щеше да остане в стаята. И да задържи кодикса.

– Не! – извика Хокинс. – Недей!

– Върви... – изпъшка Балтазар.

– Но ти ще... – Хокинс видя как пламъците неумолимо пълзят напред. Трябваше бързо да вземе решение.

– Бягай! – извика Балтазар.

И Хокинс се предаде. Нямахше повече време. Балтазар беше прав. Трябваше да бяга.

Той се обърна към бързо напредващата огнена стена и като хвърли последен поглед към Балтазар, който продължаваше да души кодикса, тихо каза:

– Благодаря.

После прикри лицето си с ръка и се хвърли в огъня.

Ливайн пристигна на североизточния ъгъл на библиотеката тъкмо когато дотърчаха и Куейд и Маршъл. Агентът, отговарящ за периметъра, Хигс, ги чакаше.

– Ето там горе – каза Хигс и посочи два прозореца на третия етаж, точно под стрехата.

Прозорците бяха обагнени в яркочълто, от време на време лумваше и оранжев пламък.

– Ох! – Маршъл поклати глава. – Тази проклета сграда се е запалила. Само това ми трябваше.

– Какво ще правим сега? – попита Ливайн.

– Ще влезем – каза Хари Куейд. Гледаше озарените прозорци. – Преди всичко вътре да е изгоряло.

– Да влезем? – Маршъл се начумери. – По дяволите! Ливайн!

– Да, сър.

– Обади се на пожарната. Но като пристигнат, да изчакат. Не бива да ги пускаме вътре преди да сме огледали. Просто искам да са тук в случай, че огънят излезе извън конт...

– Ей, чакайте! – извика Куейд. Беше отишъл до югоизточния ъгъл на сградата.

- Какво има? – попита Маршъл.
- По дяволите... – Куйейд изчезна зад ъгъла.
- Какво става? – Маршъл затича след него.

Куйейд беше на тридесетина метра покрай южната стена, почти до югозападния ъгъл на сградата. Обърна се и извика:

- Агент Хигс, вие ли отговаряте за наблюдението тази вечер?
- Да, сър.
- Намирали ли сте някого тук? До тази стена?

Хигс не разбираше какво става. Куйейд се взираше в нещо до стената, нещо, което приличаше на малък прозорец.

– Ами... да, сър – рече Хигс. – Намерихме един пиян скитник – спеше до стената.

- Беше ли близо до този прозорец? – попита Куйейд.
- Тъ, да, сър, беше.
- И къде е сега този пияница, Хигс? – попита Куйейд, после коленичи и почна да оглежда стената.

Маршъл, Ливайн и Хигс се приближиха.

Хигс мъчително преглътна.

– Оставихме го на ротондата ей там, сър. – Той посочи. – Мислех да го докладвам, но реших, че не е спешно.

– Специален агент Хигс, искам веднага да отидете до ротондата и да ми доведете този скитник.

Хигс хукна към ротондата.

Куйейд се отмести и останалите видяха какво е привлякло вниманието му.

- Какво е това, по дяволите!?!... – възкликна Ливайн.
- Вижте – рече Маршъл и посочи паяжината от електричество, която изпълваше отвора на малкия приземен прозорец. Земята до него беше посипана с натрошени стъкла.

Наоколо нямаше никого.

Куйейд се наведе към прозореца. Не беше голям, но човек можеше да се провре през него. Но защо ще го чупят? Това не би свършило никаква работа.

Освен ако някой не беше искал да влезе вътре...

Хигс дотърча и каза задъхано:

- Сър! Скитника го няма.

Хокинс се хвърли през пламъците и скочи на пода в читалнята.

На полицейската му униформа ѝ нямаше нищо, но косата му гореше!

Хокинс трескаво съблече куртката си и угаси пламъците. Пое си дъх.

Сервизната стая гореше в яркожълто и озаряваше читалнята. През входа ѝ излитаха пламъци.

„Не остава много“ – помисли си той.

Пропълзля отстрани на входа и опря гръб на стената.

Чакането трая само няколко секунди.

Химикалите в сервизната стая бяха добра комбинация. След като първият флакон с аерозол избухна в кълбо от сини пламъци, започна верижна реакция от химически експлозии.

Бетонната стена зад Хокинс се напука от ударната вълна, през входа излетя златна огнена топка, профуча покрай Хокинс и озари цялата читалня в яркожълто.

Когато целият трети етаж на сградата лумна в ярка светлина на фона на нощта, Маршъл, Ливайн и Куййд едновременно погледнаха нагоре.

По радиостанциите им се чуваха гласове:

– Пожар!...

– Стаята в ъгъла току-що избухна...

– Мамка му! – изруга Ливайн.

Приличаше на гръм.

Оглушителен гръм.

Цялата сграда се разтресе от ударната вълна на експлозиите.

На втория етаж на библиотеката Селексин и Холи потърсиха да се хванат за нещо, за да не паднат.

Вторият етаж на Нюйоркската градска библиотека се състоеше главно от две големи компютърни зали. В средата на всяка от тях имаше дълги овални маси, целите в компютри. От тавана висяха климатични инсталации и въздухопроводи, осигуряващи необходимия контрол на влажността при компютрите. Покрай стените имаше стаи за четене със стъклени стени.

Експлозиите на третия етаж ставаха все по-силни.

Стъклените стени на стаите за четене се тресяха. Компютрите падаха от масите и се разбиваха на пода.

Селексин придърпа Холи под една от овалните маси и двамата се

сгушиха там и запушиха уши; сградата продължаваше да се тресе, експлозиите следваха една след друга, от масите около тях падаха монитори и клавиатури.

Хаос. Пълен хаос.

В читалнята Хокинс затисна очите си – огнени вълни бълваха от входа до него.

Няколко от чиновете в помещението вече горяха, запалени от първите огнени кълба, които изригнаха от сервизната стая.

Експлозиите бяха силни – по-силни, отколкото беше очаквал, по-силни от всеки пожар, който беше виждал.

Бяха почти хм... твърде силни.

Защо?...

Хокинс се смръзна. Трябваше да е станало нещо друго.

Но какво?

И тогава я видя.

Тънка тръба, разположена хоризонтално по стената, малко под тавана.

Излизаше от сервизната стая, вървеше по стената на читалнята над северните прозорци и малко след това рязко завиваше надолу до пода, минаваше през него и продължаваше към долните етажи...

Газопровод.

Сигурно в сервизната стая бе имало кранче за газта, което не беше видял. Газово парно или газ...

Тънката тръба се запали.

Хокинс с ужас наблюдаваше как жълто-синьото пламъче напредва по дължината на тръбата, след това последва извивката ѝ и се насочи към долните етажи.

От тръбата се откъсна една огнена капка и падна върху един от дървените чинове. Той мигом лумна в пламъци.

Хокинс скочи. Експлозиите от сервизната стая най-сетне затихаха, но това вече нямаше значение.

Огнят се разпространяваше по газовата инсталация. Скоро цялата сграда щеше да пламне.

Трябваше да намери начин да излезе от нея.

В малката тоалетна на Подниво Едно един друг човек усещаше мощните взривове, които разтърсваха Нюйоркската градска библиотека.

Доктор Стивън Суейн седеше облегнат на белите плочки в една от кабините на женската тоалетна на Подниво Едно. Водата в тоалетната чиния до него се плискаше лудо, сградата се клатеше и тресеше.

Последва още една експлозия и сградата отново се разтърси, макар и не така силно, както преди. Взривовете сякаш губеха мощ.

Суейн погледна гривната. Дисплеят показваше:

ИНИЦИАЛИЗАЦИЯ – 6
ДЕТОНАЦИОННО БРОЕНЕ ПРЕКРАТЕНО НА:
0:01
ПРЕНАГЛАСЯНЕ

Първият ред премигна и се промени на:

ИНИЦИАЛИЗАЦИЯ – 5

Високо над главата му, досами тавана, решетката от синьо електричество продължаваше да съска. Отвъд нея смътно се чуваха гласовете на агентите.

Той се притисна още по-плътно към плочките и пое дълбоко дъх.

Отново беше вътре.

Мисълта за Холи го беше спасила.

Холи на първия етаж, в порутената Интернет зала. Когато хрътките блъскаха по вратата, а той я беше закопчал с белезниците, бе видял Холи до прозореца.

Тогава тя държеше счупената телефонна слушалка до електризиращия прозорец. Когато слушалката се доближи до прозореца, електричеството „бягаше“ от нея в кръг.

Бягаше от телефона!

Тогава Суейн не беше разбрал какво става, но сега вече знаеше.

Електричеството не бягаше от самия телефон, а от магнита, който беше в него. Телефонната слушалка е като обикновена тонколони: в центъра ѝ се намира един относително силен магнит.

А като рентгенолог Стивън Суейн имаше стабилни познания за магнетизма.

Хората обикновено свързват рентгенолозите само с рентгеновите снимки, но през последните години рентгенолозите полагаха големи усилия да открият нови начини за получаване на напречно сечение на

човешкото тяло – поглед навътре в тялото от перспективата на главата.

Има множество начини за получаване на тези напречни сечения. Един добре познат метод е скенерът. Има и друг, по-модерен метод, който включва съединяването и подреждането на атомните частици и се нарича ядрено магнитен резонанс.

В основни линии – както Суейн беше обяснил на обезпокоената госпожа Педърмън – апаратът за ядрено магнитен резонанс работи на принципа, че електричеството реагира на магнитна интерференция.

И именно това се беше случило, когато Холи бе доближила телефонната слушалка до прозореца – магнитните вълни бяха нарушили структурата на електрическите вълни, карайки ги да се отдръпнат от магнита, за да могат да поддържат честотата си.

За да влезе в сградата, Суейн беше грабнал телефонната слушалка от джоба си и я бе доближил до прозореца. Електричеството мигом се беше отдръпнало, образувайки шестдесетсантиметрова дупка в решетката, през която Суейн веднага бе пхнал ръката си.

И щом гривната бе отчела, че е в електрическото поле, незабавно бе прекратила обратното броене.

Тъкмо навреме.

И след двуминутно внимателно гърчене и кривене, за да не излезе от шестдесетсантиметровото магнитно поле сред електрическата решетка, Суейн беше успял да влезе вътре.

Всъщност, тъкмо беше прехвърлил десния си крак през прозореца и падна от високия перваз. Електрическата решетка мигом се затвори с характерното съскане, докато той се строполи върху тоалетната чиния под него.

Вътре.

Докато Пол Хокинс стигне до средата на читалнята, експлозиите спряха.

Чуваше се само силното прашене на бушуващ пожар. Чиновете до сервизната стая бяха в пламъци. Самата сервизна стая беше озарена в яркожълто, а цялата читалня бе окпана в трепкаща позлата.

Изведнъж зад него се чу силен шум и Хокинс се обърна.

На входа на сервизната стая, на фона на жълтите пламъци се очертаваше силуетът на кодикса.

Хокинс замръзна.

После видя, че съществото залита.

Кодиксът висеше във въздуха. Започна да се върти в спирала, а после изведнъж плоската триъгълна глава се вирна нагоре и кодиксът падна на един от порутените чинове.

И не мръдна.

Хокинс въздъхна с облекчение.

Понечи да се обърне и да тръгне към стълбището, но забеляза нещо на земята до входа на сервизната стая. Нещо бяло. Бавно запристъпва натам, за да види какво е...

Кръвта му се смръзна.

Беше водач. Или поне това, което беше останало от него.

Най-вероятно това бе водачът на кодикса, оставен отвън до сервизната стая, когато съществото бе влязло да убива.

Тялото на водача лежеше в голяма локва кръв под един от чиновете и бе напълно обезобразено.

По лицето, гърдите и ръцете му имаше десетки успоредни червени разрези – един бе счупил носа му и обясняваше огромното количество кръв. Дълбоките драскотини по дланите на дребосъка подсказваха жалки опити за защита. Очите и устата му бяха широко отворени, застинали в неописуем ужас – като снимка на последните му ужасяващи мигове.

При вида на тази гледка Хокинс потръпна – беше отвратително, жестоко. После, като се вгледа по-внимателно в червените разрези по тялото на водача, изведнъж настръхна от осенилата го мисъл. Паралелните нарези означаваха нокти...

Това беше работа на хрътките на Белос.

Крайно време беше да се махне оттук.

Обърна се и тръгна към стълбището...

... и видя как една огромна черна ръка се насочва към лицето му.

И след това не видя нищо.

Стивън Суейн предпазливо излезе от тоалетната и видя познатите вече стъклени офиси на Подниво Едно.

Погледна гривната и видя, че показанията на дисплея са се променили.

ИНИЦИАЛИЗАЦИЯ – 4

Още един участник бе мъртъв. Сега оставаха само четирима.

Зачуди се кои ли участници са все още живи. После сви рамене. И без това познаваше само трима от тях – Балтазар, Белос и Рийз. Като включеше и себе си, може би те бяха четиримата останали.

„Трябва да намеря Холи – каза си той. – Холи.“

През стъклените прегради успя да види от другата страна асансьорите. Видя и тежката синя врата, която водеше към паркинга. Беше отворена.

Суейн бързо отиде до нея и я разгледа. Тя беше извадена от пантите, вероятно от Рийз, когато ги беше преследвала.

Спомни си гонитбата на паркинга, спомни си как Балтазар се беше появил по рампата от долния етаж...

Долният етаж.

Подниво Две. Хранилището.

Там се бяха разделили с Холи и Селексин, затова логично беше да започне да ги търси оттам.

Трябваше да слезе долу.

По стълбите?

Не. Имаше и друг начин. По-добър.

Отново си спомни как Балтазар се беше появил по рампата на паркинга. Това беше начинът. Балтазар бе дошъл от друго, по-ниско ниво на този паркинг. И това ниво сигурно имаше някакъв вход, врата или нещо такова, което да се отваря към Подниво Две.

С тази мисъл в главата Суейн бързо мина през синята врата и тръгна към паркинга.

Отвън всичко приличаше на сцена от филм. Дълги огнени езици излизаха от два прозореца под покрива на Нюйоркската градска библиотека – величествено здание в центъра на красив градски парк – а редиците прозорци на третия и втория етаж бяха озарени от златисти отблясъци.

Джон Ливайн стоеше пред библиотеката и я наблюдаваше как гори.

Големият син минибус на АНС потегли и се отправи към западната страна на библиотеката.

Ливайн видя как минибусът се качи на бордюра и мина направо през тревната площ, заобикаляща зданието. После изчезна зад ъгъла.

Обърна се и видя фарове – много фарове – и веднага разбра какво означава това. Пристигаше пожарната – а след нея и пресата.

Разноцветни минибусове удариха спирачки досами периметъра от жълта полицейска лента. Плъзгащите се врати се отвориха и операторите наскачаха на земята. Зад тях се появиха и красивите репортерки, забързани, все още оправящи грима или тоалета си.

Една дръзка млада репортерка мина под жълтата лента, насочи се право към Ливайн и завря микрофон в лицето му.

– Сър – рече тя с възможно най-сериозен глас – бихте ли ни казали

какво точно става тук? Как започна пожарът?

Ливайн не отговори. Само мълчаливо я гледаше.

– Сър – повтори тя, – попитах, бихте ли ни казали...

Ливайн заговори тихо и учтиво, с лице към нея, но думите му явно бяха отправени към тримата агенти, които стояха наблизко:

– Господа – рече той, – изведете тази млада дама извън полицейския периметър и ѝ обяснете, че ако тя или някой друг отново пресече линията, ще бъде незабавно арестуван и обвинен в намеса в дела, отнасящи се до националната сигурност, присъдите за което варират между десет и двадесет години затвор, в зависимост от това в какво настроение съм.

Тримата агенти пристъпиха напред и младата репортерка – зяпнала – бе позорно отведена извън периметъра.

Ливайн гледаше краката ѝ, докато я отвеждаха. Радиостанцията му се включи. Беше Маршъл.

– Да, сър?

– С Куюйд сме на входа Към паркинга – каза Маршъл. – Дойде ли вече телевизията?

– Да, вече са тук – отвърна Ливайн.

– Някакви проблеми?

– Още не.

– Добре. Е, вече сме тук. Този пожар вдигна залога. Сега трябва да успеем да влезем вътре преди всичко да е изгоряло. Тръгна ли бусът?

– Току-що – каза Ливайн. – Всеки момент ще го видите.

Входната рампа от улицата към подземния паркинг беше от западната страна на сградата.

Маршъл стоеше в основата на рампата, близо до металната решетка, която затваряше паркинга. В центъра на решетката, съвсем леко докосвайки земята, блестеше огромният кръг от пресичащи се сини светкавици.

Големият минибус на АНС зави на задна зад ъгъла и бавно слезе по рампата със задницата напред.

– Добре – каза Маршъл в радиостанцията, щом видя буса. – Дойде. Скоро пак ще ви се обадя. Засега само дръжте пожарникарите и репортерите зад лентата. Ясно ли е?

– Да – каза Ливайн, докато Маршъл затваряше.

Бусът спря, задните врати се отвориха и четирима мъже в

екипировка на специалните части скочиха на рампата. Първият – млад техник – отиде направо при Куейд и тихо му каза нещо. После енергично кимна и пак се качи в буса. След секунди се появи с голяма сребристая кутия в ръка.

Куейд отиде до Маршъл, който стоеше пред електризираната метална решетка.

– Колко дълго ще... – почна Маршъл.

– Скоро ще влезем – рече Куейд спокойно. – Но първо трябва да направим някои изчисления.

– Кой ще ги направи?

– Аз – отвърна Куейд.

Техникът остави тежката кутия до Куейд и отвори капака. Вътре имаше три цифрови брояча. Всеки от тях бе с червени цифри, които в момента показваха: 00000,00

Куейд издърпа от кутията един дълъг зелен кабел и го постави до металната решетка. На края на кабела имаше лъскава стоманена крушка.

Дойде още един агент и подаде на Куейд изолирани черни ръкавици и една дълга пръчка с примка накрая. Куейд сложи ръкавиците и пхна крушката в примката.

После бавно и дълбоко пое дъх. Отдръпна се от решетката и насочи пръчката към стената от пресичащи се сини светкавици.

Металната крушка заблестя, като се доближаваше все повече и повече към синята решетка.

Маршъл наблюдаваше напрегнато. Куейд мъчително преглътна.

Момчетата от АНС бяха стаили дъх в очакване.

Никой от тях не знаеше какво ще се случи.

Крушката докосна електричеството.

Броячите в металната кутия незабавно почнаха да вървят плавно нагоре – измерваха напрежението. После забързаха – цифрите ставаха все по-големи и по-големи.

И след това препуснаха.

Холи и Селексин стояха сгущени на втория етаж под една от овалните маси в средата на залата. Подът около тях беше посипан с изпотрошени компютри.

Стените на стаите за четене – допреди малко стъкло от кръста нагоре и дърво от кръста надолу – сега бяха просто зейнали дупки с

назъбени краища.

А още по-лошо, в две от източните стаи бе пламнал пожар.

Селексин тъжно въздъхна. Холи тихо хълчаше.

– Как си? – загрижено попита той. – Да не си ранена?

– Не... Искам татко – проплака тя. – Искам татко.

Селексин погледна вратата към стълбището. Беше затворена.

– Знам – рече той. – Знам. Аз също.

Холи вдигна очи към него и Селексин видя страха в тях.

– Какво е станало с него? – изхлипа тя.

– Не знам.

– А онези дето го изтикаха през вратата? Дано да са умрели. Мразя

ги.

– Повярвай ми – каза Селексин; продължаваше да гледа вратата – аз също не изпитвам топли чувства към тях.

– Мислиш ли, че татко ще дойде? – попита тя с надежда.

– Разбира се – излъга Селексин. – Сигурен съм, че в момента е някъде в сградата и ни търси.

Холи кимна обнадеждено и обърса очите си.

– И аз така мисля.

Селексин вяло се усмихна. Колкото и да му се искаше Стивън Суейн да е още жив, дълбоко се съмняваше в това. Лабиринтът бе електронно запечатан с цел да държи участниците вътре. Единствено някаква необяснима случайност беше създавала отвор по време на електризацията – и едва ли имаше друг такъв.

Освен това той бе чул експлозията. Стивън Суейн сто на сто беше мъртъв...

И изведнъж с крайчеца на окоето си Селексин долови движение.

Откъм вратата към стълбището.

Отваряше се.

Суейн забърза по сивия коридор и излезе на ярката бяла светлина на паркинга.

Беше точно както си го спомняше. Чист гладък бетон, бели маркировки, низходящата рампа в центъра.

И беше тихо. Паркингът беше абсолютно празен.

Суейн забърза към рампата и тъкмо щеше да тръгне надолу, когато чу някой да вика.

– Ей!

Суейн се обърна.

– Ей – чу се пак.

Суейн погледна към входната рампа. Тя беше вляво от него, на края на дълъг тесен проход, затворена към външния свят с голяма метална решетка. В долния край на решетката имаше кръгла дупка от експлозия, запълнена с мрежа от яркосиньо електричество.

А зад решетката стоеше мъж, облечен в синя бойна униформа.

И го викаше.

Холи седеше вцепенена под овалната дървена маса. Селексин не откъсваше поглед от бавно отварящата се врата.

Ако не се броеше приглушеното пращане на пожара, в двете източни стаи на втория етаж на Нюйоркската градска библиотека беше съвсем тихо.

Вратата към стълбището продължаваше да се отваря.

И после бавно – много бавно – един голям черен ботуш стъпи през входа.

Вратата широко се отвори.

Беше Белос. Сам. Двете останали хрътки не се виждаха никъде.

Селексин вдигна пръст пред устата си и Холи, с разширени от ужас очи, кимна.

Белос влезе.

Ботушите му скърцаха по стъклата на натрошените монитори по пода. Той мина на една стъпка от масата, под която се криеха Холи и Селексин.

И спря.

Точно пред тях!

Холи затаи дъх. Огромните ботуши се въртяха – Белос явно се оглеждаше във всички посоки.

След това коленете започнаха да се сгъват и Холи едва не изпищя: Белос се канеше да погледне под масата!

Коленете му се свиха и вълна от ужас заля Холи.

Първо се появиха дългите остри рога.

После зловещото черно лице. Обърнато наопаки. Втрещено в тях.

По лицето на Белос плъзна злобна усмивка.

Суейн предпазливо тръгна към рампата.

– Ей! – извика пак човекът зад решетката. – Чувате ли ме?

Суейн не отговори. Продължи да върви към него и да го гледа.

Беше набит мъж, облечен в сини бойни дрехи и бронезилетка като командос от специалните части.

Мъжът отново извика:

– Чувате ли ме?

Суейн спря на двајсетина метра от електризираната решетка и каза:

– Чувам те.

Щом чу гласа му, мъжът веднага се обърна и каза нещо на някого, когото Суейн не можеше да види.

После се обърна, вдигна ръце с дланите напред и много бавно каза:

– Не искаме да ти направим нищо лошо.

– Да – рече Суейн. – Аз идвам също с мир. Но кои, по дяволите, сте вие?

Мъжът продължи да говори бавно, с ясен, отчетлив глас, както се говори на дете.

Или може би на извънземен.

– Ние сме представители на правителството на Съединените американски щати. Ние сме – мъжът разпери широко ръце – приятели.

– Добре, приятелю, как се казваш? – рече Суейн.

– Казвам се Харолд Куейд – каза Куейд високо.

– И от коя институция си, Харолд?

– От Агенцията по национална сигурност.

– Добре, виж какво, Харолд Куейд от Агенцията по национална сигурност, имам лоши новини за теб. Аз не съм извънземният, когото търсиш. Аз съм просто един човек, оказал се на неподходящото място в неподходящото време.

Куейд се намръщи.

– Кой си тогава?

Нещо в главата на Суейн му каза да не отговаря на този въпрос.

– Най-обикновен човек.

– А откъде си?

– Оттук.

– И какво търсиш в сграда, по чиито стени тече ток с напрежение хиляди волта?

– Както вече казах, Харолд, неподходящо място, неподходящо време.

Куейд смени тактиката.

– Можем да ти помогнем – каза той. – Да те измъкнем оттук.

– Вече бях навън, благодаря – рече Суейн. – Опасно е за здравето ми.

Куейд пак се обърна и каза нещо на човека зад себе си. После отново се обърна към Суейн.

– Не разбрах какво точно каза накрая – извика той. – Ще го повториш ли? Нещо за здравето ти?

– Няма значение – каза Суейн. Вече губеше интерес към разговора.

Агенцията по национална сигурност не беше толкова самоотвержена, че да дойде чак тук, за да спасява невинни граждани, озовали се в електризирана библиотека. Имаше нещо друго, нещо по-важно. Агенцията бе тук да осъществи контакт – извънземен контакт. Някак си бяха разбрали, че в библиотеката става нещо, и сега бяха тук, за да изловят извънземните.

А сигурно и всеки, който е бил в контакт с тях.

– Не, сериозно говоря – каза Куейд насърчително. – Ела по-близо и го повтори.

Суейн отстъпи крачка назад.

– Не мисля така, приятелчета.

– Не, не. Моля те! Чуй ме. Няма да ти направим нищо. Обещавам.

– Да бе.

– Ела и...

Стреличката прелетя само на сантиметър от главата на Суейн.

Беше дошла иззад Куейд – от някой, който се беше промъкнал зад него, докато той ангажираше вниманието на Суейн. Сигурно я бяха изстреляли през дупка в електрическото поле.

Суейн нямаше време да мисли за това. Обърна се и хукна към рампата в центъра на паркинга.

И докато тичаше по рампата към Подниво Две, последното, което чу, беше ехтящият глас на Харолд Куейд от Агенцията по национална сигурност, който яростно крещеше на някой нещастен подчинен.

– Мамка му! В ръцете ни беше! – изруга Куейд.

И се обърна към агента, който държеше пушката за стрелички.

– Как можа да го изпуснеш? Не мога да повярвам, че не го улучи от...

– Успокой се, Куейд – рече Маршъл и сложи ръка на рамото му. – Може и да сме изпуснали човека, но мисля, че ударихме джакпота. Виж.

Куейд се обърна:

– Какво да видя?

Маршъл посочи паркинга и Куейд погледна и ахна.

– Това пък какво е?

– Не знам. Но го искам – отвърна Маршъл.

През решетката от синьо електричество го виждаха ясно.

Приличаше на динозавър – поне пет метра дълго, с кръгла тъпа муцуна и две дълги антени, които ритмично се поклащаха над главата му.

Куейд и Маршъл гледаха захласнати как съществото бавно прекосява паркинга. Спря в горния край на низходящата рампа и като че ли подуши земята.

После бързо се плъзна надолу и изчезна.

– Охо! Я да видим кой е тук? – каза Белос.

Селексин полагаше неимоверни усилия да спре да трепери, но не успяваше. Холи седеше смразена от ужас.

– Е, дребосько, май паметта ти е къса като тялото. Казах ти, че ще те намеря. Или си забравил?

Селексин мъчително преглътна. Холи само гледаше встрещена.

– Може би паметта ти има нужда от малко... освежаване – рече Белос и се изправи. – Излезте оттам.

Холи и Селексин изплъзяха изпод масата. Белос стоеше от другата страна с ранения си водач, метнат през рамо. Пламъците в близките стаи бушуваха.

Белос вирна глава и каза подигравателно:

– Къде ще избягаш сега, дребосько?

Селексин хвърли поглед към стълбището и видя, че двете хрътки бавно се промъкват през отворената врата, като им отрязват единствения път за бягство.

– Охо! – прошепна той.

Отново погледна Белос и видя, че по златния му нагръдник има размазана кръв. На фона на черната му ръка ясно видя и сивата гривна.

Видя също как зелената светлинка изведнъж премигна.

И после светна червеният индикатор.

– Ох – отново рече Селексин.

Белос тръгна да заобикаля овалната маса. Не бързаше. Наслаждаваше се на момента. Изглежда, не забелязваше червената светлина на гривната си.

- Защо го направи? – попита Селексин.
– Какво да съм направил?
– Защо наруши правилата на Президиъна? Защо измами? Защо?
– А защо не?
– Нарушил си правилата, за да спечелиш. Как ще уважаваш наградата, когато нямаш уважение към самия турнир? Ти си измамник.
– Когато хванат да нарушава правилата, той е измамник – каза Белос. Вече почти беше заобиколил масата. – Мене няма да ме хванат.
– Но това е неизбежно!
– Защо? Как ще ме хванат? – попита Белос, сякаш вече знаеше отговора.

Селексин заговори бързо:

- Някой от участниците може да те разобличи. Може да каже „Инициализация“ и да покаже на наблюдаващите, че имаш хрътки.
– Трябва да е доста смел този, който ще се осмели да направи подобно нещо, докато бяга, за да спаси кожата си. Освен това – кой тук знае, че имам хрътки?
– Аз например.
– Но твоят господар за последен път бе видян да излиза от лабиринта, а само той може да задейства телепорта на главата ти.

Селексин се замисли за момент. После каза:

- Рийз.
– Какво?
– Рийз знае – каза Селексин, като си спомни как хрътките бяха нападнали Рийз на първия етаж.
– Но ти не знаеш дали Рийз е жива.
– А жива ли е?
– Позабавлявай ме – рече Белос. – Да предположим, че Рийз е все още жива.
– Тогава тя може да те изобличи. Може да задейства телепорта върху главата на своя водач и да те издаде.
– А какво ще кажеш за водача й?
– Моля? – намръщи се Селексин.
– Водачът й – рече Белос ехидно. – Едва ли смяташ, че дори и да оставя Рийз да живее, ще направя същото и с водача й.
– Убил си водача на Рийз преди да атакуваш самата нея?
Белос се усмихна:
– В любовта и войната всичко е позволено.
– Умен ход – рече Селексин. – Ами хрътките? Как ще ги измъкнеш

от лабиринта? Не смяташ да ги оставиш тук, нали?

– Повярвай ми, докато дойде време да стъпя в изходния телепорт, хрътките отдавна няма да са тук – отвърна Белос.

Селексин се намръщи.

– Но как? Как ще ги изведеш от лабиринта?

– По същия начин, както ги доведох.

– Но за това ще е необходим телепорт – рече Селексин, – а също и координатите на лабиринта. А никой освен организаторите на Президентна не знае неговото местоположение.

– Напротив – каза Белос. – Водачите като теб знаят координатите на лабиринта. Трябва да ги знаете, защото ви телепортират заедно с всеки участник.

Селексин се замисли.

При телепортацията водачът първо биваше изпращан на планетата на участника. Там той и участникът влизаха в телепорта. После водачът вкарваше координатите на лабиринта и двамата се телепортираха.

Случаят на Селексин, разбира се, беше различен, тъй като хората не знаеха нищо за телепортите и телепортацията. Той и Суейн бяха телепортирани поотделно.

– И все пак ще ти трябва телепорт, за да измъкнеш хрътките – каза Селексин. – А на Земята няма телепорти.

Белос сви безразлично рамене.

– Вероятно няма.

Селексин се ядоса.

– Всичко това се базира на презумпцията, че ти ще си последният участник, останал в лабиринта. А това все още не е ясно.

– Ще поема този риск.

– Твоят праядо е спечелил Петия Президент, без да прибягва до измама – каза Селексин презрително. – Представи си какво би си помислил, ако те види сега?

Белос махна с ръка.

– Ти все още не разбираш, нали? Моят народ очаква от мен да спечеля този турнир, също както са го очаквали и от праядо ми.

– Но ти не си такъв добър ловец, какъвто е бил праядо ти, нали, Белос? – грубо рече Селексин.

Белос присви очи.

– Гледай ти какви сме смели, когато сме на път да срещнем създателя си, дребосъко. Моят праядо е направил необходимото, за да спечели. Така ще постъпя и аз. Ползваме различни методи, вярно, но,

дребосъко, целта оправдава средствата.

– Но...

– Мисля, че си поговорихме достатъчно – прекъсна го Белос. – Време е да умрем.

Белос бавно заобиколи масата и тръгна към Холи и Селексин. Селексин отчаяно се огледа. Нямахше къде да избяга. Нямахше къде да се скрие.

Стоеше пред Холи и гледаше как Белос идва към тях.

И тогава – бавно, безшумно – нещо зад Белос привлече вниманието на Селексин.

Движение.

Отгоре.

Изад една от тръбите на климатика на тавана.

Бавно, много бавно едно тънко черно тяло започна да се разгъва от тавана зад Белос.

Не издаваше никакъв звук.

Белос не го беше забелязал. Продължаваше да върви към Селексин и Холи. Огромното тънко същество зад него достигна цялата си зловеща триметрова височина.

Селексин стоеше като поразен.

Това беше рахнид.

Седмият и последен участник в Президиъна. Приличаше на огромно пръчковидно насекомо с малка глава и многобройни крайници. Той видя как осемте му костеливи крайника бавно се изпънаха, приготвяйки се да обгърнат тялото на Белос и да го задушат.

И изведнъж рахнидът нападна – ловко и настървено – сграбчи Белос с поразителна бързина, откъсна го от земята и го вдигна високо във въздуха.

Селексин и Холи бяха смаяни от самата скорост на нападението. Всичко стана невероятно бързо. Бавното заплашително спускане на рахнида за част от секундата се превърна в яростна атака. И сега Белос беше във въздуха, в хватката на рахнида, и се бореше с новия си противник.

Хрътките реагираха незабавно.

Здравата се спусна от вратата, скочи върху масата и се хвърли с оголени зъби към рахнида, за да защити господаря си. Ранената се придвижи по-бавно, но със същата самоотверженост се покатери на масата и се включи в борбата.

Елементът на изненада се оказа напълно безполезен. Рахнидът,

изправен пред неочакваната атака на двете хрътки, падна с писък от тавана върху една от масите. Осемте му крайника лудо се мятаха във въздуха в опит да отблъснат атаката.

За миг Холи и Селексин с удивление наблюдаваха сцената, после и двамата ги осени една и съща мисъл.

Да се махнат отгук.

Хукнаха към вратата на стълбището и се озоваха в тъмната шахта.

– Нагоре или надолу? – попита Холи.

– Надолу – рече твърдо Селексин. – Преди малко видях друг участник на третия етаж.

Едва бяха слезли пет стъпала, когато чуха оглушителен познат рев от дъното на шахтата.

– Каранадонът – каза Селексин. – Пак е буден. Видях червената светлина на гривната на Белос. Хайде. – Той сграбчи Холи за ръката. – Нагоре.

Затичаха нагоре по стълбите и докато минаваха покрай вратата на втория етаж, Селексин спря и погледна. Белос беше възседнал рахнида. Водеше се люта схватка.

Но сега Белос явно имаше надмощие.

Злочестият рахнид беше прикован по гръб на масата и неистово се мяташе и квичеше; здравата хрътка изкубна един от крайниците му. Рахнидът изпищя. Ранената нападаше водача на рахнида.

Белос хладнокръвно прекърши врата на рахнида и пищенето спря. После гигантът се изправи, извика хрътките, насочи главата на водача си към мъртвото тяло на масата и каза високо:

– Инициализация!

На главата на водача се появи малка сфера яркочервена светлина и Селексин се захласна.

Холи го дръпна за ръката.

– Хайде, да вървим!

Забързаха нагоре по стълбите.

Първото нещо, което направи впечатление на Суейн, бе, че долното ниво на паркинга е по-малко от това над него. И нямаше изход за колите. Можеше да се паркира, но на улицата се излизаше само от горното ниво.

На три от стените имаше врати. На източната пишеше: АВАРИЕН ИЗХОД. На вратата срещу нея пишеше: КЪМ ХРАНИЛИЩЕТО. А

третата, най-старата, беше разположена на южната стена на паркинга. От надписа липсваха няколко букви – това, което бе останало, гласеше:

... ЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ – ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО.

На паркинга имаше една кола.

Една-единствена, самотна кола.

Малка Хонда Сивик чакаше кротко в северозападния ъгъл своя стопанин.

При мисълта, че в библиотеката може да има още някой, Суейн се напрегна. Собственикът на колата. Човек, когото все още не бяха срещнали.

„Не – каза си той. – Не е възможно.“

След това започна да обмисля другите възможности – като например да блъсне хондата през електризираната решетка и може би да излезе от библиотеката в заря от искри.

Но като отиде до малкия автомобил, всичките му грандиозни мисли мигом се изпариха.

Той въздъхна.

Собственикът на колата не беше тук.

А и самата тя не можеше да се подкара.

Суейн тъжно погледна двете тежки жълти скоби на колелата и сините очертания на бетона.

Колата бе паркирана на място за инвалиди и тъй като на предното ѝ стъкло нямаше отличителен стикер, служителите ѝ бяха сложили скоби.

Суейн се усмихна тъжно. Пред болницата беше виждал хиляди подобни случаи и винаги бе смятал, че тарикатите, които паркират на места за инвалиди, заслужават да бъдат наказани.

Но сега, в гаража на Нюйоркската градска библиотека съжали, че е бил толкова съвестен гражданин. Защото тази кола не му предлагаше абсолютно нищо. Пистолет без патрони.

И изведнъж чу тихо съскане.

Обърна се и каза високо:

– Не се отказваш, а?

На рампата – с мятача се опашка, люлеещи се антени и уста цялата в слюнки – стоеше първият участник в турнира, когото беше срещнал тази вечер.

Рийз.

Холи и Селексин изкатериха тъмните стълби и спряха на площадката на третия етаж. От дъното на стълбищната шахта се чу още един оглушителен рев.

Каранадонът.

Някъде долу.

Селексин спря пред затворената врата на читалнята – спомни си сянката, която бе видял – сянката на кодикса.

– Вратата е затворена – прошепна Холи.

– Да... – каза Селексин, макар това да беше повече от ясно.

– Ами...

– Какво?

– Ами... ние не я затворихме. Просто излязохме. Не я затворихме. Не помниш ли?

Селексин не си спомняше, но в момента не го беше грижа дали вратата е била затворена, или не – нали все трябваше да отидат някъде.

– Сигурно си права – рече той и хвана дръжката. – Но сега няма къде другаде да отидем.

Завъртя дръжката и натисна вратата. Отвори я широко.

И мигом залитна назад.

Холи приклекна и повърна.

– Донесете го тук! Бързо! – извика Куейд. Бе започнало леко да ръми, но Куейд дори не забелязваше.

Четиримата агенти от АНС, които носеха въпросния предмет, се наведоха и с пъшкане го оставиха на земята до електризираната решетка.

Куейд погледна кутията с броячите.

Средният показваше: 120485,05.

Сто и двадесет хиляди волта. Сто и двадесет хиляди волта чист, безграничен електрически ток. Нещо като електризирана ограда, само че без оградата.

Куейд насочи вниманието си към предмета, който четиримата агенти току-що бяха сложили на земята. Това беше дебелият оловен контейнер, в който отдел „Сигма“ държеше портативната апаратура за съхранение на радиоактивни елементи.

Въпросната апаратура представляваше в основни линии вакуумиран съд, поставен в оловен куб с височина метър и двайсет. Използваше се за временно съхранение на радиоактивните елементи, намерени при

външни операции, докато бъдат занесени за лабораторни изследвания в огромната база за съхранение на радиоактивни елементи в Охайо.

С други думи, това беше просто един термос, поставен в дебел, висок до кръста оловен калъф.

Куейд бе наредил да разглобят апарата в буса и да донесат тежката оловна обвивка.

– Няма да стане – каза Маршъл.

– Ще видим – отвърна Куейд.

– Това електрическо поле направо ще го пререже.

– Накрая да, но може би не веднага.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че може да имаме достатъчно време да вкараме няколко души вътре.

Маршъл се намръщи.

– Не съм сигурен, че...

– Не е необходимо да си сигурен – грубо каза Куейд. – Нали няма да влизаш ти.

Селексин не сваляше очи от входа. Холи продължаваше да повръща, по лицето ѝ се стичаха сълзи.

Селексин гледаше с широко отворени очи през входа.

Там, очертано зловещо на фона на ярките пламъци в читалнята, увесено от тавана с главата надолу и потънало в кръв, се люлееше зверски обезобразеното тяло на полицай Пол Хокинс.

На долното ниво на паркинга Суейн не изпускаше от поглед опашката на Рийз и се опитваше да не гледа парализиращите антени.

Тя пристъпи напред.

Към него.

Бавно.

После предният ѝ крак се препъна и тя леко залитна.

Едва сега Суейн си спомни къде бе видял Рийз за последен път. На първия етаж, когато хрътките я нападнаха, а той и останалите побягнаха към стълбището.

Нямаше съмнение. Рийз беше ранена. Омаломощена и контузена от битката с хрътките.

Суейн се погледна – целият в черна мръсотия от асансьорната шахта и тунела на метрото. Хвърли поглед на гривната.

ИНИЦИАЛИЗАЦИЯ – 3

Още един участник бе мъртъв. Бяха останали само трима. Президентът приближаваше своя край, а оцелелите бойци бяха ранени, мръсни и изтощени. Сега битката беше въпрос на издръжливост.

Изведнъж нещо ярко светна отдясно и Суейн видя как една газова тръба близо до тавана се запали.

Хвърли поглед към Рийз, която продължаваше да се влечи уморено напред, а след това и към хондата до себе си, която продължаваше да е все така безполезна.

И отново към газовата тръба. Към синьо-жълтото пламъче, което се плъзна по дължината ѝ. Погледът му проследи тръбата. Тя изчезваше в стената точно над загадъчната врата с надпис: „... ЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ – ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО.“

Призля му.

Газ. Газова инсталация.

... ЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ.

КОТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ.

О, боже...

Препускащото синьо-жълто пламъче прекоси тавана, следвайки пътя на газопровода. И изчезна в стената над вратата.

Последва дълга тишина.

След която...

Експлозията беше мощна. Сякаш гръмна оръдие. Вратата на котелното помещение изхвърча навън на хиляди парченца, последвана от огромен облак дим и пламъци. Ударната вълна отхвърли Суейн върху капака на хондата.

Земята се разтrese и Куейд леко залитна. Някъде имаше експлозия.

– Трябва вече да влезем – рече той на Маршъл.

– Колко души ще...

– Колкото успеем.

– Откъде знаеш, че ще минете? – попита Маршъл.

– А ти откъде знаеш, че няма да можем? – отвърна Куейд.

Маршъл сви устни.

– Досега никой не е виждал подобно нещо...

Куейд само го гледаше и чакаше да даде нареждането.

Маршъл присви очи.

– Добре, действайте.

Суейн се претърколи върху капака на хондата и видя, че Рийз се обърна към горящото котелно помещение.

Противопожарните дюзи по тавана мигом се задействаха и по паркинга рукоуха потоци вода. Беше като при гръмотевична буря – от котелното отделение гърмяха експлозии, а от дюзите се сипеше пороен дъжд.

Суейн избърса водата от очите си и погледна да види какво прави Рийз. Отдясно – на половината път между него и Рийз – зърна вратата на западната стена, вратата, която му трябваше.

Тази с надпис: „КЪМ ХРАНИЛИЩЕТО“.

– Готови? Добре, бутайте! – извика Куейд.

Агентите преместиха цялата си тежест напред и забутаха огромната оловна кутия към електризираната решетка на паркинга.

Куейд ги бе накарал да я обърнат на една страна, така че двата отвора – капакът и дъното – сега сочеха към мрежата от синьо електричество.

Когато оловният куб бе на стъпка от светкавиците, Куейд, облечен в пълна бойна екипировка – с каска и бронезилетка – им каза да спрат.

Маршъл му подаде бойна пушка М–16, снабдена с високотехнологично подобрение. То приличаше на гранатомет М–203, само че вместо с цев, накрая завършваше с два остри метални шиша. Това беше байонет „Тейзър“ – съвременен вариант на древно оръжие. Вместо да слагаш дълга кама на края на пушката, слагаш няколко хиляди волта.

– Какво оръжие, а – рече Маршъл.

– Никога не излизай от къщи без него – отвърна Куейд и го взе.

– Още нещо – каза Маршъл и извади от джоба си лист – списъка с показанията от „Подслушвача“. – В теб ли е твоят?

Куейд се потупа по задния джоб:

– Вече го знам наизуст. – Тринадесет изблика на енергия след като прихванахме първоначалното електрическо поле на града. Оттам се започна. Имаме да намерим тринадесет неща.

– Ако влезеш – каза Маршъл.

– Да – потвърди мрачно Куейд, – ако вляза. Но ти се подготви за това, което ще донесе като изляза.

– Ако не сме готови, то ще е защото ще сме вече вътре с теб.

– Добре. – Куейд се обърна към агентите. – Хайде, момчета, да

действаме.

Агентите започнаха да бутат оловния куб към решетката от синьо електричество. Куейд бавно вървеше зад тях, в очакване до отворения заден край на куба.

Предният край на кутията докосна електричеството.

Захвърчаха искри.

Куейд мигом клекна да погледне през отвора на оловната кутия. Виждаше от другата страна. Електричеството не можеше да мине през оловото.

Агентите продължиха да бутат, докато половината куб беше от вътрешната, а другата половина от външната страна на стената от електричество.

Оловото все още издържаше.

Сега имаха тунел, през който Куейд можеше да мине през решетката от електричество.

С оръжието в ръка Куейд се вмъкна в куба и за миг изчезна от поглед, после се появи от другата страна с вдигнат палец за успешна мисия.

– Добре – извика той. – Пратете и останалите.

Останалите назначени за влизане агенти, всички снабдени с „Тейзър“ към своите М-16, бяха наредени в колона зад куба.

Първият, млад латиноамериканец, казваше се Мартинес, незабавно се мушна с главата напред в куба.

Изведнъж се чу потресавания звук от чупене, тъкмо когато краката на Мартинес изчезнаха в тунела.

– Бързо! Преди да е поддала! – извика Маршъл.

И ненадейно дебелият оловна кутия се счупи като клонче под натиска на електрическата стена тъкмо когато Мартинес се появи от другата страна, влачейки оръжието зад себе си. Кубът се срути, срязан на две по средата, също както и пушката на Мартинес – бе отсечена точно до спусъка от смъртоносното електричество, само на милиметри от пръстите на младия командос.

Стената от синьо електричество отново си беше на мястото.

Куейд и Мартинес останаха от другата страна.

– Добре ли сте, момчета? – попита Маршъл през решетката.

– Без една пушка, но иначе сме добре – отвърна Куейд и подаде на Мартинес своя зиг-зауер. – Май ще трябва да се оправяме сами. Скоро ще се върнем.

Куейд и Мартинес тръгнаха към низходящата рампа.

Маршъл ги гледаше как се отдалечават. Когато най-сетне изчезнаха

от поглед, на лицето му се изписа усмивка.

Бяха влезли в библиотеката.

Да!

Суейн стоеше в ъгъла на долното ниво на паркинга мокър до кости. В другия край на помещението мощни пламъци изригваха от котелното, нехаещи за безпощадния порой, който се сипеше от дюзите на тавана.

Рийз продължаваше да куцука към него.

Изглежда, беше решена да стигне до него въпреки протестите на раненото си тяло – нямаше да спре, докато Стивън Суейн не умре.

Суейн се замисли. Не можеше да убие Рийз: беше твърде голяма, твърде силна. Дори ранена, пак щеше да го разкъса на парчета, ако се стигнеше до схватка.

„Как да го направиш? – помисли си той. – Как да убиеш нещо такова?“

„Лесно. Не го убиваш“

„Просто продължаваш да бягаш“.

Отстъпи и усети, че кракът му докосна хондата.

Беше в ъгъла.

„Чудесно.“

Запристъпва покрай стената, настрани от колата, към вратата за хранилището.

Рийз бързо мръдна в същата посока и му отрязва пътя за бягство.

Той спря на три метра от хондата, с гръб към стената. Плътният дъжд от дюзите шибаше по главата му.

Погледна надолу и видя локвата вода, която се разрастваше около него. Не беше и сантиметър дълбока, но се простираше по целия паркинг и продължаваше да нараства, захранвана от непрестанния дъжд от дюзите на тавана.

Той стоеше в нея. Рийз също.

Погледът му проследи пътя на разрастващата се локва.

Тя сякаш се разливаше навсякъде, дори към източната стена, към вратата с надпис: „АВАРИЕН ИЗХОД“.

Аварийният изход.

Умът на Суейн работеше трескаво.

Щом това бе авария изход, значи вратата водеше директно навън.

А в такъв случай...

Смрази се от ужас. Рийз продължаваше да стои срещу него. Водата

по пода бавно се разливаше към аварийния изход.

Ако това бе външна врата, значи щеше да е електризирана.

И когато водата я достигнеше...

– О, боже – каза Суейн на глас и пак погледна локвата. – Мили боже...

„Бягай“, извика мозъкът му. „Къде?“ „Където и да...“

– Стой! – извика един глас.

Суейн вдигна глава.

Рийз се обърна.

В центъра на паркинга, в основата на рампата, стояха двама мъже.

Единият беше Харолд Куейд от Агенцията по национална сигурност, заедно с някакъв агент, и двамата облечени в маскировъчни екипи. Куейд носеше странно изглеждаща М-16. Другият агент държеше сребрист полуавтоматичен пистолет.

Суейн замръзна.

Хвърли поглед към аварийния изход, после към дюзите на тавана, които не даваха признаци скоро да спрат, и накрая към водата на пода, която продължаваше да напредва към вратата.

Сега беше на един метър от нея.

Сигурно бе мръднал, защото Куейд отново извика:

– Сериозно говоря! Не мърдай!

Суейн остана неподвижен.

Водата напредваше към вратата.

Рийз тръгна наляво от Суейн, отдалечавайки се от Куейд.

Куейд и партньорът му се отделиха от рампата с вдигнати оръжия – гледаха ту Рийз, ту Суейн. Стъпиха във водата.

Разрастващата се локва беше вече на шейсет сантиметра от вратата.

Дъждът от дюзите продължаваше да вали.

Суейн понечи да хукне...

– Не мърдай! – извика Куейд, вдигнал заплашително оръжието си към него. – Аз ще дойда!

Тридесет сантиметра...

Водата беше почти до вратата...

„Да става каквото ще – помисли си Суейн. – Така или иначе, все ще умра.“

– Не мърдай... – изкрещя пак Куейд, когато Суейн хукна с все сили към хондата в ъгъла, пръскайки вода с всяка стъпка.

Проехтяха изстрели.

Суейн тичаше покрай стената, като изпреварваше на сантиметри

откосите.

„Няма да успее – мислеше си той, докато тежките капки от дюзите го шибаха по лицето. – Няма да...“

Хвърли се към колата.

Водата докосна вратата.

Суейн шумно тупна върху капака на колата и закри главата си с ръце. В същия момент секна и стрелбата на Куейд.

Суейн не беше сигурен какво очакваше да чуе. Съскането на електростатичния поток по водата. Или може би писъкът на Куейд, който стоеше във водата и стреляше по него.

Но не се случи нищо.

Абсолютно нищо.

На паркинга цареше пълна тишина, ако не се броеше тихото шуртене на водата от дюзите.

Суейн бавно вдигна ръце от главата си и видя Куейд и другия агент – все още близо до рампата в центъра с крака във водата – да го гледат любопитно как лежи върху капака на колата.

Рийз, от друга страна, не се виждаше никъде.

Водата по пода бе достигнала до аварийния изход и течеше под него без проблеми.

Суейн виждаше едно-единствено обяснение. Това не беше външна врата. Не беше електризирана. Сигурно имаше друга врата зад нея.

От дюзите продължаваше да се лее дъжд.

И изведнъж – внезапно и свирепо – Рийз се хвърли напред иззад втория агент и гърдният му кош изведнъж изригна и на мястото му гротескно щръкна острият връх на опашката ѝ.

Куейд се извърна, но беше твърде бавен.

Рийз вече правеше своя втори ход – извади опашката си от тялото на Мартинес – той се строполи на земята като парцалена кукла, – мина грубо отгоре му, хвърли се върху Куейд и го повали с плисък на земята.

Сигурно бе заобиколила рампата и се бе промъкнала зад двамата агенти, които заплашваха Суейн.

Заплашваха нейната плячка.

Но Куейд нямаше да се предаде без бой. Той се претърколи по гръб тъкмо когато Рийз скочи върху гърдите му с отворена олигавена уста и полюшващи се антени. Куейд безполезно нашари тавана с куршуми. На Суейн му се стори, че видя бяла светлина да проблясва по високотехнологичното устройство, прикрепено към цевта на пушката на Куейд.

Борбата продължаваше под пороя на паркинга, но Рийз беше

твърде силна и твърде тежка.

Дебелият ѝ преден крайник се стовари върху дясната ръка на Куейд – тази с оръжието – и Суейн чу отвратителния звук на трошачи се кости.

Пушката се хлъзна по наводнения под на паркинга и спря на няколко стъпки от хондата, където стоеше Суейн.

С лице, обляно в слюнка, Куейд изпищя неистово, от счупената му дясна ръка рукна кръв. С другата си ръка той правеше жалки опити да отблъсне Рийз.

И тогава опашката на Рийз се вдигна.

Бавно и плавно, зад полюшващите се антени. Извън полезрението на Куейд.

Суейн нямаше време да реагира.

Опашката се стовари бързо.

Свирепо бързо.

Острият ѝ връх проби главата на Куейд в зоря от червени пръски – мина право през черепа и излезе от другата страна. При удара тялото му се разтресе в силни спазми, краката му се вдигнаха от пода и после той изведнъж се отпусна.

Суейн с ужас наблюдаваше как Рийз хладнокръвно изважда опашката си от трупа. Окървавената глава падна на пода с тих плясък.

После Рийз погледна Суейн.

И злобно изсъска.

Негов ред беше.

Цялото ѝ същество издаваше напрегнатост и превъзбуда, предвкушване на битката.

Дъждът от дюзите барабанеше по плочките на гърба ѝ.

Суейн стъпи встрани от хондата, като внимателно наблюдаваше Рийз и се чудеше какво да направи. А после видя.

Оръжието на Куейд.

На земята вдясно от него.

Не се поколеба нито за миг. Хвърли се към него.

Рийз скочи.

Пръстите на Суейн силно пляснаха във водата, той грабна пушката, вдигна я и се извъртя да отблъсне нападащата Рийз.

Щрак!

Нямаше патрони! Куейд ги беше свършил.

Не беше честно!

Рийз се хвърли към него в поройния дъжд, тялото ѝ полетя във въздуха с разперени крайници и зейнала паст – един огромен нападащ алигатор.

Суейн се преметна презглава наляво точно в мига, когато Рийз се стовари с цялата си тежест върху мястото, от което току-що беше отскочил. Тялото ѝ изплющя в плитката вода.

Суейн се изправи и се обърна да види къде е Рийз...

Пляс!

Някаква огромна тежест го удари в гърдите и го запрати назад. Беше рамото на Рийз, стоварило се върху него.

Ударът го откъсна от земята и той полетя във въздуха, а после изведнъж – туп! – и падна върху капака на хондата.

Тя силно се разтресе върху амортизьорите си и преди Суейн да разбере какво става ушите му се изпълниха с най-ужасяващия звук, който бе чувал; той отвори очи и видя, че гледа в зейналата паст на Рийз от една педя разстояние.

Представляваха странна гледка: Суейн – по гръб върху капака на хондата с разперени встрани ръце, все още стиснал пушката в едната, и Рийз – стъпила със задните си крака във водата, а с предните здраво заклучила Суейн върху колата.

Тя наведе муцуна към гърдите му, като че ли да го подуши, да го помирише, да се наслади на победата си.

Суейн извърна очи, за да не гледа антените ѝ, а да ги опази от поточите слюнка, които го заливаха.

През ръсещия дъжд успя да види общата им сянка на близката стена – нейното тяло надвесено над неговото – и под тях сянката на колата.

Рийз го беше хванала.

Тя злобно изсъска.

И тогава, на стената, Суейн видя сянката на опашката ѝ – тя бавно се надигаше зад гърба ѝ.

Това беше.

Това беше краят.

Рийз го знаеше. Суейн също.

И тогава изведнъж го почувства – незнайно как, – но като зората на нов ден една мисъл го осени и той погледна Рийз в лицето и каза:

– Съжалявам.

После бързо натисна втория спусък на оръжието, което все още държеше – спусъка на „Тейзър“-а на цевта на пушката – и стреля в локвата вода под колата.

От пушката изскочи мълния и се удари във водата до хондата.

Паркингът мигом се озари от ослепителна светлина, хиляди бели светкавици закриволичиха по повърхността на водата.

Рийз изрева в агония, разтресе се цялата и разлюля и колата.

Суейн лежеше на капака и се стараяше да се пази от тялото ѝ, което бе приело неимоверния поток електричество.

И тогава, като последен спазъм на този импровизиран електрически стол, Рийз обилно повърна на гърдите му – отвратителна зелено-кафява слюз – после се изправи на задните си крака и падна на земята. Мъртва.

От своя страна хондата – и Суейн върху нея – останаха невредими, тъй като електричеството не можеше да мине през гумите.

След няколко секунди дюзите спряха.

На паркинга отново настана тишина.

Проснат по гръб върху капака на хондата, Суейн за пръв път си пое спокойно дъх. Първоначалната сила на тока бе отминала и сега само тук-там по повърхността на водата проблясваха искрици.

Мощният заряд електричество се бе разсеял. Водата отново бе нормална. Самият байонет вече беше безполезен, дал на късо от контакта с водата. Суейн го пусна на земята.

После погледна Рийз. Странно, огромното ѝ мъртво тяло му изглеждаше дори още по-голямо, отколкото бе приживе. Погледна и телата на двамата агенти от АНС, Куейд и Мартинес – лежаха безжизнено на мократа земя.

Суейн поклати удивено глава. Как, за бога, бе успял да оцелее в този сблъсък?

И тогава гривната му избипка.

ИНИЦИАЛИЗИРАНЕ – 2

Оставаше само един участник освен него, а още не беше намерил Холи и Селексин.

Суейн пое дълбоко дъх и скочи от колата. Краката му цопнаха във водата.

Не беше свършило още.

- Трябва – каза Селексин настоятелно.
- Ти върви. Аз няма да дойда – рече Холи.
- Няма да те оставя тук.
- Тогава можем да останем тук заедно – отвърна Холи и решително скръсти ръце.

Все още стояха на площадката на третия етаж, пред читалнята.

След като бе видяла обезобразеното тяло на Хокинс да виси от тавана и бе повърнала, Холи категорично отказваше да влезе в читалнята, защото това означаваше да мине покрай тялото, а още по-лошо – през кръвта.

Селексин се огледа притеснено. Надолу по стълбите се виждаше отворената врата към втория етаж. В читалнята провесеното с главата надолу тяло на Хокинс леко се полюшваше.

Който и да беше направил това – Селексин подозираше, че е бил Белос с хрътките – беше извадил ръцете от раменете и бе откъснал главата, което обясняваше огромното количество кръв под тялото. По цялото тяло се виждаха успоредни нарязи – следи от нокти. Следи от хрътки. Като се вземеше предвид и зловещият жълт отблясък на пожара в читалнята, гледката беше наистина страшна.

– Можеш да си затвориш очите – предложи Селексин.

– Не.

– Мога да те пренеса.

– Не.

– Разбери, не можем да останем тук.

Холи не отговори.

Селексин обезсърчено поклати глава и отново погледна надолу по стълбите.

И замръзна.

После се обърна към Холи и непохватно я вдигна, въпреки протестите ѝ.

– Ей...

– Шшт!

– Какво правиш?!

– Влизаме вътре. Веднага! – рече Селексин, дръпна я към вратата и хвърли поглед през рамо.

Опъвайки се, Холи проследи погледа му надолу по стълбите.

– Казах, че не искам...

Гласът ѝ заглъхна, когато видя вратата към втория етаж, и тя млъкна.

На площадката на втория етаж се простираше правоъгълник от слаба жълта светлина и Холи видя как бавно, много бавно по него се плъзна една тъмна сянка.

А после източникът на сянката се появи и Холи се вцепени от ужас – хрътката стъпи на площадката и я погледна право в очите.

Накрайникът на М-16 имаше надпис: БАЙОНЕТ ТЕЙЗЪР-4500.

„Господи – помисли си Суейн, докато стоеше над тялото на Харолд Куейд, – прилича на нов модел мотоциклет.“

Беше виждал жертви на „Тейзър“. Обикновено се съвземаха с чудовищно главоболие, защото полицейските шокови палки „Тейзър“ винаги бяха нагласени на минимално напрежение.

Но този накрайник за пушка не беше стандартно полицейско посobie. И ако Куейд наистина беше от АНС, кой знае с колко ли волта работеше това чудо.

Суейн погледна Рийз, забила муцуна в плитката локва. Едно нещо бе сигурно: „Тейзър“-ите на АНС не бяха предназначени само да зашеметяват. В този имаше достатъчно напрежение да убие Рийз.

Суейн държеше пушката в ръцете си. С този празен пълнител и изгорял „Тейзър“ тя беше безполезна. Той я хвърли настрана и клекна да огледа телата на Куейд и Мартинес. Може да имаха някакви други оръжия.

Зиг-зауерът на Мартинес – по-точно каквото бе останало от него – лежеше във водата. Беше сплескан – вероятно Рийз бе стъпила върху него – вече не беше нищо друго освен парче нагънат метал и няколко счупени пружини.

Суейн пребърка джобовете на двамата агенти. Намери два уоки-токи „Моторола“, четири резервни батерии за „Тейзър“-а, резервни пълнители за Зиг-зауера, две телескопични полицейски палки – и всеки от тях имаше по две гранати със сълзотворен газ.

Зачуди се дали сълзотворният газ влияе на каранадоните – вероятно не. Ако използваше гранатите, най-много да осакати себе си. Радиостанциите също не вършеха работа – в края на краищата на кого ли щеше да се обади? А и палките едва ли щяха да му помогнат срещу някой като Белос. Не, Харолд Куейд и неговият партньор не му предлагаха много.

Зачуди се как са влезли в библиотеката. През паркинга най-

вероятно. Но сигурно нещо се бе объркало – иначе щеше да има поне още десетина души с тях и много повече арсенал. Едва ли щяха да тръгнат да ловят извънземни само с една пушка и един пистолет.

А после намери нещо друго.

В задния джоб на Куейд. Някакъв лист. Списък:

ЛСАТ – 560467-С

ПРЕПИС ДАННИ 463/511–001

ОБЕКТ: 231.957 (североизточно крайбрежие: КТ, НЙ, НД)

№	Време	Място	Показания
1.	18:03:48	КТ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:09
2.	18:03:58	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:06
3.	18:07:31	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:05
4.	18:10:09	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:07
5.	18:14:12	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:06
6.	18:14:37	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:02
7.	18:14:38	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:02
8.	18:14:39	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:02
9.	18:14:40	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:02
10.	18:16:23	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:07
11.	18:20:21	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:08
12.	18:23:57	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:06
13.	18:46:00	НЙ	Изолиран изблик на енергия/Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:34

Суейн гледаше списъка с недоумение.

Номера и времена и изблици на енергия и постоянно думата НЕИЗВЕСТЕН. И по всяка вероятност това беше по някакъв начин свързано с библиотеката.

Общо тринадесет изблика на енергия. Един в Кънектикът и дванадесет в Ню Йорк.

Добре.

Суейн погледна времето на първите няколко изблика.

18:03:48 Изблик – източник неизвестен, вид неизвестен, времетраене девет секунди.

Точно десет секунди след този първи изблик, в 6:03:58, се появява изблик в Ню Йорк.

Добре. Дотук беше лесно. Това бяха той и Холи, телепортирани от дома им в Кънектикът до библиотеката в централен Манхатън.

Шест от другите изблици с приблизително същото времетраене – от пет до осем секунди – обясняваха телепортирането на останалите шестима участници и техните водачи в библиотеката за Президиъна.

Суейн си спомни, че Селексин вече беше в библиотеката, когато той пристигна. Сигурно неговото телепортиране е било доста по-рано и не фигурираше в списъка.

Но въпреки това оставаха още пет изблика.

Суейн плъзна поглед надолу по списъка и забеляза номерата от 6 до 9 – четирите двусекундни изблика, които следваха в бърза последователност през една секунда. Те бяха подчертани.

Суейн се намръщи на петия.

18:14:12. Шестсекунден изблик. Нищо особено, просто още един участник и неговият водач телепортирани в лабиринта. Но двадесет и пет секунди след него бяха въпросните четири изблика в бърза последователност.

„Хрътките!“ – сети се Суейн.

Те бяха малки, така че телепортацията не бе отнела много време. Само по две секунди за всяка.

А това обясняваше и различията във времетраенето на останалите телепортации – някои участници бяха по-малки, а други по-големи – съответно изискваха по-малко или респективно повече време, за да бъдат телепортирани в лабиринта, някъде между пет и осем секунди.

Суейн се усмихна. Всичко си идваше на мястото.

С изключение на едно нещо.

Последният изблик.

Той се бе появил повече от двадесет и две минути след всички останали, които сами по себе си се бяха случили в рамките на двадесет минути.

И бе траял тридесет и четири секунди. Най-дългият от предишните изблици беше с продължителност девет секунди.

Какво беше това? Нещо добавено в последния момент? Нещо, което организаторите на Президиъна бяха забравили да сложат в лабиринта навреме?

Не беше каранадонът. Селексин му бе казал, че каранадонът е вкаран в лабиринта поне един ден преди началото на турнира.

Суейн не можеше да си го обясни, затова го остави така за момента. Беше време да тръгва.

Прибра листа в джоба си и като погледна за последен път безжизненото тяло на Рийз, тръгна към вратата с надпис „КЪМ ХРАНИЛИЩЕТО“.

Читалнята беше окъпана в жълтите отблясъци на бушуващия пожар.

В дъното на помещението, отвъд пламъците, се виждаше тъмният отвор на овъглената сервизна стая – пожарът в нея бе загаснал от само себе си.

Холи затвори очи, докато Селексин я превеждаше покрай окървавения труп, висящ от тавана. В един момент кракът ѝ се хлъзна в локвата кръв, но Селексин я задържа да не падне.

Чуваха зад себе си ръмженето и сумтенето на хрътките, които се качваха по стъпалата.

Селексин задържа Холи още по-силно – почти я влачеше между чиновете в читалнята.

– Асансьорът – прошепна Холи. – Върви към асансьора!

– Добре – каза Селексин и забърза.

В читалнята имаше стотици чинове – половината стояха на местата си непокътнати. Останалите обаче не бяха имали този късмет – бяха потрошени от каранадона и сега парчетата им се въргаляха навсякъде.

Асансьорите вече бяха близо.

Вратите на лявата кабина все още зееха отворени и през тях се виждаше тъмната асансьорна шахта. Навярно каранадонът ги бе дръпнал толкова силно, че не бяха могли да се затворят.

Селексин натисна бутона още преди да бе спрял да тича, удари се в

стената и се завъртя.

В трепкащите отблясъци на огъня видя тялото на Хокинс леко да се полюшва пред вратата към стълбището.

А под него – пристъпваше бавно и предпазливо в читалнята – една хрътка.

През плетеницата от крака на чинове Селексин видя как втората хрътка се присъедини към първата и го полазиха тръпки.

Хрътките оглеждаха читалнята много бавно, взираха се под чиновете.

Селексин ги наблюдаваше напрегнато. Сега като че ли хрътките бяха по-решителни, по-сериозни. Беше време за убиване. Край на играта. Ловът бе започнал.

Холи се обърна да погледне отворената асансьорна шахта зад гърба им.

Въжетата, които се спускаха в шахтата, вече ги нямаше. Каранадонът ги бе скъсал и сега бяха на дъното ѝ с останалата част от потрошената кабина. Нямаше как да се спуснат по този път.

Но панелът с номерата на етажите над другия асансьор все още работеше – те светваха един след друг. Кабината бавно се качваше.

ПН светна, после угасна.

П светна, угасна.

І светна...

Холи усети как Селексин я дърпа за рамото.

– Хайде – рече той. – Не можем да останем тук.

– Но асансьорът...

– Няма да дойде навреме – Селексин я хвана за ръката и я поведе настрана от асансьорите тъкмо когато тя видя как двете хрътки влизат в читалнята отляво.

Селексин я влачеше надясно и същевременно наблюдаваше хрътките през краката на чиновете.

Бяха на шест метра и се движеха с хладнокръвната пресметливост на опитни ловци.

На светлината от пожара Селексин ги виждаше ясно. Острите като камии зъби, излизаци от кръглата глава; кокалестите предни крайници с окървавени нокти, дращеци по пода; яките, жилави задни крака; и дългите люспести опашки, които заплашително се размахваха зад черните тела, сякаш нямаша нищо общо с тях.

Идеалните ловци.

Безмилостни. Безпощадни.

Селексин мъчително преглътна. Бяха стигнали до ъгъла.

Задънен ъгъл.

Погледна назад. Хрътките бяха спрели, все още на шест метра от тях. Просто стояха и гледаха плячката си.

След миг отново тръгнаха.

В противоположни посоки.

Разделяха се!

– Не е добре – рече Селексин. – Това не е добре.

За предпочитане беше да са заедно, защото тогава поне можеше да ги следи едновременно, а сега...

– Бързо – обърна се той към Холи. – Качи се на чиновете.

– Какво?

– Качвай се! – рече той настоятелно. – Те ни виждат през краката им. Ако сме върху тях, няма да знаят къде сме.

Холи се покатери като маймуна върху най-близкия чин. Селексин бързо скочи зад нея.

– Да вървим – прошепна тя и с лекота прескочи на съседния чин.

– Само внимавай – рече Селексин и я последва малко по-непохватно. – Да не паднеш.

Холи пъргаво прескачаше от чин на чин, като с лекота преодоляваше разстоянията помежду им. Зад нея, Селексин правеше същото.

Под тях се долавяше ръмженето и сумтенето на хрътките.

Изведнъж се чу метално звънване и Селексин хвърли поглед през рамо. Над морето от чинове успя да види горната част на вратите на асансьора.

Те се отваряха.

– О, не! – извика той и хукна по чиновете.

Холи също ги видя.

– Ще можем ли да стигнем там?

– Трябва да опитаме – отвърна той.

Холи смени посоката и направи широк полукръг, скачайки от чин на чин. И тъкмо щеше да прескочи едно голямо разстояние между два чина, когато здравата хрътка, с оголени зъби и разперени нокти, скочи от пода и ѝ пресече пътя.

Холи падна назад върху чина. Хрътката се присви на пода.

Селексин се върна при Холи.

– Удари ли се?

Със силен вой хрътката скочи отново, този път върху един съседен чин, и замахна с остриите си нокти към Холи.

Тя изпищя, претърколи се от чина и падна на земята.

– Не! – викна Селексин.

Хрътката яростно замахна към него и го удари в лицето. Той отскочи, загуби равновесие и падна по гръб върху чина, на който стоеше.

С потресаваща бързина хрътката се хвърли към него, но той успя да се претърколи настрана и тя се удари във вертикалната преграда.

От удара чинът се разклати и Селексин изпадна в пълен ужас, когато видя как светът се изкривява на една страна и усети, че чинът се накланя...

Холи със страх наблюдаваше как чинът, на който се биеха Селексин и хрътката, се накланя и се прекатурва. Сякаш падна в забавен кадър.

Селексин падна първи – строполи се тежко на земята и яйцевидната му шапка хвъркна от главата. Той бързо се претърколи, за да не го затисне падащият чин.

Хрътката скочи като котка точно пред Селексин.

Селексин беше абсолютно беззащитен, а хрътката се готвеше да нападне... изведнъж чинът се стовари върху гръба ѝ.

Приклепена на пода, тя надаваше луди писъци и се гърчеше в опит да се освободи. Тракаше с челюсти и се зъбеше: въпреки собственото си окаяно положение се опитваше да се добере до Селексин.

Той се тътреше назад по задник, за да се отдалечи от виещото животно. И изведнъж Холи събори още един чин върху хрътката.

Предният му ръб се стовари тежко върху главата ѝ, затисна я на пода и натроши остриите ѝ зъби.

Хрътката се сгърчи няколко пъти под двата чина и накрая застина неподвижна. Мъртва.

Тишина.

В този момент Холи чу тихо звънване, последвано от стържещия звук на асансьорните врати – отново се затваряха.

Тя клекна до Селексин и трескаво се заоглежда.

– Къде е другата?

– Н-не знам. – Селексин не беше на себе си. – Може да е навсякъде.

Холи го хвана за ръката и му помогна да коленичи.

– Изпуснахме асансьора – каза тя. – Хайде, да се махаме оттук.

– Но... но... – замънка Селексин.

– Хайде! Да тръгваме!

– Но... шапката ми! – Селексин опипа гологлавото си теме. – Трябва да си взема шапката!

Холи бързо се огледа и видя шапката. Малката бяла полусфера лежеше на земята под един чин наблизно.

Тя запълзя на четири крака натам, протегна ръка към шапката и...

Замръзна.

До шапката имаше два черни крака – единият с окървавена лапа, а другият въобще без лапа.

Тя вдигна очи и се оказа лице в лице с втората хрътка.

От широко отворената уста на животното се стичаше слюнка.

Селексин безпомощно наблюдаваше сцената. Беше на три метра от тях. Твърде далеч.

Холи продължаваше да стои на четири крака, почти опряла нос в носа на хрътката.

Абсолютно беззащитна.

Хрътката пристъпи напред и застана над шапката.

Сега беше толкова близо, че единственото, което Холи виждаше, бяха зъбите ѝ. Дълги, остри, кървави зъби. Усети топлия дъх на животното върху лицето си; долови неприятната миризма на разлагаща се плът.

Затвори очи и стисна юмруци в очакване на атаката, в очакване на края. Ужасът ѝ бе неопишуем.

И изведнъж хрътката яростно изсъска и Холи отвори уста да изпищи... и като че ли чу отнякъде гласа на баща си.

– Инициализация!

През затворените си клепащи Холи усети изблика на ярка светлина.

После чу дивия, болезнен писък на хрътката и отвори очи – и бе заслепена от малката сфера ярка бяла светлина, която блестеше над шапката на Селексин.

Писъкът на хрътката внезапно секна и Холи отново чу гласа на баща си:

– Отказ.

Ослепителната светлина изчезна и за миг Холи не виждаше нищо освен танцуващи разноцветни точки.

А после почувства как две силни ръце я хващат здраво и – все още

заслепена – инстинктивно понечи да се освободи.

Но ръцете я държаха здраво... и нежно.

Прегръдка.

Холи премига няколко пъти и видя, че е в топлата прегръдка на баща си.

Отпусна се облекчено.

А след това се заплака.

Стивън Суейн затвори очи и въздъхна. Холи беше жива и здрава и отново бяха заедно. Не му се искаше да я пусне.

Като продължаваше да я държи в прегръдките си, той се обърна да погледне останките на хрътката.

Животното бе разсечено на две – бяха останали само задните крака и опашката. Главата, предните крака и горната част на тялото просто ги нямаше – телепортирани бог знае къде. От разреза на тялото се стичаше гъста черна кръв.

Селексин се дотътри до Суейн и изкриви лице в гримаса при вида на остатъците от хрътката.

– „Инициализация“, „Отказ“ – подсмихна се той. – Приятно ми е да видя, че все пак не си забравил всичко, което ти казах.

Суейн тъжно се усмихна.

– Е, не всичко.

Холи вдигна поглед към баща си:

– Знаех си, че ще се върнеш.

– Разбира се, че ще се върна, глупачето ми – рече Суейн. – Не мислиш, че бих те оставил тук съвсем сама, нали?

– К-х-хм – изкашля се Селексин. – Моля за извинение, но младата дама не беше съвсем сама.

– О, да, извинявай.

– Той беше много смел, татко – каза Холи. – Много ми помогна.

– Така ли? – Суейн погледна Селексин. – Много благородно от негова страна. Май трябва да му благодаря.

Селексин скромно сведе глава.

– Благодаря – тихо каза Суейн на дребосъка.

Селексин, горд от този новопридобит статус на герой, махна с ръка.

– А, няма нищо. Просто част от служебните задължения, нали така се казва?

– Точно така – разсмя се Суейн.

– Знаех си, че ще се върнеш, знаех си. – Холи се сгуши в прегръдките на баща си. После изведнъж вдигна поглед, направи уж гневна физиономия и със сериозен тон на възрастен попита: – Обаче къде беше досега? И как ни намери?

Всъщност в крайна сметка намирането на Холи и Селексин бе почти случайно.

От паркинга Суейн се бе втурнал в хранилището и бе стигнал до малката червена врата, през която го бяха изхвърлили хрътките. И когато не намери там нищо, нито дори следа от Холи и Селексин, беше напълно объркан.

И тогава, в тишината, чу звънването на близкия асансьор.

Сигурно кабината просто си бе стояла на Подниво Две – и някой от по-горните етажи бе извикал асансьора.

Суейн се втурна към него и го стигна малко преди вратите да се затворят. Скочи вътре и потегли към етажа, откъдето бяха извикали асансьора. Беше по-добре от нищо. А освен това, знае ли човек? Може пък Холи или Селексин да бяха натиснали копчето. А може и да не бяха те, но на Суейн вече му беше все едно. Трябваше да поеме този риск.

Вратите на асансьора се отвориха на третия етаж и пред Суейн се разкри горящата читалня.

Той клекна и изпълзя от кабината на четири крака, за да не го види никой.

После чу гласове и ръмженето на хрътките, а след това трясъка от падането на един чин, а после и на друг.

Скочи, заобиколи няколко чина и видя дъщеря си на четири крака на пода лице в лице с една от хрътките.

Суейн бе твърде далеч и не знаеше какво да направи – но изведнъж осъзна, че хрътката стои над яйцевидната шапка на Селексин.

И в този момент една-единствена дума изскочи в съзнанието му – „Инициализация“.

– Имаш ли връзка с тях? – обърна се Маршъл към оператора в буса на АНС.

– Не, сър. Командир Куейд и агент Мартинес не отговарят.

– Опитай пак.

– Но, сър – рече настойчиво операторът, – чува се само пукане. Не можем да сме сигурни дори дали командир Куейд си е включил

радиостанцията.

* * *

*Доклад за състоянието:
Пост 4 докладва за наличие на замърсител в лабиринта.
Изчаква потвърждение.*

* * *

– Просто продължи да опитваш – каза Маршъл. – И ми се обади веднага щом уловиш нещо.

Маршъл погледна електризираната решетка, смачканата оловна кутия, мрежата от синьо електричество.

„Какво, по дяволите, се е случило с Куейд?“

– По-добре да тръгваме – каза Суейн.

Селексин тъкмо си слагаше бялата шапка. Беше изцапана с черната кръв на хрътката.

– Прав си – рече той. – Белос едва ли е далеч.

– Белос – каза Суейн. – Той трябва да е.

– Какво имаш предвид?

– Белос е другият – каза Суейн. – Единственият друг останал участник.

– Само двама ли са останали в лабиринта? – попита Селексин.

– Да – отвърна Суейн и вдигна ръка така, че Селексин да види гривната.

Селексин се загледа в нея за миг, после вдигна очи към Суейн. Лицето му беше мрачно.

– Имаме сериозен проблем.

– Какво?

– Виж. – Селексин посочи гривната. Дисплеят показваше:

ИНИЦИАЛИЗАЦИЯ – 2
ДОКЛАД ЗА СЪСТОЯНИЕТО: ПОСТ 4 ДОКЛАДВА
ЗА НАЛИЧИЕ НА ЗАМЪРСИТЕЛ В ЛАБИРИНТА.
ИЗЧАКВА ПОТВЪРЖДЕНИЕ.

– Какво означава това?

– Означава – каза Селексин, – че са разбрали за хрътката.

– Коя хрътка? – попита Суейн. – И кой е разбрал?

– Тази, която току-що уби, като използва телепорта на шапката ми.

– И кой е разбрал за нея?

– Служебните лица, наблюдаващи от другата страна на телепорта. Сигурно доста са се изненадали, когато половин хрътка се е изгърсила в скута на някой от тях.

Те са на Пост 4, телепортната станция, която има за задача да наблюдава как се справя боец номер четири, тоест ти.

– И какво означава това съобщение?

– Тази битка – обясни Селексин – е само за седем участници. Това е битка до смърт между седемте интелигентни раси във вселената. Всякаква външна помощ е строго забранена. Хрътките са като кучетата. Те не са интелигентни същества, следователно не могат да участват в Президиъна. А и повече от сигурно е, че не живеят на Земята. Затова, когато служебните лица на Пост четвърти са получили хрътка, телепортирана от лабиринта на Земята, веднага са разбрали, че турнирът е компрометиран, замърсен, така да се каже, от външен субект.

Суейн замълча за миг. После попита:

– И какво правят сега?

– Изчакват потвърждение.

– Какво потвърждение?

– Друго служебно лице трябва да отиде в Пост 4 и да потвърди съществуването на замърсителя.

– И какво ще стане, когато се получи потвърдението?

– Не знам. Такова нещо не се е случвало досега.

– Можеш ли да предположиш?

Селексин бавно кимна.

– Е? – подкани го Суейн.

Дребосъкът прехапа устни.

– Най-вероятно ще анулират Президиъна.

– Искаш да кажеш, че ще го отменят?

Селексин се намръщи.

– Не точно. Това, което сигурно ще направят...

– Татко... – чу Суейн тихия глас на Холи. Все още я държеше в прегръдките си.

– Момент, скъпа – каза той и се обърна към Селексин. – Та какво ще направят?

– Татко! – прошепна Холи настоятелно.

– Какво има, скъпа?

– Татко, тук има някой... – прошепна тя толкова тихо, че на Суейн му трябваше цяла секунда, докато разбере какво му казва.

Погледна я. Тя със страх се вираше над рамото му.

Стивън Суейн бавно се обърна.

В другата страна на широката зала видя едно окървавено и обезобразено тяло да се люлее от тавана, повесено с главата надолу.

А до него стоеше Белос.

Суейн видя остатъците от полицейската униформа и разбра кой е убитият.

Хокинс.

Белос тръгна мълчаливо през лабиринта от чинове към тях.

Към тях!

– Да бягаме! – прошепна Холи.

Суейн тръгна наляво, като се опитваше да оставя възможно най-много чинове между себе си и Белос.

Белос направи същото, като тръгна в широка дъга отляво надясно. Проправяше си път между чиновете спокойно и бързо. Белият му водач все така лежеше проснат на рамото му.

Суейн напредваше към асансьорите с Холи на ръце, Селексин бързаше до него.

– Няма къде да избягаш! – прогърмя гласът на Белос в читалнята. – Няма къде да се скриеш!

– Разкрили са те – извика Суейн. Вървеше заднишком. – Знаят, че си довел хрътки в лабиринта. Измами и те хванаха.

Белос продължаваше да върви към тях на широки дъги – наляво, после надясно. Странно движение, движение, което сякаш ги тласкаше назад. Назад към...

– Това, че са ме разкрили, няма да ти помогне – каза Белос.

Суейн хвърли поглед през рамо и видя зейналата черна яма на лявата кабина. Вратите на десния асансьор бяха затворени.

Гърбът му опря в панела с бутона на асансьора.

– Президиънят свърши, Белос – каза Суейн. – Вече не можеш да победиш. Знаят, че си измамил.

Със свободната си ръка Суейн заопипва панела зад гърба си, намери бутона и го натисна.

– Може би знаят – изсумтя Белос. – А може би не. Това вече няма значение.

– Ти се опозори! – изгърси Селексин.

– Не ми пука – отвърна предизвикателно Белос. – Направих,

каквото беше необходимо, за да спечеля. И дори да разберат за хрътките, пак ще им докажа, на всички, че съм спечелил този Президиън.

– И как ще го постигнеш? – попита Селексин.

Суейн направи гримаса – знаеше отговора.

– Като остана единственият оцелял участник – каза Белос.

Суейн изпъшка.

После отново чу гласа на Холи. Беше ясен, до ухото му:

– Татко, тук е.

– Какво?

– Асансьорът – рече тя. На панела с номерата на етажите над вратите на асансьора номер „3“ светна.

Чу се тихо звънване.

Вратите се отвориха. Пред тях се разкри тъмната кабина.

– Влизай – бързо каза Суейн на Селексин. – Веднага.

После, с Холи на ръце, стъпи заднишком в асансьора, а Селексин се спусна към панела с бутоните и натисна един от тях.

Белос не реагира бързо. Всъщност въобще не реагира.

Просто продължи да върви напред. Към асансьора.

Вратите започнаха да се затварят.

Белос спокойно вървеше към асансьора.

Суейн остана с впечатлението, че Белос въобще не бърза да стигне до тях. Сякаш разполагаше с цялото време на света.

Сякаш знаеше нещо, което те не знаеха. Сякаш беше изчислил...

Но тогава вратите се затвориха; тъмнината ги погълна и асансьорът заслиза надолу.

На пода на асансьора лежаха две дълги флуоресцентни тръби – Хокинс ги беше свалил, когато той и останалите се криеха на първия етаж.

Суейн зави една от тях на мястото ѝ и кабината се окъпа в мътна бяла светлина.

– Е, лесно се измъкнахме – каза Селексин.

– Твърде лесно – рече Суейн.

– Защо не ни последва, татко? – попита Холи. – Преди ни гонеше навсякъде. Навсякъде.

– Не знам, скъпа.

– Е, тръгнахме безпрепятствено – обади се Селексин. – И това сега е най-важното.

– Точно това ме притеснява – каза Суейн.

И тогава се случи.

Внезапно. Ненадейно.

Чу се силен, тежък удар върху покрива на асансьора.

Всички се смръзнаха. А после бавно, много бавно погледнаха към тавана.

Белос бе скочил върху покрива на кабината!

Сигурно беше скочил през отворените врати на другия асансьор.

Суейн веднага осъзна грешката си.

– Мамка му!

– Какво? – рече Селексин.

– Сигурно ще се радваш да узнаеш – каза злъчно Суейн, – че току-що успяхме сами да се напъхаме в капан.

Прокълна се. Трябваше да го предвиди. Докато бягаха от Белос, той се бе движил по онзи странен дъгообразен начин като на практика ги беше принудил да отидат до асансьорите. Докато си мислеха, че се спасяват, те всъщност отиваха точно там, където бе искал той. По дяволите!

Изведнъж капакът на тавана се отвори.

Суейн блъсна Холи и Селексин в ъгъла на кабината.

Главата на Белос се появи през отвора, дългите му рога сочеха надолу.

Той се усмихна злобно.

После главата му изчезна и миг по-късно Белос се спусна през капака и стъпи на пода на кабината.

Точно пред тях!

– Няма къде да бягаш сега – ухили се той. – Най-последно.

Суейн бутна Холи зад гърба си. Селексин стоеше до него. Белос беше в противоположния ъгъл, до панела с бутоните. Водача му вече го нямаше.

Суейн видя панела с бутоните и се зачуди кой ли от тях е натиснал Селексин. Надяваше се дребосъкът да е натиснал копчето за долния етаж. Тогава поне може би щяха да имат шанс да побягнат.

Видя светещия бутон и не искаше да повярва на очите си.

Светеше ПН-2.

Подниво Две. Хранилището. Най-долният етаж. Чакаше ги дълго пътуване.

– Натиснал си най-долния етаж? – прошепна той на Селексин. Все още не вярваше на очите си.

– За да избягаме възможно най-далеч – също така шепнешком отвърна Селексин. – Откъде да знам, че ще скочи върху...

– Тишина! – прогърмя гласът на Белос.

– О, я млъквай – рече Суейн.

– Да. И да ти го начукам – добави Селексин.

Белос вирна глава, изумен от такава безочливост, и се намръщи гневно.

После пристъпи към тях.

Едва сега Суейн осъзна колко едър всъщност е Белос – трябваше да се наведе, та рогата му да не опрат в тавана. А и телосложението му беше като канара. Суейн погледна златния нагръдник на гърдите му. Блестеше ослепително.

Видя също, че Белос е прибавил още няколко трофея на колана си. Освен дихателната маска на кондата и полицейската значка там висяха две нови попълнения: първо – и най-отвратително – главата на някакво тънко, подобно на насекомо същество; и второ – един по-земен обект – малък флакон полицейски газ, все още в калъфа си.

Суейн потръпна.

Флаконът беше на Хокинс.

А сега беше трофеят на Белос от убийството на младия полицай.

Белос забеляза, че Суейн гледа новата му придобивка. Докосна флакона на колана си.

– Странно оръжие – каза той. – В предсмъртния си миг твоят спътник го пръсна в очите ми, но без резултат. Вие човечите сигурно сте доста крехки същества щом нещо толкова жалко може да ви нарани.

– Ти си страхливец, Белос – презрително каза Селексин.

Белос се сепна, пристъпи към него и протегна ръка към главата на дребосъка.

Селексин се дръпна към стената.

Суейн грубо блъсна ръката на Белос настрани и каза спокойно:

– Не го закачай.

Белос си дръпна ръката, чинно изпълнявайки заповедта на Суейн. После замахна и удари Суейн в лицето.

Той се свлече на пода и се хвана за челюстта.

– И да ти го начукам – ухили се Белос. – Каквото и да означава това.

След това грабна Суейн за яката и го блъсна в стената на асансьора.

Суейн силно се удари в нея и падна на пода с хриптене.

Белос се наведе над него.

– Жалко човече. Как смееш да ме докосваш. Моят праядо също е убил един човек навремето. В друг Президиън, преди две хиляди

години. И този човек е плакал, влачил се е на колене, молел го е за милост.

Хвана Суейн за косата и го запрати срещу вратите на асансьора.

– И ти ли ще постъпиш така, земни човече? Ще плачеш за снизхождение? Ще молиш за милост?

Суейн лежеше по очи на пода. После бавно се надигна и опря гръб на вратите. Раната на устната му се беше отворила и кървеше обилно.

– Е, дребосъко? – рече Белос подигравателно. – Ще се молиш ли за живота си? – Направи кратка пауза, после се обърна към Холи в ъгъла. – Или може би ще се молиш за нейния?

– Ела тук – каза Суейн студено.

– Какво? – попита Белос.

– Казах: „Ела тук“.

– Не – усмихна се Белос. – Първо искам да се запозная с тази млада дама. – И пристъпи към Холи.

Селексин направи крачка встрани и препречи пътя му.

– Не – каза той твърдо.

Беше странна гледка. Селексин – метър и двайсет, облечен целият в бяло – защитаващ Холи от Белос – два метра и двайсет, облечен целият в черно.

– Сбогом, дребосъко – каза Белос, вдигна мощната си ръка, удари Селексин по главата и го запрати на пода.

После се наведе над Холи.

– А сега...

– Казах – рече един глас в ухото на Белос: – „Ела тук“.

Белос се обърна и видя Стивън Суейн и една дълга флуоресцентна тръба, която летеше към лицето му.

Суейн беше замахнал с все сила.

Ударът бе сполучлив. Тръбата се разби в лицето на Белос, навсякъде се посипаха стъклени парченца, а белият флуоресцентен прах поръси черната му физиономия.

Белос леко залитна. Но въпреки зрелищното пръсване на тръбата остана непоклатим – незасегнат от удара, с изключение на белия прах по катраненото му лице – просто стоеше и гледаше Суейн.

– Оо – рече Суейн.

Белос го удари.

Силно.

Суейн се блъсна във вратите на асансьора тъкмо когато той спря и те се отвориха. Той залитна назад и падна на пода в хранилището. Белос

излезе след него, наведе се и го вдигна за ризата.

– Да, да – каза Белос. – Молел за милост, това е направил. И знаеш ли какво направил моят працядо, докато този човек го молел?

Суейн не отговори.

– Обезглавил го – каза Белос и доближи посипаното си с бял прах лице до лицето на Суейн. – Откъснал му и ръцете. – Белос прокара ръка по златния нагръдник. – А после взел това. Славен трофей от такова безславно същество.

Суейн се вгледа по-внимателно в нагръдника. Действително, отблизо наистина приличаше на... на позлатена нагръдна броня на римски центурион.

„Римски центурион? – помисли си Суейн. – В Президиън? Преди две хиляди години? Господи...“

Белос го вдигна така, че маратонките му бяха цяла педя над земята, и го понесе към смачканите врати на другия асансьор. Когато каранадонът се бе измъквал от счупената кабина на дъното на шахтата, вероятно просто бе потрошил вратите, за да излезе.

Белос хвърли Суейн през отворените врати и той падна тежко върху останките от покрива на счупената кабина. Покривът беше на около метър и половина под нивото на хранилището.

Белос скочи на покрива след него и каза:

– Е, човеко? Ще се молиш ли?

Суейн се прокашля и отвърна:

– Не и в този живот.

– Тогава сигурно в следващия – каза Белос, вдигна го пак и го хвърли срещу бетонната стена на шахтата. Суейн падна на колене, закашля се и се преви от болка.

– За себе си ли мислиш сега, дребни човече? – попита Белос – крачеше около Суейн. – Или може би за това какво ще направя след като умреш? Кое е по-лошо? Мисълта за твоята смърт или мисълта за това какво ще направя с дъщеричката ти, след като умреш?

Суейн стисна зъби и усети топлината на собствената си кръв в устата си.

Трябваше да направи нещо.

Вдигна поглед нагоре и видя другата кабина да виси над тях като огромна четвъртата сянка в тъмнината на шахтата. Под нея зееше мрачна яма. „Може би...“

Белос отново тръгна към него – и изведнъж Суейн бързо се хвърли напред, хвана огромния мъж за глезените, той загуби равновесие и

двамата се претърколиха на земята към ръба.

Паднаха.

И двамата.

В шахтата под работещия асансьор.

Беше дълбоко около три метра и Белос падна тежко на дъното на асансьорната шахта. Суейн се стовари върху него – тялото на здравеняка омекоти удара.

Суейн веднага се изправи и се огледа.

Солидни бетонни стени от двете страни – и на една от тях висяха няколко противовесни въжета. Срещу тях беше потрошената странична стена на разбитата кабина, която стоеше смачкана на дъното на шахтата. На четвъртата страна обаче Суейн видя нещо съвсем неочаквано.

Врати.

„Тук има още един етаж.“

Работещият асансьор можеше да слезе надолу.

И ако можеше...

– Холи! Селексин! – извика той отчаяно. – Чувате ли ме? Натиснете бутоните под ПН–2!

Селексин все още лежеше на пода на асансьорната кабина, окървавен и замаян. Холи седеше сгушена в ъгъла.

И изведнъж чу ехтящия глас на баща си и след моментно объркване излезе от унеса си. „... бутоните под ПН–2!“

Изтича до панела с бутоните и ги разгледа:

3	2
1	П
ПН–1	ПН–2

ПН–2 беше най-долният етаж. Нямаше нищо под ПН–2!

Какво искаше да каже татко й?

Бавно и несигурно Белос започна да се изправя.

Суейн отново извика:

– Който и да е под Подниво–2! Просто го натиснете!

Гласът на Холи се понесе надолу в шахтата:

– Няма нищо! Няма нищо под този бутон!

„Господи – помисли си Суейн. – Виждам вратите. Трябва да има!“

И отново извика:

– Погледни под бутоните! Виж няма ли една малка вратичка в стената! Някакъв панел! Нещо такова! Каквото и да е!

Секунда.

После гласът на Холи:

– Да. Има малък панел!

Белос вече се бе подпрял на стената на счупения асансьор. На противоположната страна Суейн видя няколко противовесни въжета, които се простираха вертикално нагоре по бетонната стена. Те бяха изпънати и смазани и изглежда стигаха чак до горния край на шахтата, минавайки покрай кабината, висяща над тях.

– Холи! – извика той пак. – Отвори панела! Ако има някакъв бутон, натисни го!

Холи отвори малката бяла вратичка в стената под панела с бутоните. Вътре имаше няколко ключа – приличаха на обикновени ключове за осветление.

Под тях обаче видя един мътнозелен бутон, до който с тебешир беше написано: „ЗА СКЛАДА“.

– Намерих го! – извика тя.

– Натисни го!

Холи натисна зеления бутон и усети как стомахът ѝ се обръща.

Кабината потегли надолу.

Въжетата покрай стената мигом се раздвижиха, някои нагоре, други надолу – беше твърде бързо, за да се каже кое накъде – когато сложната система от противовеси се задейства.

Суейн погледна нагоре. Кабината, висяща на около четири метра над него, започна да се спуска.

Към тях.

Това беше добре. Трябваше да направи нещо. Да осигури някакъв...

И изведнъж беше повален на пода. Белос се бе хвърлил върху него.

Суейн падна тежко и бързо се претърколи на една страна, тъкмо когато големият черен юмрук удари пода точно до главата му.

Белос изрева от болка и хвана юмрука с другата си ръка.

Суейн скочи. Погледна нагоре към спускащия се асансьор. Беше близо. Нямахше много време.

„Не можеш да се биеш с Белос. Трябва да намериш начин да се...“

Белос отново се хвърли към него и го притисна до стената на разбитата кабина.

Работещият асансьор приближаваше.

Оставаха три метра и половина до земята.

Белос го удари в корема. Суейн се преви.

Три метра и тридесет сантиметра.

Белос го удари пак. Суейн се задави. Белос беше прекалено силен, за да може да се бие с него.

Три метра.

Белос хвърли бърз поглед към спускащия се асансьор, после се огледа за изход. Видя движещите се противовесни въжета до стената. Изглежда, там имаше достатъчно място за...

Два и седемдесет.

Дъното на кабината остърга рогата на Белос и той се наведе.

Два и четиридесет.

Суейн също погледна въжетата. Белос беше приклепнал и се беше втренчил в тях.

Възможност.

И Суейн се възползва от нея.

Изрита Белос в сгъвката на коляното и той се свлече на колене.

Два и десет.

Суейн се промуши покрай него и залази към противовесните въжета.

„Трябва да се измъкна.“

„Трябва да се измъкна.“

„Иначе ще умра.“

Почти беше стигнал до въжетата, когато една огромна черна ръка го хвана за глезена.

Метър и осемдесет.

Суейн се обля в студена пот.

Белос го държеше здраво и го дърпаше назад.

Суейн не можеше да направи нищо! Ясно беше, че Белос ще го държи до последния момент и после ще се претърколи на безопасно място до въжетата и ще остави кабината да го смаже. Този път нямаше изход, нямаше как да се измъкне от хватката на Белос. Асансьорът бавно приближаваше.

И тогава Суейн видя трофеите на колана на Белос точно пред очите си – и по-точно флакона на Хокинс.

„Газ...“

Но на Хокинс не му бе помогнал...

Метър и петдесет.

А после Суейн видя белия прах по лицето на Белос. Прахът от флуоресцентната лампа, която беше разбил в лицето му.

Прахът беше окислен флуор.

А флуорът, прибавен към газа, щеше...

„Не мисли! Няма време! Просто го направи!“

Откъсна аерозола от колана на Белос и го насочи към лицето му.

Но Белос замахна, перна го през ръката и изби дюзата на флакона.

„Не!“ – изкрещя наум Суейн. Сега не можеше да го напръска!

И в същия миг видя друга възможност.

Стисна решително зъби, заби дъното на флакона върху единия рог на Белос и пробих флакона.

Съдържанието му незабавно започна да пръска от дупката. Суейн вдигна флакона и го насочи право към лицето на Белос.

Химическата реакция не закъсня.

Активните съставки на флакона – хлорацетофенон и разредена сярна киселина – се свързаха с окисления флуор и създадоха флуороводородна киселина, една от най-разяждащите киселини, познати на човека.

Белос изрева в агония. Мехурчетата изгаряща киселина се стичаха по лицето му. Той здраво стисна клепачи и пусна глезена на Суейн.

Метър и двайсет.

Суейн беше свободен!

Но това още не решаваше проблема.

Суейн се претърколи по гръб и ритна силно.

Ритникът беше сполучлив – попадна точно под челюстта на здравеняка и главата му се вирна.

Острите му рога пробиха пода на слизация асансьор и в момент на чист ужас Белос осъзна какво се е случило.

Беше заклещен!

Рогата му бяха здраво забити в пода на спускащата се кабина, а под нея нямаше достатъчно място, за да може да се освободи.

Деветдесет сантиметра.

Суейн залази по корем по бетонния под на шахтата.

Шейсет сантиметра.

Усети как дъното на кабината докосва гърба му. Беше като да лазиш под кола.

Протегна се към едно от движещите се противовесни въжета и здраво уви ръка около него.

Белос вече лежеше на земята и отчаяно дърпаше рогата си. Нададе пронизителен вой:

Тридесет сантиметра.

Суейн усети как въжето дръпна ръката му – и полетя във въздуха; краката му се плъзнаха изпод асансьора миг преди кабината да удари дъното. Трясъкът отекна, воят на Белос спря и Суейн се понесе нагоре в тъмнината на шахтата.

Полетът му нагоре внезапно спря.

Защото и противовесното въже спря, когато кабината стигна дъното на шахтата.

Цареше тишина.

Беше тъмно – само слаба жълтеникава светлина се процеждаше през смачканите врати, водещи към хранилището.

Суейн висеше на метър и осемдесет над покрива на работещия асансьор, обвил с ръце въжето до стената. Погледна надолу към кабините.

Беше странна гледка – и двете кабини една до друга, на дъното на шахтата, едната напълно разрушена, другата просто спряла.

Изведнъж капакът на работещия асансьор се отвори и Суейн изтърпна. Не беше възможно Белос да...

През дупката се показа главата на Холи и Суейн облекчено въздъхна. Тя се заоглежда притеснено. Най-сетне го видя да се полюшва на въжето до стената на шахтата.

– Татко! – извика Холи и се качи на покрива на асансьора.

Суейн се пусна от въжето и скочи до нея на покрива. Тя се хвърли в прегръдките му.

– Татко, толкова ме беше страх...

– Мен също, скъпа. Повярвай ми, мен също.

– Добре ли направих? Натиснах ли каквото трябва?

– Да, скъпа – рече Суейн. – Беше страховтна.

Холи кимна доволно и го прегърна още по-силно.

Селексин мушна глава през отвора на капака, видя Суейн и Холи, после се заоглежда в празната тъмна шахта.

– Всичко е наред – каза Суейн. – Белос е мъртъв.

– И аз така разбрах – рече Селексин.

Суейн се намръщи. Селексин посочи с глава отвора на покрива. Суейн погледна през него.

– Ох...

През пода на кабината се подаваха два остри черни рога – рогата на Белос. Бяха пробили асансьора и стърчаха, като емблемата на капака на кадилак. Единственото останало от Белос.

– Какво стана? – попита Селексин.

– Смазан е – отвърна Суейн.

– Смазан ли?

– Да.

Селексин потръпна.

– Не е много приятен начин да умреш.

– И той не беше много приятен – намеси се Холи.

– Права си.

В този момент гривната на Суейн тихо избипка.

Суейн я погледна и видя, че по дисплея текат надписи:

НАЛИЧИЕТО НА ЗАМЪРСИТЕЛ ПОТВЪРДЕНО
ПРИ ПОСТ 4.

ПРЕЗИДИЪНЪТ Е КОМПРОМЕТИРАН
ПОВТАРЯМ

ПРЕЗИДИЪНЪТ Е КОМПРОМЕТИРАН
ЕВЕНТУАЛНО РЕШЕНИЕ ЗА ОТМЯНА.

Екранът премигна и се появи ново съобщение:

ИНИЦИАЛИЗАЦИЯ – 1
СЛУЖИТЕЛИТЕ ПРИ ИЗХОДНИЯ ТЕЛЕПОРТ
ДОКЛАДВАТ ОСТАВАНЕТО НА ЕДИН УЧАСТНИК
В ЛАБИРИНТА.
ОЧАКВАМЕ ИНСТРУКЦИИ.

Настъпи пауза.

– Какво означава това? – попита Суейн.

– Когато остане само един участник – обясни Селексин, – събуждат каранадона, ако вече не е буден, и тогава...

– Тогава отварят изходния телепорт – прекъсна го Суейн като си спомни предишните му обяснения. – И ако успееш да избегнеш каранадона и да стигнеш до телепорта, печелиш Президиъна.

– Точно така – каза Селексин. – Само че сега, след като Белос компрометира Президиъна, организаторите обсъждат дали да не се откажат от него напълно. Защото, ако се откажат, няма да отворят изходния

телепорт. И ние ще останем тук с каранадона. А те вероятно ще...

Гривната силно избипка и Селексин млькна.

**ДО СЛУЖИТЕЛИТЕ НА ИЗХОДНИЯ ТЕЛЕПОРТ:
ВЗЕТО Е РЕШЕНИЕ ЗА ОТМЯНА НА ПРЕЗИДИЪНА.
НЕ ИНИЦИАЛИЗИРАЙТЕ ИЗХОДНИЯ ТЕЛЕПОРТ
ПОВТАРЯМ.
НЕ ИНИЦИАЛИЗИРАЙТЕ ИЗХОДНИЯ ТЕЛЕПОРТ**

– Отменят го – каза Суейн.

Селексин не отговори. Само гледаше гривната и не вярваше на очите си.

Суейн го разтърси за рамото.

– Видя ли съобщението? Отменят цялото това нещо.

– Да. Видях го – тихо каза Селексин. После вдигна очи към Суейн.

– И знам какво означава това. Означава, че най-вероятно ще умрем.

– Да умрем ли? – попита Холи.

– Ти със сигурност ще умреш – каза Селексин на Суейн, – а без изходния телепорт аз не мога да напусна тази планета. А какви са според теб шансовете ми за оцеляване на Земята?

Суейн знаеше отговора на този въпрос. Момчетата от АНС бяха до входа на библиотеката, и то не за да вземат книги от нея. Селексин нямаше никакъв шанс извън библиотеката. А сега не можеше да я напусне.

– Защо да умра? – попита Суейн. – Защо си толкова сигурен в това? Няма гаранция, че каранадонът ще ни намери. – Виж, това беше извънземен, който Суейн с радост би предоставил на АНС.

– Не каранадонът е най-голямата заплаха за теб – каза Селексин.

– А кое? – попита Суейн и в същия момент гривната му избипка за ново съобщение:

ОФИЦИАЛНО СЪОБЩЕНИЕ:

МОЛЯ ОТБЕЛЕЖЕТЕ, ЧЕ ПОРАДИ ВЪНШНА НАМЕСА Е РЕШЕНО СЕДМИЯТ ПРЕЗИДИЪН ДА БЪДЕ ОТМЕНЕН. ИЗКАЗВА СЕ БЛАГОДАРНОСТ НА ВСИЧКИ СЛУЖИТЕЛИ ОТ ВСИЧКИ СИСТЕМИ ЗА ТЯХНОТО СЪДЕЙСТВИЕ ПО ВРЕМЕ НА ТОЗИ ТУРНИР. ЗАПОЧНАТО Е РАЗСЛЕДВАНЕ ЗА ОТКРИВАНЕ НА НАЧИНА, ПО КОЙТО ЗАМЪРСИТЕЛЯТ Е ВНЕСЕН В ЛАБИРИНТА.

КРАЙ НА ОФИЦИАЛНОТО СЪОБЩЕНИЕ.
ПРЕЗИДИЪНЪТ ЗАВЪРШЕН.
ГОТОВНОСТ ЗА ДЕЕЛЕКТРИЗАЦИЯ.

– Деелектризация ли? – попита Суейн.

– Да – каза Селексин. – Ще премахнат електрическото поле, което обгражда лабиринта.

– Кога?

– Възможно най-скоро, предполагам.

– А какво ще стане с карандонът?

– Вероятно просто ще го оставят тук.

– Ще го оставят тук ли? – Суейн не вярваше на ушите си. – Имаш ли представа какво може да направи нещо такова в този град? Когато свалят електрическото поле около сградата, този звяр ще е свободен и нищо няма да може да го спре.

– Не зависи от мен – каза Селексин тъжно и някак разсеяно.

Суейн знаеше, че други мисли вълнуват дребосъка. Без изходния телепорт Селексин не можеше да си тръгне. Бяха оцелели в Президиъна, а сега той не можеше да напусне Земята.

– Е – каза Суейн и огледа тъмната шахта наоколо. – Няма да ни помогне много, ако стоим тук и се тюхкаме. Щом ще дръпнат шалтера на електричеството, предлагам да потърсим място, откъдето можем да излезем, когато това стане.

Прегърна Холи и прескочи от покрива на работещия асансьор върху покрива на разбития. Селексин не помръдна. Стоеше тъжно, дълбоко замислен.

Суейн и Холи се покатериха през смачканите врати и излязоха в хранилището. После погледнаха към Селексин.

– Селексин – каза Суейн. – Още не сме мъртви. Хайде. Ела с нас.

Застанал върху покрива на асансьора, в тъмнината на шахтата, Селексин вдигна поглед към Суейн, но не каза нищо.

– Трябва да намерим изход – рече Суейн. – За да можем да излезем, когато махнат полето.

– Белос – каза Селексин замислено.

– Какво?

– Белос знаеше начин.

– За какво говориш? – попита Суейн и огледа помещението зад гърба си. – Хайде, трябва да тръгваме.

– Нали трябваше да изведе хрътките – рече Селексин. – Самият той

го каза.

– Селексин, за какво говориш?

– Бяхме на един друг етаж, май че беше вторият – обясни Селексин.
– Белос дойде и говорихме преди да се появи рахнидът и да се сбият, а ние да избягаме. Тогава го попитах какво възнамерява да прави с хрътките, ако спечели Президиъна, защото знаех, че ако ги остави тук, със сигурност ще разберат за тях. Той ми каза нещо доста странно. Каза, че като дошло времето да мине през изходния телепорт, хрътките отдавна нямало да са тук.

Суейн го гледаше внимателно.

– Но единственият начин да го направи – каза Селексин като че ли на себе си – е ако има телепорт.

– Телепорт ли?

– Една голяма кутия, в която се създава телепортационно поле. А както добре знаеш, на Земята няма телепорти.

Суейн се замисли за момент и в съзнанието му изплува един неясен спомен. Спомен за една все още неразгадана загадка.

– И колко голям е долу-горе един такъв телепорт? – попита той.

– Обикновено е много голям и много тежък – отвърна Селексин. – А и технологично е изключително сложен.

Суейн се замисли. Неясният спомен в съзнанието му бавно започна да се избистря.

И после всичко си дойде на мястото.

– Белос е донесъл телепорт тук – каза той.

– Не можем да знаем дали е така – рече Селексин.

– Напротив, можем – отвърна Суейн, бръкна в джоба си и извади оттам списъка на Харолд Куейд с изблиците на енергия.

– Какво е това, татко?

– Списък.

– Откъде го взе?

Суейн се обърна към Селексин.

– Намерих го в джоба на още един загадъчен гост, който беше открил начин да влезе във вашия лабиринт.

– И какво има в този списък? – попита Селексин.

– Погледни – каза Суейн като му подаде листа.

Селексин прескочи от единия покрив на другия, после се качи в хранилището, взе листа и го заразглежда.

– Нещо от Земята – каза Селексин. Погледът му шареше по листа. – Засечени изблици на енергия с неизвестен произход. Какви са тези

цифри вляво?

– Времена – отвърна Суейн.

Селексин замълча за момент. После попита:

– Е, какво е това?

– Това е списъкът на всички телепортации в тази сграда, откакто бях телепортиран в нея от дома ми в Кънектикът в 6:03 тази вечер.

– Моля?

– И сега го разбрах – каза Суейн. – Засечени са тринадесет телепортации. Дванадесет в библиотеката, една в Кънектикът. Досега си бях обяснил само единадесетте от тези дванадесет изблика на енергия в библиотеката, а именно: седем участници с техните водачи, плюс четири хрътки, прави единадесет.

– Аха.

– Но нямах никакво обяснение за последния изблик. – Суейн посочи последния ред от списъка:

13.	18:46:00	НЙ	Изолиран изблик на енергия/ Източник: НЕИЗВЕСТЕН Вид: НЕИЗВЕСТЕН/Времетраене: 0.00:34
-----	----------	----	---

– Погледни го. Продължил е цели тридесет и четири секунди – над три пъти повече от останалите. И виж времето: 18:46. Това е почти двадесет и три минути след изблика преди него. Всички останали са се случили в рамките на двадесет минути.

Суейн погледна Селексин и каза:

– Последният изблик е бил отделен. – И е бил голям. Много голям. Нещо, за което са били необходими цели тридесет и четири секунди, за да се телепортира.

– Какво искаш да кажеш?

– Мисля, че Белос е имал съучастник, който е телепортирал в библиотеката телепорт, за да може той да изведе хрътките преди да си тръгне.

Селексин отново погледна списъка, после вдигна очи към Суейн.

– Тогава това означава...

– Означава – довърши мисълта му Суейн, – че някъде в тази сграда има телепорт. Телепорт, който можем да използваме, за да те върнем въкъщи.

– Тогава какво чакаме? – попита Холи.

– Вече нищо – каза Суейн и хвана Селексин за рамото, готов да хукне. – Да го намерим, докато все още имаме време.

Джеймс Маршъл стоеше в основата на рампата, водеща към паркинга, и наблюдаваше сините светкавици по електризираната метална решетка. До него се доближи операторът от буса.

– Сър?

– Какво има? – попита Маршъл, без да се обръща.

* * *

Проверка на състоянието: 0:01:00 до деелектризация.

Готовност.

* * *

– Сър, вече дори не получаваме сигнал. Радиостанцията на командир Куейд изобщо не е в ефир.

Маршъл прехапа устна. Нощта, която беше започнала толкова обещаващо, въобще не се развиваше добре. Вече бяха загубили двама души в библиотеката, бяха съсипали един комплект за съхранение на радиоактивни елементи, бяха загубили следите на един скитник, забелязан до южната стена на зданието, а на всичкото отгоре сега сградата гореше и по всяка вероятност щеше да изгори до основи. И за какво?

„За нищо. Всичко отиде на вятъра.“

Нямаха никакъв резултат от работата си цяла нощ. Нищичко.

А Маршъл трябваше да отговаря. Твърде много бе заложено в тази операция. Отдел „Сигма“ бе получил пълни правомощия за нея и все нещо трябваше да покажат като резултат.

Господи, пожарната беше дошла, а той им беше наредил да не влизат, защото сградата е обект на разследване на АНС – така бе казал той. Това нямаше да се понрави на шефовете.

Така че ситуацията беше ясна: ако Маршъл не извадеше нещо от тази сграда, той щеше да е изкупителната жертва. Кариерата му зависеше от това какво ще намерят в тази библиотека.

Все трябваше да намерят нещо.

Не трябваше да обикалят дълго, докато намерят телепорта. Дори не се наложи да излизат от хранилището. Но едва не го подминаха. Единствено набитото око на Селексин забеляза несвойственото отклонение в една от дългите пътеки, докато групата криволичеше между лавиците на път към централното стълбище.

* * *

*Проверка на състоянието:
0:00:51 до деелектризация.*

* * *

– Колко е голям! – ахна Холи.

„Меко казано“ – помисли си Суейн, докато стоеше на пътеката и изумено гледаше огромната машина.

Приличаше на телефонна кабина с една стъклена врата в средата и дебели сиви стени, които почти опираха тавана. Всички ръбове бяха загладени, така че машината имаше елипсовидна форма, а на земята до нея стоеше голяма сива кутия, свързана с телепорта посредством дебел черен кабел.

Огромният телепорт бе обграден от идеална сфера празнота, изрязана в лавиците и тавана около машината. Сферичната дупка в пространството, през която бе пътувала тази машина, просто беше изпарила всичко, което се бе оказало тук, когато беше пристигнала.

– Това е портативен генератор – каза Селексин. – Белос е трябвало да го донесе, за да може да ползва телепорта на Земята.

Суейн огледа телепорта и лавиците около него. Намираха се точно в средата на източната част на хранилището, на тридесет метра от всеки вход в помещението, и бяха заобиколени от високите до тавана лавици. Едва ли някой бе идвал тук по време на Президиъна.

– Добре е скрит – отбеляза Суейн.

– Не мисля, че Белос е имал голям избор – каза Селексин.

– Какво имаш предвид?

– Ами... доста мислих върху това – как Белос е телепортирал хрътките в лабиринта. Помниш ли, че всеки път, когато го видехме, той все носеше своя водач проснат върху рамото си?

– Да.

– Все се чудех за какво му е да обездвижва водача си. Мисля, че се е случило следното. На своята планета Белос влиза в официалния телепорт със своя водач. Вътре водачът получава координатите на лабиринта върху гривната, която все още не е дал на Белос. Тогава Белос напада водача, пребива го, открадва координатите и отваря телепорта, за да ги каже на някой друг отвън.

– След това – продължи Селексин – той и водачът му са телепортирани в лабиринта сами, а същевременно хрътките са изпратени с друг

телепорт, който е стоял наблизко. По-късно телепортират и този телепорт, но координатите, с които разполагат, са доста общи. Телепортът е можел да пристигне навсякъде из библиотеката. Риск, без съмнение, но явно Белос е бил готов да го поеме.

* * *

*Проверка на състоянието:
0:00:30 до деелектризация.*

* * *

Холи гледаше голямата сива машина.

– Какво ще правим сега, татко?

Суейн се намръщи и погледна дългата тъмна пътека зад себе си. Видя, че няколко лавици вече горят.

– Ще изпратим Селексин у тях, скъпа – отвърна той. – За да разкаже на останалите какво всъщност се случи и да се спаси отгук.

– О! – въздъхна Холи разочаровано. – Не може ли да остане? – Ще живее с нас. Както в „Извънземното“.

Селексин тъжно се усмихна и посегна към дръжката на стъклената врата на телепорта. После се обърна към Суейн.

– Когато дойдох в лабиринта, се замислих върху моята задача да водя човешкия боец през Президиъна. И въобще не бях щастлив от това. Смятах, че няма да издържиш и една минута, а загинеше ли ти, загивах и аз. Но след като те опознах и видях как се бориш за своя живот и живота на дъщеря си, разбрах колко много съм грешал.

Суейн кимна.

Селексин се обърна към Холи.

– Не мога да остана тук. Вашият свят не е готов за мен, също както аз не съм подготвен за него. Като се замислиш, дори Президиънът не беше подготвен за вашия свят.

– Благодаря ти – каза Холи през сълзи. – Благодаря ти, че се грижеше за мен.

После се хвърли към Селексин и го прегърна. Той първо се стресна, изненадан от този внезапен изблик на чувства, но после бавно протегна ръце и също прегърна Холи.

– Пази се – каза той и затвори очи. – И се грижи за баща си, също както той се грижи за теб. Сбогом, Холи.

Тя го пусна, а той се обърна към Суейн и протегна ръка.

– Малко си ми висок, за да те прегърна – каза Селексин с усмивка.

* * *

*Проверка на състоянието:
0:00:15 до деелектризация.*

* * *

Суейн хвана ръката на дребосъка, стисна я и каза сериозно:

– Благодаря ти още веднъж.

Селексин сведе глава.

– Не съм направил нищо, което ти самият не би направил за нея. Или за мен. Аз само те замествах. Аз също ти благодаря, че ме накара да променя мнението си за теб.

И докосна вратата на телепорта. Тя се отвори с хидравличен звук.

Суейн сложи ръка на рамото на Холи и каза:

– Сбогом, Селексин. Няма да те забравим.

– Радвам се – отвърна Селексин. – Особено като се има предвид, че забравяше почти всичко, което ти казвах тази вечер.

Суейн тъжно се усмихна. Селексин стъпи в телепорта.

– И да не забравиш да телепортираш и това чудо, щом стигнеш – каза Суейн и посочи телепорта.

– Не се безпокой, няма – отвърна Селексин и затвори стъклената врата.

Суейн отстъпи от телепорта и погледна гривната на ръката си.

ПРОВЕРКА НА СЪСТОЯНИЕТО:
0:00:04 ДО ДЕЕЛЕКТРИЗАЦИЯ.

– По дяволите! – изруга Суейн, като осъзна какво означава това. – По дяволите!

Селексин натисна няколко бутона на стената и пристъпи до стъклената врата.

Зад него лумна ярка бяла светлина и дребосъкът долепи пръст до стъклото.

– Сбогом – изговориха устните му безмълвно.

Ослепителната бяла светлина го погълна, след което вътрешността на телепорта отново потъна в мрак.

И Селексин вече го нямаше.

Холи бършеше сълзите от очите си. Суейн отново погледна

гривната.

ПРОВЕРКА НА СЪСТОЯНИЕТО:
0:00:01 ДО ДЕЕЛЕКТРИЗАЦИЯ.
ГОТОВНОСТ.
ДЕЕЛЕКТРИЗАЦИЯ ИНИЦИАЛИЗИРАНА...

Суейн сграбчи Холи за ръката и хукна презглава по пътеката към централното стълбище. Холи не разбираше какво става, но тичаше с всички сили.

Силно бипкане изпълни въздуха.

Суейн добре знаеше какво става – това, за което Селексин се беше опитал да му каже. Не беше необходимо дори да гледа гривната, за да се увери.

Проклетото нещо продължаваше да бипка на ръката му и докато звукът отекваше в ушите му, той разбра какво всъщност означава отмянето на Президиъна.

Електрическото поле бе прекъснато.

Гривната вече не беше заобиколена от него.

Тя се беше включила на самодетонация.

И нищо не можеше да я спре. На Земята нямаше друго такова електрическо поле, в което да се потопи.

Суейн погледна гривната, докато влигаше през вратата на стълбището. Дисплеят показваше:

ПРЕЗИДИЪНЪТ ОТМЕНЕН.
ДЕТОНАЦИОННО БРОЕНЕ ИНИЦИАЛИЗИРАНО.
14:54
И ОТБРОЯВА

Господи!

ШЕСТИ ХОД 30 ноември, 22:47

Пред библиотеката Маршъл раздаваше заповеди.

– Бързо! Бързо! Бързо! Влизайте вътре! – крещеше той, без да обръща внимание на дъжда.

Секунди преди това плетеницата от прациящо синьо електричество бе изчезнала от само себе си и пред Маршъл остана само зейналата дупка в металната решетка на паркинга. Сега момчетата от специалния отряд „Сигма“ бързо нахлуваха в паркинга.

– Хигс! – извика той.

– Да, сър!

– Искам медиите да стоят настрана от това. Иди при Ливайн и му кажи да се обади на телевизионните мрежи и да задейства връзките си. Разкарай тези камери оттук и ми извади забранителна заповед за полети над целия район. Не искам никакви хеликоптери в радиус пет мили около сградата. Тръгвай!

Хигс изтича нагоре по рампата.

Маршъл сложи ръце на хълбоците си и се усмихна.

Бяха вътре.

Суейн и Холи тичаха по стълбите.

Спряха на приземния етаж. Суейн надникна през вратата.

Етажът бе тъмен и пуст.

Празен.

Суейн едва успя да различи в тъмнината мецанина на първия етаж над него. Там също беше тъмно. Пожарът не беше стигнал дотук. Още не.

Тук нямаше никой.

Гривната.

14:23

14:22

14:21

Имаше някаква светлина при гишето за информация. Суейн предпазливо тръгна между лавиците към нея. Холи притеснено го последва.

Когато стигна на десет метра от гишето, той каза:

– Стой тук.

Отиде до гишето, надникна над него и потръпна.

– Какво има? – прошепна Холи.

– Нищо – отвърна той и бързо добави: – Не идвай.

Пак се наведе над гишето и пак видя ужасната гледка – обезобразеното тяло на една полицайка.

Партньорката на Хокинс.

Беше буквално разкъсана – ръцете ѝ ги нямаше: бяха откъснати. Униформата ѝ бе цялата в кръв. Суейн едва успя да различи разпорено място, откъдето Белос бе откъснал значката ѝ.

И тогава видя пистолета ѝ на пода – на сантиметри от отчаяно протегнатата ѝ ръка.

Хрумна му, че вероятно може да си простреля гривната.

Не, куршумът щеше да мине през ръката му.

Но въпреки това се наведе и взе пистолета. За самозащита.

Внезапно зад гърба му се чу силен трясък.

Холи изпищя, Суейн мигом се обърна и видя...

Каранадонът, клекнал на едно коляно, бавно се изправяше.

Точно зад Холи!

Сигурно беше спал на първия етаж! И сигурно бе скочил оттам!

Без дори да се замисля, Суейн вдигна пистолета и стреля два пъти.

И двата изстрела не уцелиха с три метра. За бога, за пръв път хващаше пистолет.

Холи изпищя и изтича при него.

Бум!

Каранадонът направи крачка напред.

Суейн отново вдигна пистолета. Стреля. Не улучи. Този път два метра настрани. Все пак по-близо.

Бум! Бум!

– Да бягаме! – извика Холи. – Да бягаме!

– Още не! Ще го уцеля! – отвърна Суейн.

Каранадонът се засили в атака.

Бум! Бум! Бум!

– Добре, да бягаме! – извика Суейн.

Хукнаха към лавиците. Каранадонът ги настигаше. Завиха покрай един ъгъл и навлязоха в тясна пътека с лавици от двете страни. Суейн хвърли поглед през рамо.

И изведнъж се препъна в нещо и се просна по очи на земята. Пистолетът изхвърча от ръката му и се хлъзна по мраморния под.

Бум! Бум! Бум!

Земята под него се тресеше. Суейн се обърна да види в какво се е спънал.

Беше труп. Разкъсаният труп на кондата – подобното на скакалец извънземно, което хрътките бяха убили, докато Суейн и останалите наблюдаваха от балкона на първия етаж.

Бум!

Подът се разтърси за последен път.

Тишина. Като се изключеше бипкането на гривната.

Суейн вдигна поглед и видя Холи от другата страна на трупа.

А зад нея – точно зад нея – се издигаше огромното черно туловище на каранадона.

Холи не смееше да мръдне.

Каранадонът беше толкова близо, че тя усещаше топлия му дъх на врата си.

– Не мърдай – прошепна Суейн. – Само не мърдай.

Холи не отговори. Коленете ѝ трепереха. Тя знаеше, че няма да помръдне, дори и да иска. Просто не можеше. По челото ѝ избиха капчици пот. Каранадонът приближаваше...

Дъхът му идваше на къси, бързи струи, сякаш дишаше много, много бързо. Сякаш...

Душеше. Душеше я. Миришеше я.

Муцуната на звяра бавно доближи тялото ѝ.

Холи беше вцепенена от ужас. Искаше да изкрещи. Тя сви юмруци и стисна очи.

Изведнъж почувства студена влага да докосва лявото ѝ ухо. Беше носът на каранадона, върхът на неговата тъмна, набръчкана муцуна. Носът му беше студен и влажен, като на куче.

Холи едва не припадна.

Суейн с ужас наблюдаваше как каранадонът души лявата част на главата на дъщеря му.

Звярът не бързаше. Движеше се бавно. Методично. Увеличаваше страха им.

Бяха в ръцете му.

Суейн чуваше настоящето бипкане на гривната. Колко ли време оставаше? Не смееше да погледне – не смееше да сваля очи от

каранадона. „Мамка му!“

Прехвърли тежестта на тялото си – и, странно, усети нещо в джоба си. Телефонната слушалка. Сега нямаше да му свърши кой знае каква работа. Чакай малко...

В джоба му имаше още нещо...

Запалката.

Суейн бавно бръкна в джоба си и извади запалката на Джим Уилсън.

Каранадонът душеше глезените на Холи.

Холи стоеше неподвижно със стиснати очи и свити юмруци.

Суейн прехвърли запалката в дланта си. Ако можеше да запали нещо с нея, пламъците може би щяха да откъснат звяра от дъщеря му поне за миг.

Но пък запалката не беше запалила по-рано, на стълбището.

„Сега трябва да запали.“

Суейн поднесе запалката до най-близката лавица – до една стара прашна книга с твърда подвързия.

„Моля те, запали. Поне веднъж. Моля те, запали.“

Запалката се отвори с ясен металически звук.

Главата на каранадона мигом се вдигна и звярът се втренчи в Суейн, сякаш питаше: „Какво правиш?“

Суейн поднесе запалката по-близо до прашната книга, но каранадонът бързо скочи напред и след миг Суейн бе прикован по очи на земята – един огромен тежък крак притискаше гърба му.

Холи изпищя.

Суейн беше притиснат на земята по очи, ръцете му бяха прострени напред, а главата извита настрани – едната му буза беше плътно опряна до студения мраморен под. Той напразно се бореше да се освободи от тежестта на каранадона.

Звярът изрева. Суейн вдигна поглед и видя, че все още държи запалката в лявата си ръка. На лявата си китка видя гривната, която продължаваше да бипка настоятелно. С частица от съзнанието си той се зачуди колко ли им остава преди да избухне.

Каранадонът видя запалката.

Суейн с ужас наблюдаваше как огромната черна лапа бавно се спуска и обхваща цялата му лява ръка до лакътя. Хвана я здраво. Стисна я. Спря кръвообращението му и Суейн видя как всичките му вени изпъкнаха. Щеше да му счупи ръката...

А после огромното същество блъсна китката му в земята.

Силно.

Суейн изрева от болка, когато ръката му се удари в мраморния под. Чу се силен кънтящ звук и изгаряща болка прониза ръката му.

При удара пръстите му инстинктивно се отвориха и запалката падна на земята.

Суейн въобще не забеляза това.

Но веднага забрави за изгарящата болка в ръката.

Взираше се втрещено в лявата си китка и не вярваше на очите си.

Гривната също се бе ударила в пода.

И от удара се беше разкопчала. Сега стоеше хлабаво около ръката на Суейн и продължаваше да бипка.

Но беше разкопчана!

Можеше да я махне.

Суейн погледна брояча.

12:20

12:19

12:18

И изведнъж усети как една лапа го сграбчва за врата и го блъсва в земята. Натискът върху гърба му се увеличи.

Време за смърт.

Суейн видя запалката. На пода. Можеше да я стигне.

Каранадонът наведе глава.

Суейн бързо грабна запалката, поднесе я до най-ниската лавица с книги, затвори очи и се помоли поне веднъж глупавата запалка на Джим Уилсън да проработи.

И я щракна.

Пламъчето лумна за около половин секунда, но на Суейн повече не му и трябваше.

Една прашна книга до запалката мигом лумна в пламъци, точно пред каранадона.

Звярът изрева, когато огънят светна до главата му и космите по челото му се запалиха, дръпна се, пусна Суейн и се хвана за горящото чело.

Суейн незабавно се извъртя, бързо изхлузи гривната, протегна се към крака на каранадона и я закопча около един от огромните нокти на звяра.

Гривната щракна.

Закопчана.

Суейн бързо се изправи, грабна Холи и пистолета и се спусна към огромните стъклени врати на главния вход на библиотеката. Зад себе си чуваше воя и рева на каранадона.

Стигна до вратите и ги отвори.

И видя поне десет коли с въртящи се светлини на покривите. И мъже с пушки. Да тичат към тях през дъжда.

Агенцията по национална сигурност.

– Това е полицията, татко. Дошли са да ни спасят!

Суейн я хвана за ръката и я дръпна към стълбището.

– Тези полицаи не са тук, за да ни помогнат, скъпа. Помниш ли какво стана с къщата на Елиот в „Извънземното“? Как лошите я натикаха в една голяма торба?

– Помня.

– Тези хора сега са същите.

– Ужас!

Стигнаха до стълбището и тръгнаха надолу.

Суейн спря.

Чуваше гласове... и викове... и тежки стъпки, идващи отдолу.

Момчетата от АНС вече бяха вътре!

Сигурно бяха влезли през паркинга.

– Бързо! Нагоре! – викна Суейн и дръпна Холи нагоре по стълбите.

И докато минаваха покрай вратата, водеща към приземния етаж, чуха силния трясък от счупено стъкло, последван от още гласове и викове.

Суейн затвори вратата.

Бяха в копирната стая на първия етаж.

– Бързо – каза той на Холи и я поведе към Интернет залата. – Оттук.

Влязоха и Суейн забърза към един от прозорците.

Той се отвори лесно и Суейн се наведе навън.

Намираха се в западната част на сградата. Под тях беше затревената площ на градския парк около библиотеката. От прозореца до земята имаше около пет метра.

Той се обърна и погледна висящите от тавана кабели.

– Татко – каза Холи, – какво ще правим?

– Ще се измъкнем оттук – отвърна Суейн, посегна към тавана и

дръпна няколко от дебелите черни кабели.

– Как?

– През прозореца.

– През този ли?

– Да – каза Суейн и издърпа още няколко кабела и от други места.

Започна да ги навързва един с друг.

– Ох – рече Холи.

Суейн счупи стъклото с дръжката на пистолета, завърза единия край на кабелите за оголената рамка и здраво го стегна.

Погледна Холи и каза:

– Хайде. – И пхна пистолета в колана си.

Холи колебливо пристъпи напред.

– Качи се на гърба ми и се дръж здраво.

И тогава чуха някакви викове на първия етаж. За момент Суейн се заслуша. Звучаха като заповеди, команди. Някой казваше на някой друг какво да прави. Момчетата от АНС все още търсеха. Зачуди се какво ли прави карандонът. Едва ли вече го бяха намерили.

– Добре, да тръгваме – каза той и качи Холи на гърба си. Тя здраво го хвана през врата.

Суейн хвърли вързаните кабели през прозореца и стъпи на перваза.

– Сър – чу се един глас през пращането на статичното електричество.

Джеймс Маршъл вдигна радиостанцията си. Беше пред главния вход на библиотеката. Големите стъклени врати бяха потрошени от нахлуването на момчетата от АНС само преди минути.

Беше операторът от минибуса.

– Какво има? – попита Маршъл.

– Сър, имаме визуално потвърждение, повтарям, визуално потвърждение за контакт на два етажа. Единият на ниското ниво на паркинга, а другият на приземния етаж.

– Отлично – каза Маршъл. – Съобщи на всички да не пипат нищо, докато не кажа, че може. В сила са процедурите за стерилизация. Всеки, който се приближи на по-малко от шест метра до някой от тези организми, ще се счита за „заразен“ и ще бъде поставен под карантина за неопределено време.

– Разбрано, сър.

– Дръж ме в течение.

Маршъл изключи радиостанцията.

После потри ръце и погледна горящата сграда пред себе си. Тя щеше да го изстреля нагоре в кариерата.

– Чудесно – рече той.

Суейн скочи на земята и свали Холи до себе си.

Бяха излезли.

Най-последно.

Дъждът се беше усилил. Суейн се огледа. Бяха близо до югозападния ъгъл на сградата. Спомни си как беше излязъл от метрото преди. От източната страна на библиотеката.

Метрото.

Никой нямаше да му обърне внимание, ако го видеха в метрото с тези скъсани и мръсни дрехи, а и дрехите на Холи не бяха в по-добро състояние. Щеше да е просто поредният скитник с дете, живеещ в метрото.

Това беше изходът, това беше пътят към къщи.

Ако успееш да се измъкнат от АНС.

Суейн хвана Холи за ръка и тръгна на изток, покрай южната стена на библиотеката. Дъждът се сипеше върху тях. Минаха покрай счупения приземен прозорец, откъдето Суейн се беше върнал в библиотеката. Той се надяваше да могат да се измъкнат незабелязано, като използват прикритието на дъжда и сенките на дъбовите.

Стигнаха до югоизточния ъгъл.

Зад дъбовите се извисяваше голямата бяла ротонда. А зад нея беше метростанцията.

Жълтата полицейска лента все още опасваше библиотеката от дърво до дърво. Няколко агенти, въоръжени с М-16, стояха с гръб към сградата да пазят периметъра и да държат настрана малката тъпла безпомощни огнеборци, местни полицаи и разни нощни зяпачи. Нямаше много агенти – само колкото беше необходимо за обезопасяване на района. Суейн предположи, че повечето са вече вътре в сградата.

– Добре – обърна се Суейн към Холи. – Готова ли си? Време е да се прибираме къщи.

– Да – рече Холи.

– Пригответи се да тичаш.

Изчака една секунда, надникна зад ъгъла на сградата и каза:

– Давай!

Втурнаха се през поляната и стигнаха под дърветата. Спряха до един огромен дъб да си поемат дъх.

– Стигнахме ли? – попита Холи задъхано.

– Почти – каза Суейн. После посочи ротондата. – Сега отиваме там.

А след това в метростанцията. Искаш ли да те нося?

– Не, ще тичам.

– Хубаво. Готова ли си?

– Да.

– Тогава да тръгваме.

Отново побягнаха. Към ротондата.

Бум!

Маршъл усети как земята под него се разтърсва.

Все още беше на главния вход на библиотеката. Погледна вътре през счупените врати да види какво създава тези вибрации.

Нищо. Мрак.

Бум!

Маршъл се намръщи.

Бум! Бум! Бум!

Нещо идваше. Нещо голямо.

И тогава го видя.

„Да ме вземат мътните...“

Не изчака да погледне втори път. Обърна се и хукна надолу по стълбите, възможно по-далеч от входа, само секунда преди огромните врати на библиотеката да бъдат изтръгнати от пантите като кибритени клечки.

През това време Суейн и Холи бяха на половината път до ротондата.

В парка зад тях проехтя силен, гръмовен рев.

Суейн спря и се обърна. Поройният дъжд го шибаше по лицето.

– О, не! – възкликна той. – Пак ли?

Каранадонът стоеше на стъпалата пред главния вход. Големите стъклени врати на библиотеката лежаха на парчета пред огромния черен звяр. Агенти на АНС бягаха във всички посоки в стремежа си да са по-далеч от него.

Каранадонът не обръщаше никакво внимание на бягащите от него хора. Сякаш дори не забелязваше присъствието им. Просто стоеше пред

входа и бавно въртеше глава.

Оглеждаше района.

Търсеше нещо.

Търсеше тях!

И ги видя. Застанали под дъжда на поляната между дърветата и голямата бяла ротонда.

Звярът изрева.

После скочи и с ужасяваща бързина измина разстоянието от библиотеката до дърветата. Мощното му тяло пореше пелената от дъжд, тежките му стъпки разтърсваха земята.

Бум! Бум! Бум!

Суейн и Холи хукнаха към ротондата. Стигнаха до нея и се качиха по стълбите на кръглата бетонна сцена.

Каранадонът навлезе в дърветата – мина като торнадо през клоните на един огромен дъб – и се насочи към ротондата.

После спря. На десет метра от тях. И ги наблюдава няколко секунди.

Те бяха в капан.

Маршъл викаше в радиостанцията си:

– Ще ви дам аз едно потвърждение! Това проклето нещо излезе през главния вход! Веднага пратете хора! И да вземат най-мощните оръжия, с които разполагаме!

Суейн прегърна Холи и я отнесе в най-отдалечения край на сцената. Каранадонът бавно приближаваше към тях. Дъждът биеше силно по покрива на ротондата.

– Слез долу – каза Суейн и спусна Холи през парапета, ограждащ сцената. Тя леко стъпи на земята, на метър и осемдесет под него.

Каранадонът стигна основата на ротондата. Козината му беше мокра от дъжда и сега беше гладка като на куче. Една дъждовна капка се търкулна по набръчканата му черна муцуна и се стече заплашително по един от остриите му издадени зъби.

Огромният звяр бавно пристъпи по стъпалата към сцената.

Суейн тръгна по периферията на кръга, по-далеч от Холи.

Каранадонът стъпи на сцената.

Гледаше Суейн.

Настъпи безкрайна, напрегната тишина.

Суейн извади пистолета.

Каранадонът изръмжа. Дълбоко, гневно ръмжено.

И двамата не помръдваха.

После Суейн изведнъж се хвърли към парапета и каранадонът се спусна след него.

Суейн стигна парапета и тъкмо щеше да се прехвърли през него, когато една мощна черна ръка го хвана за яката, дръпна го назад и го захвърли в центъра на сцената.

Каранадонът наведе муцуната си към Суейн. Бяха лице в лице. Ръката с пистолета беше прикована към сцената под една от мощните космати лапи на звяра.

Суейн напразно се опитваше да се извърне от ужасните му остри зъби, лошия му дъх и черната набръчкана муцуна.

Каранадонът леко вирна глава, като че ли го предизвикваше да се опита да избяга.

Именно тогава Суейн извърна глава и видя задния крак на звяра да пристъпва напред.

Вълна на ужас заля тялото му, когато видя гривната, която бе носил през целия Президиън, точно пред очите си.

О, господи!...

Броячът продължаваше да отброява.

1:01

1:00

0:59

Оставаше само минута до детонацията.

Мили боже!

Суейн се загърчи, но каранадонът го държеше здраво. Изглежда, въобще не съзнаваше, че на крака му има бомба.

Суейн огледа ротондата в търсене на изход – видя бялата решетеста ограда, заобикаляща сцената, шестте колони, подпирателни куполовидния покрив. На оградата имаше закачена малка дървена кутия, но вратичката ѝ беше с катинар. За какво ли служеше тази кутия?

Тук нямаше нищо. Абсолютно нищо, което да му помогне.

Изглежда, най-накрая възможностите му се бяха изчерпали.

И тогава изведнъж се чу глас.

– Ало?...

Каранадонът мигом извърна глава.

Суейн виждаше обратното броене на цифрите върху гривната на сантиметри от лицето си.

0:48

0:47

0:46

– Ало? Да. Насам, насам.

Беше Холи.

Беше застанала на ръба на сцената, а дъждът падаше зад гърба ѝ като завеса. Каранадонът се завъртя да я погледне...

... и изведнъж нещо го перна по муцуната. После падна до главата на Суейн. Обувка. Черна ученическа обувка. Холи я бе хвърлила по каранадона!

Огромният звяр изръмжа. Дълбоко, гърлено ръмжене на чист животински гняв.

0:37

0:36

0:35

После бавно се надигна и се обърна към Холи.

– Холи! – извика Суейн. – Бягай! Гривната е още на крака му и ще избухне след тридесет секунди!

За миг Холи се сепна, после разбра какво ѝ казва баща ѝ и хукна презглава към парка.

Каранадонът се размърда, после изведнъж спря.

И се обърна към Суейн.

0:30

0:29

0:28

Звярът все още не беше освободил ръката на Суейн, в която той държеше пистолета – тя продължаваше да е притисната към сцената.

Суейн се опитваше да се измъкне, но напразно. Каранадонът беше прекалено тежък.

0:23

0:22

0:21

Гърбът на Суейн се отърка в нещо.

В някакъв капак.

Квадратен капак, леко хлътнал в бетона на сцената. Трап.

Беше трапът, който Суейн беше виждал да използват по време на представленията, когато беше водил Холи тук.

Той лежеше върху него.

Осъзна какво означава това. Огледа се и погледът му попадна върху малката дървена кутия на оградата.

Вече знаеше за какво служи.

В нея беше контролното табло за трапа.

0:18

0:17

Каранадонът стоеше над него и ръмжеше.

0:16

0:15

Макар че ръката му беше все още затисната под лапата на звяра, pistolетът бе насочен горе-долу към дървената кутия.

0:14

0:13

Суейн стреля. Куршумът улучи горния край на кутията. Каранадонът изрева.

0:12

0:11

Прицели се по-добре. Стреля. Този път куршумът попадна по-близо до катинара.

0:10

„Третият път носи щастие...“ – помисли си той, присви очи и стреля пак.

Катинарът се пръсна от куршума!

0:09

Вратичката на контролната кутия се отвори и Суейн видя вътре една голяма червена ръчка. Механизмът беше прост: дърпаш ръчката надолу и трапът на сцената се отваря.

0:08

Суейн отново стреля, този път в ръчката. Не улучи. Хвърли поглед към каранадона – тъкмо навреме, за да види как мощният черен юмрук на звяра лети към лицето му! Изви глава и огромният юмрук се заби в сцената досами ухото на Суейн, като проби дупка в трапа. Каранадонът вдигна другата си лапа да нанесе, без съмнение, последния удар.

0:07

Суейн видя как огромната ръка се вдига и бързо изстреля още няколко куршума. Не улучи.

0:06

Ръката на каранадона беше над главата му. Кокалчетата му

изпукаха, когато пръстите се свиха в юмрук.

– По дяволите! – извика Суейн на себе си. – Съсредоточи се!

Юмрукът на каранадона полетя надолу...

Суейн погледна цевта на пистолета...

... и изведнъж мерникът съвпадна с ръчката.

– Сега ми падна – каза Суейн.

Изстрелът отекна, куршумът изсвистя и... тряс!...ръчката се откъсна от пантата си в заря от искри, целият механизъм се освободи и...

0:05

... трапът под Суейн хлътна.

0:04

Юмрукът на каранадона се стовари в дупка въздух, защото Суейн пропадна във вътрешността на сцената.

И тупна сред облак прах в тъмнината.

0:03

Той видя каранадона да стои на сцената над него в осветения квадрат и да го гледа кръвнишки през дупката.

„Бързо!“

Погледна надясно и видя в мрака вертикална ивица светлина – ивицата, която показваше къде е вратата.

0:02

Залази натам.

0:01

Стигна до вратата и я блъсна с рамо; тя рязко се отвори и той излезе през нея в поройния дъжд и тежко тупна върху мократа трева.

0:00

Катаклизъм.

Експлозията от гривната бе яркобяла и ослепителна. Взривната вълна се движеше с хиляда мили в час.

Суейн долази на четири крака до бетонната основа на сцената и се подпря на нея. Нажежената до бяло пелена от светлина летеше над главата му. Той видя Холи – тя лежеше на земята до дърветата, запушила ушите си с ръце.

Каранадонът просто изчезна, когато яркобелият взрив изригна от него и превърна шестте подпирачи покрива на ротондата колони на прах. Останал без подпори, сводът се сгромоляса върху сцената.

Дебелата бетонна основа се напука от взрива, но издържа.

Суейн бавно се изправи и погледна ротондата. Огромният покрив лежеше порутен върху сцената, дъждът безмилостно плющеше върху него.

Едва ли беше останало нещо от каранадона, взривът беше твърде силен, температурата твърде висока. Да, това беше краят на каранадона.

Суейн изтича при Холи и я прегърна.

Няколко агенти от АНС затичаха към тях и той тъкмо щеше да хукне да бяга, когато...

Изведнъж...

Неочаквано...

Шест едновременни експлозии изригнаха от различни места в библиотеката. Гледката беше изумителна.

Най-големият взрив дойде от третия етаж. Приличаше на комбинация от два отделни взрива и беше два пъти по-голям от останалите бели огнени кълба, които излетяха от приземния и втория етаж на библиотеката.

От всички прозорци на сградата се разхвърчаха стъкла. Хората около нея се хвърляха на земята. Една подземна експлозия – точно където беше разположен паркингът – изкорени един огромен дъб и към прогизналото небе полетяха трева и пръст.

Цялата библиотека гореше на фона на проливния дъжд. От всички прозорци излизаха пламъци и докато Стивън Суейн тихомълком отвеждаше дъщеря си далеч от този ад, видя как третият етаж се продъни от само себе си и се срути върху по-долните.

Покривът на сградата беше все още цял, когато шестата и последна експлозия разтърси библиотеката – и се случи нещо странно.

Една празна асансьорна кабина излетя през покрива високо в небето, достигна връхната точка на параболата си и се върна като горящ метеор през покрива.

Именно тогава покривът не издържа и се срути и Нюйоркската градска библиотека – сред пукота на скърцащи греди, множество помалки вътрешни експлозии и горящи пожари – рухна в огнен вихър и въпреки проливния дъжд започна да изгаря и последните останки от себе си.

Джеймс Маршъл гледаше онемял огнената смърт на сградата, която му беше обещала толкова много.

Вътре имаше поне тридесетима агенти. Едва ли някой бе оцелял.

Маршъл стоеше и гледаше как сградата гори. Нямаше да могат да извадят нищо от нея. Също както нямаше да вземат нищо и от ротондата. Маршъл бе видял със собствените си очи огромното черно същество да излиза през главния вход. И го бе видял да избухва.

Такъв бял взрив – микроядрен може би? – нямаше да остави много след себе си. По дяволите, нямаше да остави нищо.

Маршъл пхна ръце в джобовете си и тръгна към колата си. Трябваше да завърти няколко телефона. Имаше да дава обяснения.

Тази нощ бяха най-близо до осъществяване на контакт. Може би нямаше да имат друг такъв шанс.

А какво имаха сега?

Нищо.

Стивън Суейн седеше във вагона на метрото, дъщеря му спеше в скута му.

При всяко тръсване те се залюляваха заедно с другите четирима пътници в купето. Беше късно и почти празният влак щеше да ги откара до покрайнините на Ню Йорк, а оттам щяха да си хванат такси – скъпо такси – до Кънектикът.

До къщи.

Холи спеше спокойно в скута на Суейн, като от време на време се обръщаше да се настани по-удобно.

Суейн тъжно се усмихна.

Беше забравил, че всички участници в Президиъна имаха гривни. И когато полето около библиотеката беше премахнато, те – също като неговата – сигурно се бяха включили на самодетонация. Така че когато каранадонът избухна с неговата гривна, останалите гривни също бяха избухнали – където и да бяха се намирили по това време – на Рийз в подземния паркинг, на Балтазар на третия етаж, дори на Белос на дъното на асансьорната шахта.

Суейн погледна дрехите си – мазни, мръсни, кървави. Никой във влака, изглежда, не се интересуваше от това.

Той се усмихна уморено. После затвори очи и се облегна на седалката. Влакът громолеше в тунела към къщи.

ЕПИЛОГ

Ню Йорк, 04:52

Работниците в нийоркското метро го наричаха Къртицата – обикновен локомотив, превърнат в метачна машина, само че на релси.

Късно нощем, когато влаковете в метрото бяха най-рядко, Къртицата минаваше по тунелите и въртящите се четки в предния ѝ край събираха боклуците, нападали по релсите през деня. В края на маршрута събраният боклук се изсипваше в една пещ и се изгаряше.

По-късно тази нощ Къртицата мина по обичайния си път в тунела покрай градската библиотека. И докато минаваше покрай подстанцията на „Кон Едисън“, машинистът задряма.

И така и не забеляза отворената врата, нито порутената ѝ вътрешност – засипана с отломки от бетон и тухли.

Не забеляза също и тихото подрънкване на метал в метал под Къртицата, когато тя минаваше покрай подстанцията.

Къртицата продължи по тунела и единственото, което остана след нея, беше чифт белезници, закопчани за релсата.

Интервю с Матю Райли

Относно написването на „Битката“

Какво ви вдъхнови да напишете „Битката“?

Всъщност две неща ме вдъхновиха да седна и да напиша „Битката“. Първо, творбите на Майкъл Крайтън. И досега смятам, че Крайтън е най-добрият разказвач на света днес. Историите му са не само оригинални, но и са разказани в темпо. През 1993 година, когато завърших гимназия, брат ми Стивън ми даде една книга и каза: „Разбрах, че Стивън Спилбърг ще прави филм по нея, разказва се за един зоопарк с генетично създадени динозаври“. Повече от всяка друга книга, която съм чел, „Джурасик парк“ подтикна желанието ми да разказвам истории с голям екшън 8 тях (особено такива, в които има огромни страховити „животински“ елементи).

По отношение на самия сюжет, вдъхновението ми да напиша „Битката“ дойде от любовта ми към спорта. Смятам, че във всяко състезание има драматизъм. Това, което оставаше да направя, за да се получи историята, беше да превърна моето състезание в най-важната битка – ако спечелиш, живееш; ако загубиш, умираш.

„Битката“ се появява за пръв път в края на 1996 година, когато сам сте финансирали издаването ѝ. Какви са разликите, ако има такива, между този първи вариант и настоящата книга?

По отношение на цялостната история няма разлики. Като структура тази книга е точно такава, каквато беше и през 1996. Разликите са в детайлите – в начина, по който Суейн се справя с останалите участници. Най-големите промени направих в сцените на „крайния сблъсък“ – когато Суейн се изправя срещу тримата големи злодеи в книгата: Белос, Рийз и каранадона. В първоначалната версия на книгата тези сцени не са толкова сложни. Сега те са по-мощни, по-напрегнати и по-ожесточени.

Другата голяма промяна е добавянето на кондата и рахнида. Във версията, излязла през 1996 година, тези двама участници не бяха назовани с имена или пък описани. Причината е много проста: когато

първоначално седнах да напиша книгата, във фантазията ми се родиха шест различни вида извънземни (Рийз, Белос, кодиксът, Балтазар, хрътките и каранадонът) и просто не можех да измисля други! Но след няколко години размишления върху „Битката“ успях да измисля и тези две същества, затова ги прибавих.

Освен тези има и множество дребни промени като например да се напрегне действието на места или пък да дам информация на читателя за това как е починала съпругата на Суейн, нещо, което го няма в първоначалната версия на книгата.

Споменахте, че в книгите ви има „огромни страховити «животински» елементи“. Разкажете ни за различните същества във вашите романи. Каква е тяхната роля и защо сте ги избрали точно такива?

Ще ми се да можех да изтъкна някаква по-възвишена цел, но истинската причина за присъствието на тези огромни страховити животински елементи е много проста: те са там, за да ядат хора. Мисля, че няма нищо по-хубаво в книга или филм от това да видиш как някой бяга от някакво огромно страховито същество (вземете например „Джурасик парк“, „Челюсти“ или „Пришълците“)

Що се отнася до това защо тези същества са точно такива, ами в „Експлозивно“ например избрах китовете-убийци и гигантските тюлени, защото исках водата да е едно опасно място – като в „Челюсти“. Тюлените бяха пазителите, така да се каже, на подземната пещера – и правеха влизането в нея предизвикателство. В „Храмът на инките“ отидох още една стъпка напред и се опитах да направя и земята и водата опасни места. Там използвах ягуари (големи черни котки, високи по метър и петдесет, които присъстват в митовите на Южна Америка) и каймани. Избрах тези животни, защото исках „Храмът на инките“ да е по-мрачна и по-страховита от „Експлозивно“.

А що се отнася до „Битката“, най-добрите създания, както ще ви каже всеки сценарист в Холивуд, са тези, които са измислени. Защото, когато създаваш извънземни същества, няма абсолютно никакви ограничения. От тях може да тече киселина вместо кръв („Пришълецът“), може да вижда с инфрачервени лъчи („Хищникът“) или просто да са по-големи по-гадни и по-жестоки от най-големите, най-гадните и най-жестоките земни създания.

Когато започвате да пишете роман, знаете ли предварително как

ще завърши той?

А, да. Това е най-често задаваният въпрос. Винаги когато се срещам с хора и те разберат, че съм писател ми задават този въпрос. Отговорът е; обикновено, да.

Казвам „обикновено, да“, защото смятам, че винаги се налага известна доза гъвкавост.

Например последното изречение в „Храмът на инките“ (което няма да издам, заради тези, които още не са я чели) ми хрумна някъде по средата на книгата. Страшно обичам това изречение и то е добър пример полза на гъвкавостта.

А при „Битката“ въпросът, който не ми даваше мира през цялото време, докато я пишех, беше: „Как, по дяволите, да се отърва от каранадона?“ Отговорът, – чрез гривната на Суейн – ми хрумна съвсем неочаквано. Просто се появи, ей така, изневиделица. Затанцувах из къщата от радост. Беше толкова просто и логично – хем спасяваше Суейн, хем не оставяше и следа от каранадона. Но макар да изглежда съвсем логично в книгата, това не беше нещо, което съм знаел от самото начало. Отново гъвкавост.

Виждам, че сте приготвили нова снимка за тази книга. Каква е причината?

Ами, тъгата на моите приятели! Някои от тях започнаха да ме наричат „Господин Изисканост“ заради старата снимка! Аз си я харесвах, но вече не е много актуална (правена през 1997 година, преди да сложа очила). Новата снимка повече прилича на мен!

Някакви заключителни думи?

Както винаги, просто се надявам, че всички сте харесали книгата, и се надявам да се видим пак.

Сидни, ноември 2000 г.

Матю Райли

КРАЙ

© 2000 Матю Райли
© 2002 Диана Николова, превод от английски

Matthew Reilly
Contest, 2000

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

Матю Райли. Битката

ИК „Бард“, 2002

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов

ISBN 954-585-358-1

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11563>]